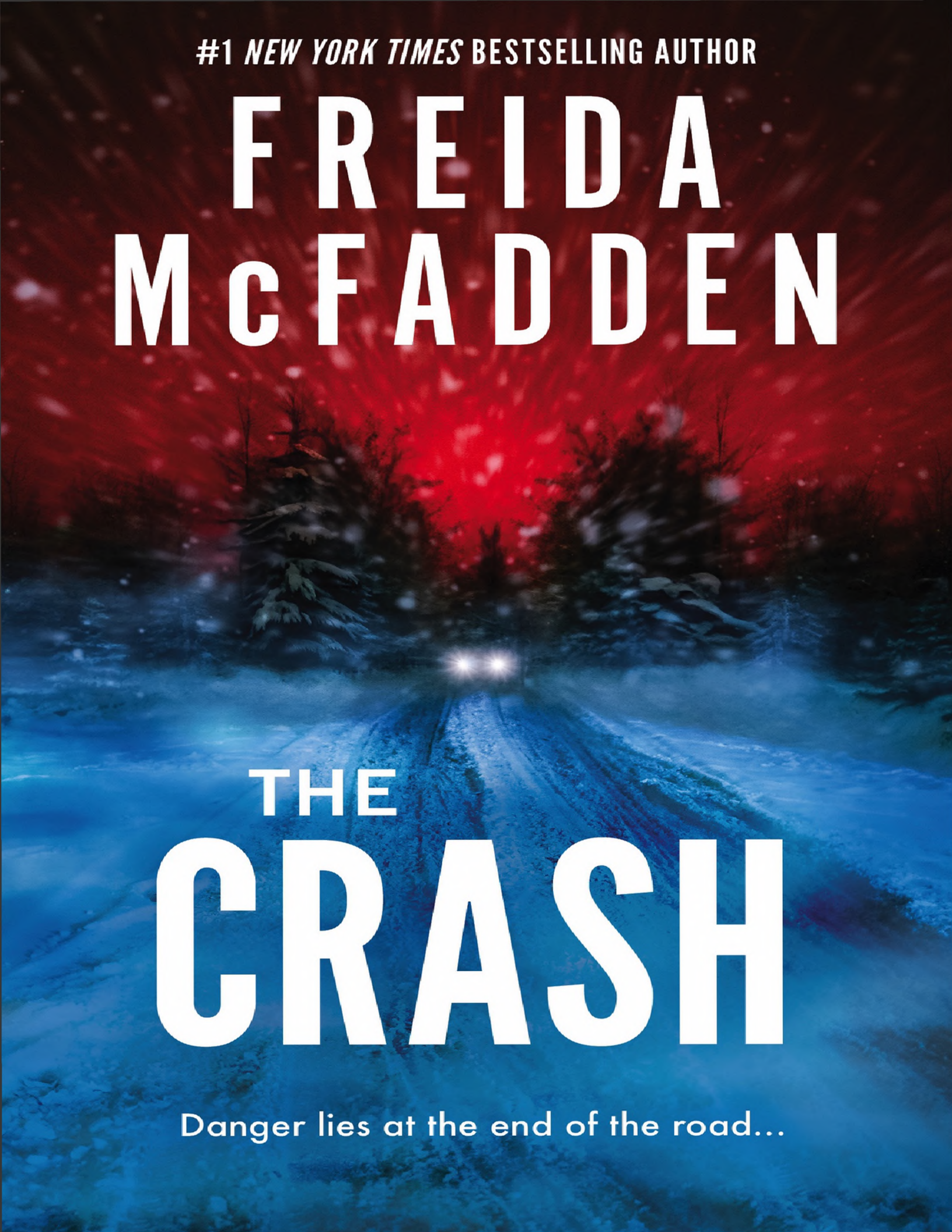
#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

FREIDA McFADDEN

THE CRASH

Danger lies at the end of the road...

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ÇARPIŞMA

FREIDA MCFADDEN

Çarpışma
Freida McFadden

Telif Hakkı© 2025 yazan Freida McFadden

Kapak ve iç tasarım © 2025 by Sourcebooks Kapak

görseli © Anna Mutwil/Arcangel

Sourcebooks, Poisoned Pen Press ve kolofon Sourcebooks'un tescilli ticari markalarıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir şekilde veya yöntemle çoğaltılamaz. bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere herhangi bir elektronik veya mekanik yolla - eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç - yayıncısı Sourcebooks'un yazılı izni olmaksızın.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür veya hayali olarak. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Poisoned Pen Press, an imprint of Sourcebooks tarafından yayımlanmıştır

P.O. Box 4410, Naperville, Illinois 60567-4410

(630) 961-3900

sourcebooks.com

Yayın Verileri Kataloglaması Kongre Kütüphanesi'nde dosyalanmıştır.

Menşe Ülke - yazıcı seçildiğinde onaylayın]'da basılmış ve ciltlenmiştir. XX 10

9 8 7 6 5 4 3 2 1

Babam için

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

Önsöz
Kısım I
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19

Kısım II
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30

Bölüm III
Bölüm 31

Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54

Bölüm IV
Kısım 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Bölüm 62
Bölüm 63
Bölüm 64
Bölüm 65
Bölüm 66
Bölüm 67
Bölüm 68
Bölüm 69

Sonsöz

Sonsöz
Erkek Arkadaş

Teşekkür
Ayrıca Freida McFadden Yazar
Hakkında

YAZARIN NOTU

Kitaplarım geleneksel olarak karanlık öğeler içeren bir tür olan gerilim romanları olsa da, onları olabildiğince aile dostu tutmak için elimden geleni yapıyorum. Herhangi bir grafik şiddet veya S-E-X sahnesine rastlamayacaksınız. (Çoğunlukla aile üyelerimin okuyacağını bildiğim için!)

Ancak insanların farklı şeylere karşı farklı duygusal tepkileri vardır ve bazı kitaplarım daha tartışmalı konulara giriyor. Bu nedenle, tüm gerilim kitaplarım için bir içerik uyarıları listesi oluşturdum ve bu listeyi web sitemin üst kısmında bulabilirsiniz:

https:/freidamcfadden.com/

Bu, akıl sağlığını korumak isteyen okurların yanı sıra çocukları okuyan yetişkinler için de kullanılabilecek bir kaynaktır. Bazı durumlarda, bu içerik uyarılarının kitapta yer alan dönüm noktaları için büyük spoiler içerdiğini de lütfen unutmayın.

Bunu akılda tutarak, hayal gücüme yaptığım bu yolculuktan güvenle keyif alacağınızı umuyorum!

PROLOGUE

KAZADAN SONRA

DAHA ÖNCE HIÇ KIMSEYI ÖLDÜRMEDIM.

Ben bir katil değilim. Ben iyi bir insanım. Yalan söylemem. Hile yapmam. Çalmam. Sesimi bile neredeyse hiç yükseltmem. Hayatımda yaptığım ve utandığım çok az şey var.

Yine de .

Altımdaki kişiden bir mücadele bekliyordum. Ama bu kadar mücadele beklemiyordum. Bu kadar hırpalanmayı beklemiyordum.

Ya da çığlıklar.

Durabilirim. Çok geç değil. Katil olmak isteyip istemediğime karar vermek için on beş saniyem kaldı, dışarıdan bakınca otuz saniye.

Ama durmuyorum. Duramıyorum.

Sonra nihayet, nihayet, mücadele sona erdi. Şimdi önümde yatan gevşek, hareketsiz bir beden var. Ölü bir bedeni tanımak için doktor olmama gerek yok.

Ne yaptım ben?

Yüzümü avuçlarıma gömüp hıçkırıklarımı bastırıyorum. Ağlayan biri değilimdir, hiç olmadım ama şu anda uygun olduğunu hissediyorum. Ben ağlamazsam kim ? Bir süre sonra

kendime çeki düzen verip kendimi toparladım. Ne de olsa bunu iyi bir sebepten dolayı yapmıştım.

Tek yolu buydu.

BÖLÜM I

KAZADAN BIR HAFTA ÖNCE

1

TEGAN

ÖN KAPIYA KADAR GIDEBILECEĞIMDEN EMIN DEĞILIM.

Küçük Ford Fusion'ımla yaşadığım apartman kompleksinin girişi arasında yaklaşık elli metre var. Elli feet uzak değil. En iyi şartlar altında, saniyeler içinde koşabilirim.

Ama bu gece değil.

Lewiston, Maine'de küçük bir apartman kompleksinin ikinci katında bir stüdyo dairede yaşıyorum. Berbat bir mahalle ama şu anda daha iyisini karşılayamam. Marketteki mesaim hava kardıktan sonra bitiyor, bu da şu anda dışarının zifiri karanlık olduğu anlamına geliyor. Eskiden park alanından siteye giden yolu aydınlatan bir sokak lambası vardı ama ben taşındıktan bir ay sonra ampulü patladı ve kimse tamir etmeye zahmet etmedi. Farları söndürdüğümde, yüzümün iki adım önünü bile göremeyeceğim.

Park ettikten hemen sonra arabanın motorunu kapattım çünkü şu anda hiç benzin harcayamam. Hava o kadar soğuk ki arabanın içinde bile kendi nefesimden çıkan havayı görebiliyorum. Maine'de Aralık ayında sıcaklık her zaman donma noktasının çok altındadır. Ön camdan bakıyorum ve binanın girişini zar zor seçebiliyorum.

Sokak lambası yok, ama kapının hemen üzerinde küçük bir ışık var, bu da kapıyı açmak için anahtar deliğini görmemi mümkün kılacak.

Ayrıca kapının yanındaki gölgelerde duran adamı görmeye yetecek kadar ışık var.

Bekliyorum.

Sürücü koltuğuna geçerken titriyorum, ki bugünlerde bunu yapmak hiç de kolay değil. Sağ bacağımdan aşağı keskin, elektriksel bir ağrı vuruyor, bu son zamanlarda bana daha fazla oluyor. Doktor bana bunun siyatik denen bir şey olduğunu, omurgamdaki tahriş olmuş bir sinirden kaynaklandığını söyledi. Hayatımın olabildiğince kötü olduğunu düşünüyordum ve sonra her şeyin üstüne gidip omurgamdaki bir siniri tahriş ettim.

Karanlıkta gözlerimi kısarak girişteki adama bakıyorum, burada ne işi olduğunu merak ediyorum. Yüz hatlarını seçemeyecek kadar karanlık ama nispeten uzun boylu ve zayıf. Uzun, koyu renk bir trençkot giyiyor, bu da beni daha iyi hissettirmiyor. Bana tehditkâr biri gibi geldi, ama dürüst olmak gerekirse, gölgeler içinde gizlendiğinde herkes tehditkâr görünür.

Niyeti tamamen masum olabilir. Belki binadaki bir arkadaşını ziyaret ediyordur. Belki de gizli bir polistir. (Pek olası değil.) Belki de... Şey, akşam dokuz buçukta birinin burada başka ne yapıyor olabileceğini düşünemiyorum. Demek istediğim, beni soymak için burada olması gerekmiyor.

Her neyse, bütün gece arabamda oturamam.

Çantama uzanıyorum ve yanımda taşımayı alışkanlık haline getirdiğim biber gazı şişesini çıkarıp ceketimin cebine yerleştiriyorum. Eğer bu adam cüzdanımın yetersiz içeriğini istiyorsa, ona parasının karşılığını vereceğimden eminim. Evimin anahtarlarını kolay erişebilmek için diğer cebime koyuyorum ve sonra yolcu koltuğundaki yiyecek poşetini alıp kollarıma atıyorum. Zakir Bey bana her zaman son kullanma tarihi yaklaşan yiyeceklerde büyük bir indirim yapar ve sırf binamın dışındaki ürkütücü bir adam yüzünden onları geride bırakmayı reddediyorum.

Ford'umdan inerken sağ bacağımda yine bir şimşek çakıyor. Paltom açık duruyor, ama bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok, çünkü artık fermuarı kapanmıyor ve birkaç aydır da kapanmıyor. Fermuarda işlevsel bir sorun yok, gerçi bozuk bir fermuar bugünlerde hayatımın gidişatıyla oldukça uyumlu olurdu. Hayır, montumun artık kapanmamasının nedeni şişmiş göbeğimin üzerine artık oturmaması.

Neredeyse sekiz aylık hamileyim.

Arabadan iner inmez, şişmiş ayaklarım protesto çığlıkları atıyor. Süpermarkette iki vardiya boyunca neredeyse orijinal boyutlarının iki katına çıktılar ve artık spor ayakkabılarıma zor sığıyorlar. Elimden geldiğince doğruluyorum ve soğuk hava yüzüme çarpıyor. Hamileliğim boyunca, özellikle de günün ilerleyen saatlerinde giderek daha yorgun düştüm ama bu buz gibi soğuk rüzgar beni hemen uyandırıyor.

Arabanın kapısını arkamdan çarpıyorum ve binanın ön tarafına yaslanmış adam başını kaldırıyor. Hâlâ bir siluetten fazlasını seçemiyorum ama şimdi doğrudan bana bakıyor. Market poşetini tutan kolum titriyor ve diğer elimle biber gazını almak için cebime uzanıyorum.

Son kullanma tarihi geçmiş ekmeğimi almaya kalkma bile, seni pislik.

Bir ağız dolusu soğuk hava emiyorum ve binanın girişine doğru kararlı bir şekilde yürüyorum. Yıllar boyunca düzinelerce ürkütücü adama karşı yapmayı öğrendiğim gibi ona bakmaktan kaçınıyorum ama gözlerinin beni takip ettiğini hissedebiliyorum. Parmaklarım biber gazını çevreliyor ve tam çıkaracakken tanıdık bir ses dehşet dolu düşüncelerimi bölüyor:

"Tegan?"

Bakışlarımı sesin geldiği yöne çeviriyorum. Kapı aralığından gelen ışık artık adamın yüz hatlarını seçmeye yetecek kadar parlak ve içimdeki tüm gerilim anında boşalıyor.

"Jackson!" Ağlıyorum. "Aman Tanrım, ödümü kopardın!"

Şimdi Jackson Bruckner olduğunu anladığım önümdeki adam, her zamanki buruşuk beyaz gömleğinin üzerine bir trençkot, gri kravat ve altına gri bir elbise pantolonu giyiyor. Buralı değil ve buraya gelmek için en az iki saat araba kullandığını tahmin ediyorum ama kapımda belirdiğinde her zaman parlak gözlü görünüyor.

Benim sormama gerek kalmadan, Jackson market kollarına alıyor, bu da ağrıyan ayaklarımın acısını biraz olsun azaltıyor. "Çok özür dilerim," diyor. "Süpermarkete gidecektim ama GPS'im kapalı olduğunu söyledi, ben de onun yerine buraya geldim. Her an eve gelebileceğini düşündüm, o yüzden bekliyordum."

"Bana mesaj atabilirdin," diye mırıldanıyorum, kola şişesi gözlüklü, kafasının iki yanında kocaman kulakları olan bu adamdan ne kadar korktuğum için şimdi biraz utanıyorum. Artık gölgelerle gizlenmediğine göre, şimdiye kadar gördüğüm en az tehditkâr adam. Sevimli, ama aptalca bir şekilde.

Bu arada, doğmamış çocuğumun babası o değil.
O benim erkek arkadaşım da
değil. "Sana mesaj attım"
diyor.

Telefonumu almak için çantama uzandım ve eminim ki Jackson'dan gelen ve görmediğim bir sürü mesaj vardı. Tabii ki bana mesaj atmıştır. Jackson sorumluluk sahibi biri. Avukat olarak çalışıyor ve Ivy League'deki hukuk fakültesinden mezun olmuş. Bunu bana söylemedi ama Google'da araştırdım.

"Sanırım bana mesaj attın," diye itiraf ediyorum.

Saatine bir göz attı. "Çin yemeği de sipariş ettim, birkaç dakika içinde burada olacak."

Yemekten bahsedilince midem gurulduyor. İki kişilik yemek yemem gerekiyordu ama bir kişilik bile zor yiyorum. "Tavuklu lo mein?" Umutla soruyorum.

"Tabii ki." Bana sırıttı. "Şu yiyecekleri senin için yukarı taşıyayım, sonra da teslimatı almak için geri geleceğim."

İtiraz etmek istiyorum ama karnım büyüdükçe market alışverişini merdivenlerden yukarı taşımak giderek zorlaşıyor. Eğer bunu benim için yapmaya istekliyse, ona minnettar olmaktan başka bir şey yapamam.

"Teşekkür ederim," diyorum.

Girişteki loş ışığın altında gözleri benimkilerle buluşuyor. "Tabii ki."

Ben anahtarımı kilide sokmak için uğraşırken Jackson sabırla bekliyor. Soğuk havalarda hep takılır ve buralarda bu yılın on ayıdır. Sonunda kapının kilidini açtığımda, bir centilmen gibi kapıyı benim için açık tutuyor. Jackson'dan gerçekten hoşlanıyorum. Son zamanlarda giderek artan bir sıklıkta olduğu gibi, akşam yemeği teklifiyle gelmesi hoşuma gidiyor.

Ama aslında bu sosyal bir görüşme değil. Jackson ve benim konuşmamız gereken önemli bir iş var.

Yakında hayallerimin ötesinde zengin olacağım. Ve bunların hepsi içimde büyüyen bebek sayesinde olacak.

2

JACKSON VE BEN IÇERI GIRDIĞIMIZDE, POSTA KUTULARINI ATLIYORUM. BEN Beni bekleyen faturaları görmekten heyecan duymuyorum ve zaten bankada onları ödeyecek param da yok. Bunun yerine, daireme çıkan iki kat merdiveni tırmanıyoruz. Merdiven boşluğundaki ampuller düşük wattlı ve duvarlardaki boya kötü bir şekilde yontulmuş, ama burada kimse şikayet etmez. Ayaklarım her adımda zonkluyor ama yakında evde olacağım.

İkinci katın sahanlığında durup nefesimi tutmak için birkaç saniye bekliyorum. Bugünlerde hep nefes nefese kalıyorum. İçimde büyüyen fetüsün ciğerlerimin istediğim kadar genişlemesini engellediğini varsayıyorum. Ya da çok kötü bir şey olabilir. Dr. Google'a sordum ve söyledikleri hiçbir şey hoşuma gitmedi. Ciğerlerimde kan pıhtısı olabilir. Kalp yetmezliği olabilir. Tüberküloz olabilir.

Ama sağlık sigortam berbat, bu yüzden ciddi bir şey olmaması için dua edeceğim.

Jackson'ın alnı endişeyle kırışıyor. "İyi misin?"

"İyiyim," diye yutkunuyorum. Merdiven boşluğuna doğru başımı salladım. "Hadi gidelim."

Son merdivenin tepesine ulaşır ulaşmaz Jackson'ın telefonu cebinde vızıldıyor. Çıkarıyor ve ekrana bakıyor. "Yemek geldi."

Market poşeti için ellerimi uzattım. "Sen aşağı in ve al. Buradan sonrasını ben hallederim."

Şüpheli görünüyor. "Emin misin?"

Ona bir bakış attım. "Sen yokken her gün ne yaptığımı sanıyorsun?"

İnce yüzünde bir suçluluk ifadesi beliriyor ama nedenini bilmiyorum. Bu hamilelik sırasında bana bakıcılık yapmak Jackson'ın sorumluluğu değil. Alışverişlerimi taşıması güzel ama bebeğim ve ben onun sorunu değiliz. Ve çok yakında - belgeler imzalandıktan sonra- muhtemelen onu bir daha görmeyeceğim.

Jackson yiyecekleri bana geri verdi. Onları kollarımda hokkabazlık yaparak daireme doğru yürürken, anahtarlarımı bulmak için ceketimin cebini karıştırıyorum. Neredeyse kapıyı açacaktım ki arkamdan keskin bir ses yükseldi:

"Başka bir adam mı, Tegan?"

Yaşlı kapı komşum Bayan Walden'ın sulu ve kan çanağına dönmüş gözleriyle karşılaşmak için başımı çeviriyorum. İlk adının Evangeline olduğunu alt kata bırakılmış bir paket gördüğümde öğrendim, ama tanıştığımız gün kendini Bayan Walden olarak tanıttı ve iki yıldır yan yana yaşıyor olmamıza rağmen, ona hala "Bayan Walden" olarak hitap etmem gerektiğini açıkça belirtti.

"Dürüst olmak gerekirse," diyor , "sanki sen koşuyorsun bir genelev."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Yan yana yaşadığımız süre boyunca, kardeşim dışında beni ziyarete gelen tek erkek Jackson oldu. Ve ikimiz yatmıyoruz bile. Ama tartışmak anlamsız olurdu. Onun gözünde, göğsümde kırmızı bir harfle binanın etrafında dolaşıyor da olabilirim.

Bayan Walden'ın gözleri, ucuzluk mağazasından aldığım siyah-yeşil bluzumun altından taşan göbeğime takılıyor. Yakasının etrafında yırtıklar var ve o kadar rüküş ki

ağlayabilirdim, ama onu satın aldığım sırada, sadece dört ya da beş ay boyunca ihtiyaç duyacağım kıyafetler için bir sürü para harcayacak durumda değildim. Her neyse, Bayan Walden beni ucuz ve çirkin gömleğimle yargılamıyor. Beni yirmi üç yaşında, sekiz aylık hamile ve bekâr olduğum için yargılıyor.

Ama dürüst olmak gerekirse, bu onu hiç .

"Sana sormak istiyordum Tegan," diyor çatlak sesiyle. "Bebek doğduktan sonra başka bir yere taşınacak mısın?"

Elimi karnıma koyuyorum ve doyurucu bir tekmeyle ödüllendiriliyorum. Bu bebek için söyleyebileceğim bir şey varsa o da çok enerjik olduğu. Şu anda benden daha fazla.

"Belki," diyorum. "Henüz karar vermedim."

"Biliyorsun, etrafta bir bebek olması oldukça rahatsız edici olacak." Çenesini kaldırıyor. "Gecenin her saatinde ağlıyor! Ne kabus ama."

Elimi tekrar kilitten çıkan anahtarın üzerine koyuyorum ve o tatmin edici klik sesini hissedene kadar çeviriyorum. "Bebeklerin çok ağladığını duymuştum. Çünkü henüz nasıl konuşacaklarını bilmiyorlar."

"Kimse uyuyamayacak!" diye devam ediyor. "Çoğunluğu yetişkinlerden oluşan bir topluluğa yeni doğmuş bir bebek getirmeniz çok bencilce."

"Şey, planladığım gibi değildi."

Dudakları büzülür. "Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum."

Bayan Evangeline Walden'a beni tamamen yanlış anladığını söylemek istiyorum. Bir sürü varsayımda bulundu ve bunlar fena yanlış. Ben tek gecelik ilişki yaşayan ve babasının kim olduğunu bile bilmeden hamile kalan bir kız değilim, gerçi şimdi bu benim başıma geldiği için, bunun için yargıladığım diğer tüm kadınlar adına kendimi suçlu hissediyorum. Hayatım için büyük planlarım vardı, bunların hiçbiri yirmi iki yaşında hamile kalmayı içermiyordu.

Ama gerçek şu ki 22 yaşında hamile kaldım. Hamile kaldım. tek gecelik bir . Ve yakın zamana kadar, bilmiyordum

Babasının kim olduğunu.

Yani gerçekten, ona pek bir şey yok.

Bunun yerine kapıyı açıp ona gülümsedim. "İyi geceler, Bayan Walden."

"Yönetimle konuşacağım-"

Kapıyı arkamdan kapattığımda Bayan Walden cümlesinin tam ortasındaydı. Eğer daireyi yasadışı bir şekilde çocuklarımla doldurduğum için yöneticiye şikayette bulunmak istiyorsa, o zaman gidip bunu yapabilir. Ona yalakalık yapmayacağım. Artık yapmayacağım.

Paramı alır almaz buradan gideceğim.

Stüdyomun içindeki ışıkları açıyorum, bu da sadece ne kadar acı verici derecede kasvetli olduğunu aydınlatıyor. Beyaz boya çatlamamış ama dairedeki diğer her şey gibi donuk ve cansız bir görünüme sahip. Sanki her mobilya ve aletin üzerinde ne kadar fırçalarsam fırçalayayım çıkaramadığım bir kir tabakası var.

Böyle olmaması gerekiyordu. Markette çift vardiya çalışıyor, hemşirelik okuluna gidebilmek için umutsuzca para biriktiriyordum. Mesai bitiminde kanepeye uzanıp gönlümce televizyon izlerken bir yandan da tek kişilik akşam yemeğimi yiyebiliyordum. Hamile kalmamam gerekiyordu.

Ve bir ay içinde her şey değişecek. Bir bebeğim olacak. Yaşayan, nefes alan ve benim sorumluluğumda olan bir insan. Bu bebeğin yalnız kalmasına izin verilmeyecek ve kıyafetlere, yiyeceğe ve nihayetinde bir eğitime ihtiyacı olacak. Ve muhtemelen beni gece yarılarına kadar uyanık tutacak, böylece gündüz saatlerinde bir zombiye dönüşeceğim.

Üçüncü üç aylık dönemime girdiğim için artık zar zor sığabildiğim küçük mutfağıma kayıyorum. Yiyeceklerle dolu kese kâğıdını mutfak tezgâhının üzerine bırakıyorum. Her gün marketten çıkmadan önce, son kullanma tarihi yaklaşmış ya da geçmiş çeşitli ürünler arıyorum ve bugün elimde bir sürü konserve var

Biraz da ekmek ve peynir. Ayrıca sadece bir gün geçmiş ve muhtemelen tadı iyi olacak küçük bir kutu sütüm var. Ve beş kutu ton balığı.

Her kadının kendine özgü garip hamilelik aşermeleri vardır. Benimki ton balığı. İkinci üç aylık dönemim başladığından ve bulantılarım geçtiğinden beri canım ton balığı çekiyor. Cıva içeriği nedeniyle istediğim kadar yiyemiyorum ama yiyebilseydim kahvaltı dahil her öğünde ton balığı yerdim. Sonuç olarak, fetüsüme gayri resmi olarak Küçük Ton Balığı adını verdim.

Akşam yemeğinde ton balığı, anne?

Tamam, bu da başka bir garip şey. Sık sık bebeğimin rahmimin içinden benimle konuştuğunu hayal ediyorum. Aklımı kaçırmıyorum, yemin ederim. Sekiz aylık fetüsümün konuşma yeteneğine sahip olmadığını biliyorum. Ama bazen onun tatlı küçük sesi benimle konuşuyor, gün gibi açık. Henüz yüzünü görmemiş olsam da onu şimdiden seviyorum. Benim sahip olduğumdan daha iyi bir hayata ve sahip olamadığım tüm avantajlara sahip olmasını istiyorum. Ve bunu ona sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Bu yüzden maaş günümün gelmesiyle ilgili zerre kadar suçluluk hissetmiyorum.

3

JACKSON BEŞ DAKIKA IÇINDE KAPIMDA BELIRDI.
daha sonra, kahverengi bir kağıt torba taşıyarak.

Yiyecekleri mutfağa taşımaktan mutlu olurdu ama ben onun için çok hızlıyım. Kulakları soğuktan hâlâ kıpkırmızı, peşimden koşarken kese kâğıdını ondan kapıyorum. Poşeti yırtıp açıyorum, içinden kışkırtıcı kokular yayılıyor ve beyaz kartonlardan birini çekip çıkarıyorum. Hevesimden kapakları hafifçe .

Tabakla bile uğraşmıyorum. Lavabonun yanındaki çekmeceden bir çatal alıp kabın içinden yiyorum. Yemek doğru bir terim mi emin değilim. Teneffüs etmek daha doğru olabilir. Bugünlerde hep açlıktan ölüyorum.

"Özür dilerim," diyorum lokmalar arasında. "Bir süredir yemek yemedim.
Çift vardiya."

Kaşlarını çatıyor. "Bu bebek için uygun
mu?" "Yakında keseceğim."

Tabaklarla uğraşamayacak kadar sabırsız olsam da Jackson lavabonun üstündeki dolaptan iki tane kapıyor. Çantadan bir kap daha almaya başlıyor ama sonra kendini durduruyor.

"Oh, hey," diyor. "Sana bir şey getirdim."

Yumuşacık bir tavuk parçası dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki Jackson'ın mutfak tezgahımın üzerine koyduğu küçük hediye çantasını fark etmedim bile - yemeği almaya indiğinde arabasından almış olmalı. Pembe ve ışıltılı, bu da beni güldürüyor çünkü o pembe ve ışıltının tam tersi. Onun bunu seçtiğini hayal etmek zor.

Belki de aklımdan geçenleri okuyarak garip bir şekilde gülümsüyor. "Bebek için."

Lo mein erişte lerini ağzıma tıkıştırmaktan ne kadar keyif alsam da, hediye fikri beni daha da heyecanlandırıyor. Bebek için henüz hiç hediye almadım. Kardeşimin bana gönderdiği ve hala teslim edildiği karton kutuda duran araba koltuğu dışında.

Pembe, ışıltılı çantayı elime alıyorum ve içindekileri görünce nefesim kesiliyor. Hayatımda gördüğüm en şirin şeydi. İnanılmaz derecede küçük bir insan için yapılmış minicik bir kıyafet - buna tulum dendiğini öğrendim. Ve göğsünde pembe harflerle kalbimi eriten kelimeler yazıyor:

Annem Beni Seviyor.

Küçük Tuna o anda sanki anlaşmış gibi beni tekmeliyor. Tuna'nın ortaya çıkmasına bir aydan biraz fazla bir süre kalmış olmasına rağmen, henüz bebek kıyafetleri stoklamaya başlamadım, bu yüzden bu benim ilk kıyafetim. Gözlerimi öfkeyle kırpıştırarak kıyafete bakıyorum. Büyüyen karnıma ve kaburgalarıma gelen sürekli tekmelere rağmen, bu tulumda tüm bunları ilk kez gerçekmiş gibi hissettiren bir şey var. Bir bebeğim olacak ve bunu giyecek.

Aman Tanrım, ağlayacağım.

"Beğendin mi?" Jackson hevesle sorar.

"Evet" dahil herhangi bir şey söylersem kendimi kaybedeceğim, o yüzden sadece başımı sallıyorum. Ve yüzü aydınlanıyor.

Bunların hiçbiri onun işi değil. Onun işi bana Çin yemeği ya da sevimli bebek kıyafetleri getirmek değil. Burada bulunma sebebinin bunların hiçbiriyle ilgisi yok. Her şey ön kapımın yanına bıraktığı deri çantanın içindekilerle ilgili. Burada olmasının tek sebebi bu ve

burada olmasının sebebi. Ve tüm bunlar çözüldüğünde, buraya geri dönmeyecek. Artık lo mein ya da yumurta ruloları ya da uzun bir iş vardiyasından sonra sürpriz ziyaretler olmayacak.

Jackson buraya sosyal nedenlerle gelmiyor. Bu onun işi.

"Ee," diyorum paket servis kutumu alıp son derece rahatsız yatağım olarak da kullanılan şilteli kanepeye taşırken. Şilteye uzanırken, şişmiş bacaklarımı sehpanın üzerine koyuyorum. Cennet gibi bir rahatlama. "Benimle ne konuşmak istiyordun?"

Jackson kendi yiyecek kutusunu alıp koltukta bana katıldı. "Sözleşmede üzerinden geçmek istediğim birkaç küçük ayrıntı var. Ama bir dahaki sefere geldiğimde imzalaman için hazır olacak."

Karnımın alt kısmını bir çırpınma hissi dolduruyor ve bunun sinirlerden mi yoksa bebekten mi kaynaklandığından emin değilim. Oldukça fazla para almamla sonuçlanacak bir sözleşme imzalamak üzere olduğuma inanamıyorum. Beni hayata hazırlayacak.

Her şey neredeyse sekiz ay önce başladı.

Bir kız arkadaşımla birlikte kardeşim Dennis'i eğitmen olarak çalıştığı kayak pistinde ziyarete gitmiştik, bu yüzden genellikle iyi bir indirim alırdık. O gece meşguldü, bu yüzden ikimiz bir şeyler içmek için yerel bir bara gittik. İşte o zaman bana içki ısmarlamayı teklif eden koyu renk takım elbiseli bir adamla tanıştım. Pahalı bir saç kesimi ve yontulmuş yüz hatları ile temiz bir şekilde yakışıklıydı ve zahmetsiz cazibesi beni içkiyi kabul etmeye ikna etti. Bana önemli bir iş anlaşması için şehirde olduğunu, sadece bir gece için orada olduğunu söyledi. Arkadaşım kefalli bir adamla oyalanırken, ben kendimi evimde tanıdığım herkesten çok farklı olan bu kendinden emin, çekici yaşlı adamla flört ederken buldum.

Uzun lafın kısası, birkaç kadeh fazla içmiş olmalıyım. O geceye dair pek bir şey hatırlamıyorum ama şiddetli bir baş ağrısıyla uyandım ve ağzım kül tablası gibiydi. Eve geri döndüğümü sadece belli belirsiz hatırlıyordum.

Otel odamda yakışıklı bir iş adamıyla birlikteydim ama adını bile hatırlayamadığımı itiraf etmekten utanıyordum. Bunu hayat tecrübesine bağladım ve unutmaya çalıştım.

Adet dönemimi kaçırana kadar.

Bir parti kızı bile değildim -neredeyse hiç dışarı çıkmıyordum ve enerjimin çoğunu hemşirelik okuluna gitme hayalim için para biriktirmeye odaklamıştım- yine de bir klişe haline gelmiştim. İçki içerken hamile kaldım ve çocuğumun babasının kim olduğunu bile bilmiyordum.

Hayatımın böyle geçmesini planlamamıştım ama uzun uzun düşündükten sonra bu bebeği doğurmaya ve büyütmeye karar verdim. Belki eninde sonunda doğru adam karşıma çıkacaktı ama çıkmazsa bunu kendi başıma yapacaktım. Ve hemşirelik okulu, eğer kaderimde varsa, eninde sonunda oraya gidecektim. Bundan emindim.

Ve sonra beklenmedik bir şey oldu.

Üç ay önce televizyon ekranında bir adam gördüğümde, büyüyen karnımın üzerinde bir tabak yemeği dengede tutarak haberleri izliyordum. Yakışıklı yüzünün altındaki başlıkta adının Simon Lamar olduğu yazıyordu. Gayrimenkul geliştirme konusunda uzmanlaşmış yerel bir iş adamıydı.

Ve Little Tuna'yı tasarladığım gece bardan birlikte ayrıldığım adamdı.

Sonrasında olanlar bir peri masalı sonundan biraz daha kısaydı. Simon Lamar'ı bulduğumda, hamileliğime biraz şaşırsa da çok sevindiğini ve beni kazanmak için ısrar ettiğini söylemek isterdim. Keşke birkaç ay bana kur yaptıktan sonra diz çöküp evlenme teklif ettiğini ve böylece üçümüzün mutlu bir aile olabileceğimizi söyleyebilseydim. Simon'a durumumu bildirmek için ulaştığımda kafamda canlandırdığım senaryo buydu.

Pek öyle olmadı.

O gece parmağında bir alyans hatırlamıyor olmama rağmen, Simon Lamar oldukça evliydi. Sadece evli değildi, aynı zamanda iki küçük çocuğu vardı.

ve gayrimeşru çocuklarla kesinlikle ilgilenmiyordu. On yıllık sevgili karısının sadakatsizliğini öğrenmesini de istemiyordu - ya da basının, bu konuda. Talep ettiği babalık testi çocuğumun babasının kendisi olduğunu kanıtladıktan sonra bile benimle görüşmeyi reddetti.

Ancak Jackson'a ulaşıp bana çok ilgi çekici bir teklifte bulundu. Bir gemi dolusu para - beni ve çocuğumuzu geçindirmeye yetecek kadar, hatta daha fazlası. Kira, çocuk bakımı ve hatta kızımın üniversite eğitimi için endişelenmeme gerek kalmayacaktı. Simon bunların hepsini ödeyecekti. Ve tek yapmam gereken, Simon ve benden (ve Jackson'dan) başka kimsenin onun çocuğumun babası olduğunu bilmeyeceğine söz veren bir gizlilik anlaşması imzalamaktı.

Evet dedim.

Başka ne yapabilirdim ki? Yapmak zorundaydım. Simon benim ve Tuna'nın geleceğini ömür boyu güvence altına almayı teklif ediyordu. Ve bekâr bir anne adayı olarak hayır demek aptallık olurdu.

Simon'ın cömert teklifi sayesinde hemşirelik okuluna zamanında, hatta beklediğimden daha erken gidebileceğim. Kızımı en iyi özel okullara gönderebileceğim. Onu küçük bir stüdyoda büyütmek zorunda kalmayacağım. O beni kurtardı.

Bir lokma erişte yerken Jackson'a "Bu sözleşme için çok çalıştığın için teşekkür ederim," diyorum.

Bir el sallıyor. "Bu benim işim."

Öyle mi? Jackson anlaşmaya aracılık etmek için haftada bir kez buraya geliyor. Pek çok şey telefonda halledilebilirdi ama o her zaman buraya şahsen gelmekte ısrar ediyor. O meşum geceden beri göz göze gelmediğim Simon için bunu söyleyemem.

Jackson'ın benim çıkarlarımı düşündüğüne inanıyorum. Sözleşmede safça kabul edebileceğim maddeler vardı, ancak Jackson bana buna karşı tavsiyede bulundu. Bu yeterince yüksek bir hayat pahalılığı artışı değil. Bu senin için adil değil.

Jackson takım elbise ceketinin iç cebine uzanıp bir zarf çıkarıyor ve önümüzdeki sehpanın üzerine koyuyor. Tecrübelerime dayanarak zarfın yirmi dolarlık banknotlarla dolu olduğunu biliyorum; yiyecek, market alışverişi ve sağlık harcamalarımı karşılamaya yetecek kadar. Daha büyük bir ödeme gelecek olsa da, bu nakit para zarfları son birkaç ayın yükünü büyük ölçüde hafifletti.

"Teşekkür ederim," diyorum ona.

Jackson kalın gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru itiyor. "Sorun değil. Ben yola çıkmadan önce banka hâlâ açıktı."

Daha önce bankaya gitmekten hiç bahsetmemişti. Görüşmelere başladığımızda Simon sözleşmeler imzalanana kadar tek kuruş almayacağım konusunda çok netti ama sonra Jackson küçük miktarlarda nakit para içeren zarflarla ortaya çıkmaya başladı ve ben de Simon'ın fikrini değiştirdiğini düşündüm. Ama şimdi Jackson'ın bunca zamandır kendi kişisel hesaplarından bana para verip vermediğini merak ediyorum.

"Bu arada," diyor ben daha sormadan, "Simon birkaç gün içinde son sözleşmeyi imzalamak ve seninle birkaç şey konuşmak için buraya gelecek."

"Oh." Simon'ı tekrar görme düşüncesi beni geriyor, belki de hamileliğimi öğrendiğinden beri ne kadar hevessiz olduğu içindir. Tanıştığımız gece ne kadar çekici olduğuyla tam bir tezat oluşturuyor. "Tamam, sanırım."

"Ben de burada olacağım," diye ekliyor.

Bana güven veren bir gülümsemeyle bakıyor ve keşke o gece kayak kulübesinin yanındaki barda tanıştığım kişi Jackson olsaydı diye düşünmeden edemiyorum. Jackson gibi harika bir adamla bir aile kurma şansı için Simon'dan gelen canavar teklifinden seve seve vazgeçerdim.

Ama bu şekilde bakamam. Geçmişi değiştiremem. Böyle cömert bir teklif aldığım için kendimi şanslı hissetmeliyim.

Simon'dan, çocuğuma hayatının geri bakacak bir tane.

4

BEN IÇINDE VE ORTA . KATLANIRÇAMAŞIRHANE
NE ZAMAN I VAR A
daralma.

Gerçek bir tane değil. Her beş dakikada bir nefesimi kesecek ve beni acil servise koşturacak türden değil. Ama yaptığım işi bir anlığına bırakıp nefes almamı gerektirecek kadar sinir bozucu olan türden. Her gün birkaç tane oluyor. Dr. Hanson buna alıştırma sancısı diyor.

Bu da demek oluyor ki bu bebek geliyor. Yakında. Belki bugün değil, belki yarın değil, belki bu ay bile değil. Ama er ya da geç, Küçük Tuna geliyor.

Kendimi hazır hissetmiyorum. Her şeyden önce çok yorgunum. Henüz işimden ayrılmadım ve sözleşme imzalanana kadar bunu yapmaktan korkuyorum çünkü her şeyin bir şekilde suya düşeceği paranoyasına kapıldım. Ama yorgun olmamın asıl nedeni çok az uyuyor olmam.

Kabuslar görüyorum. Tam olarak ne olduğunu hatırlamıyorum ama her biri Simon'ın yakışıklı yüzünün benimkinin üzerinde gezinmesiyle bitiyor. Gözlerimin içine dikkatle bakarken kendi gözleri kararlılıkla parlıyor. Korkudan titreyerek uyanıyorum ve bu korku iliklerime kadar işliyor. (Ve sonra işemek için kalkmam gerekiyor.)

Yani evet, uykum berbat.

Bir elimi karnımın üzerine koyuyorum. Bebek için henüz bir isim seçmedim. Açıkçası, ona Tuna diyemem. Bebek isimleri konusunda tartışan çiftleri duyuyorum ama benim böyle bir sorunum yok. Bebeğime istediğim ismi verebilirim, çünkü o sadece benim.

Yine de bir isim düşünemiyorum. O yüzden kafamda hâlâ Tuna.

Merhaba, anne! Bana bir beşik almayı unutma, yoksa uyuyacak bir yerim olmayacak!

"Yakında." Elimi yavaş yavaş gevşeyen rahim kaslarımın üzerine koyuyorum. "Babandan çeki alır almaz sana bir beşik alacağım. Ve çok daha fazlasını."

Kasılma geçtikten hemen sonra telefonum apartmanda bir yerde çalıyor. Stüdyoda yaşadığım için şanslıyım, çünkü öyle olmasaydı bir daha asla hiçbir şey bulamazdım. Hamileyken herkesin beyni bu kadar mı bulanıyor? Dün, kafamı dağıtmak için okuduğum ciltsiz kitabı arıyordum ve sonunda onu buzdolabında buldum.

Telefonumu aramak için stüdyonun etrafında yürüyorum (hayır, paytak paytak). İlk başta, zil sesi bana yer konusunda bir ipucu veriyor ve beni mutfağa doğru yönlendiriyor. Sonra zil sesi kesiliyor ve artık nereye bakacağımı bilemiyorum. Gözlerim küçük mutfağı tarıyor, küçücük telefonumu arıyor.

Aman Tanrım, eğer peynir çekmecesinde bulursam, kendime çok kızacağım.

Ama hayır, mikrodalganın üzerindeydi, neredeyse siyah yüzeye karışıyordu. Telefonumu elime alıyorum, acaba Jackson son sözleşmeyle ilgili ayrıntıları kesinleştirmek için mi arıyor diye merak ediyorum. Yarın imzalamamız gerekiyordu ve ben her şeyin plana uygun gitmesini istiyorum. Hiç haber olmaması iyi haberdir diye düşünüyorum, o yüzden şu anda hiç haber istemiyorum.

Ama cevapsız arama Jackson'dan değildi. Kardeşim Dennis'ten. Telefonun tuşuna bastığımda omuzlarım rahatlamıştı.

düğmesine basarak aramayı geri alabilirsiniz.

"Tegan?" Ağabeyimin gür sesi kulağımı dolduruyor. "İyi misin?"

Ağabeyimle konuşurken kendimi yeniden beş yaşındaymışım gibi hissetmemi sağlayan bir şey var. "Evet, tamam."

Dennis uzun bir nefes verdi. "Neler oluyor, Teggie?"

"Ben sadece..." Küçük yaşam alanıma bakıyorum. "Yalnızım."

"Lamar ile sözleşmeyi ne zaman imzalıyorsun?"

"Yarın." Alt dudağımı çiğniyorum. "Buraya gelme şansın var mı?"

"Keşke yapabilseydim," diye iç geçiriyor. "Şu anda çok yoğun olduğumu biliyorsun."

Buna itiraz edemem. Dennis şehir dışında Kar Dağı adında bir tesiste kayak eğitmeni olarak çalışıyor. Kendimi bildim bileli kayak yapmayı çok sever. Neredeyse profesyonel bir kayakçı olacaktı, o kadar iyi. Ama sonra yirmili yaşlarının başındayken bacağını kırdı ve onun yerine kayak eğitmeni olarak rahat bir işe girdi. Ne yazık ki Aralık ayı onun en yoğun olduğu aylardan biri ve Noel tatili sezonuna denk geliyor. Kış boyunca canını dişine takarak çalışıyor, sonra da yılın geri kalanında rahatına bakıyor.

"Bebek doğduğunda birkaç günlüğüne gelmeye çalışacağım," diye söz veriyor. "Tabii bir süreliğine buraya gelmek istemiyorsan? Boş bir yatak odam var."

O kadar da kötü bir fikir değil. "Bir düşüneyim."

Davet çok cazip. Dennis onu ziyarete geldiğimde hep üzerime titrerdi ve hamile kaldığımdan beri onu görmemiştim. Babamız işkolik bir işadamıydı ve kırk yaşındayken şirketi battığında ağır bir kalp krizi geçirdi, bu nedenle o sırada on iki yaşında olan Dennis evin erkeği olarak öne çıktı ve sekiz yıl sonra annemiz pankreas kanserinden öldüğünde bir kez daha evin erkeği oldu. O yaptı

Erkek arkadaşlarımı onaylamak ya da onaylamamak da dahil olmak üzere bir babadan yapmasını bekleyeceğiniz her şeyi. Bir çocuk ön kapıya alkol kokarak geldiğinde, Dennis ben arabasına binemeden onu beyzbol sopasıyla kovaladı. Doğruyu söylemek gerekirse, erkek arkadaşlarımın çoğu onun standartlarına göre yeterince iyi değildi. Simon'ı kesinlikle onaylamıyor.

Jackson hakkında ne düşünürdü merak ediyorum.

5

BUGÜN, BENIM VE AILEMIN HAYATINI SAĞLAMLAŞTIRACAK SÖZLEŞMEYI IMZALIYORUZ.

gelecek.

Yaptığım tek şey bir kâğıt parçasını imzalamak olsa da çok gerginim. Her zamankinden daha kötü uyudum, neredeyse her saat kâbuslarımdan uyandım - sanki her uykuya daldığımda Simon'ın yüzü rüyalarıma giriyor ve beni tekrar uyandırıyordu. Onu bir türlü aklımdan çıkaramıyorum. Sabah dört sularında denemekten vazgeçtim.

Dün ikinci el mağazasına gittim ve yeni bir hamile kıyafeti aldım - çiçek desenli bir elbise. Ne yazık ki ikinci el mağazasında giyinme odası yoktu, bu yüzden elbiseyi önümde tutmak zorunda kaldım ve evde giydiğimde çiçek desenleri giyen bir balina gibi göründüm. Ama yine de sahip olduğum diğer her şeyden daha iyi.

Neden böyle giyindiğimi bilmiyorum. Kimi etkilemeye çalışıyorum? Simon'ı mı? Gerçekten de çiçek desenli muumuu'mla bana bakıp benim için ailesini terk etmeye karar verebileceğini mi düşünüyorum? Bunu istiyor muyum ki?

Hayır, istemiyorum. Gerçek şu ki Simon Lamar'la hiçbir şey yapmak istemiyorum. Kendisi için giyindiğim tek bir kişi var, o da Simon değil. Son zamanlarda sıkça görüştüğüm ve oldukça hoşlandığım bir adam.

İmzamı attıktan sonra bir daha asla göremeyebilirim.

Öğleden sonra işten izin aldım, bu da beni çok strese soktu çünkü paraya çok ihtiyacım var. Kendime sürekli bu öğleden sonra ne yapacağımı bilemeyeceğim kadar çok param olacağını hatırlatmak zorunda kalıyorum. Hayatım boyunca hiç param olmadığını düşünürsek, bu gerçeği kabullenmek çok zor. Parayı aldığımda yapacağım ilk şey daha iyi bir semtte iki yatak odalı bir daire bulmak olacak. Ya da belki bir ev.

Alt kattaki dahili telefon Simon ve Jackson'ın geldiğini haber verdiğinde saat beşti. Merdivenlerden yukarı çıkmalarını beklerken, stüdyo dairemi boydan boya adımlıyorum. Çok uzun sürmüyor.

Kapı zilinin sinir bozucu sesi stüdyoyu doldurduktan sonra, takım elbiseli iki adamla karşılaşmak için kapıyı açıyorum. Jackson her zamanki gibi sevimli bir şekilde buruşuk görünüyor, kalın gözlükleri burnunun üzerinde tünemiş. Yanında da Simon duruyor.

Simon Lamar'ı görmeyeli... yani tüm hayatımın değiştiği geceden beri görmedim. Benden neredeyse yirmi yaş büyük ama çok iyi yaşlanmış. Ne kadar klasik yakışıklı olduğunu unutmuşum, sanki yüz hatları yetenekli bir heykeltıraş tarafından taşa yontulmuş gibi. O geceden beri fotoğraflarını görmüştüm, ama yüz yüze bambaşka - yüz yüze de daha yakışıklı. Yüzünü görmek o geceye dair belirsiz bir anıyı canlandırıyor, ki bu anı benim için hâlâ çok sisli. Bu anıya tutunmaya çalışıyorum, zihnim kızıma hamile kaldığım geceyle ilgili herhangi bir şey hatırlamak için zorlanıyor.

Ama hayır. Bomboş. Sanki biri beynime silgi ile vurmuş gibi. Hatırlayabildiğim tek şey, giderek artan bir sıklıkta beni rahatsız eden yüzünün kabusları. Ama kabuslarım için adamı suçlayamam, değil mi?

O gece barda Simon sıcak ve arkadaş canlısı görünüyordu ve gülümsüyordu. Bu gece, burada olduğu için sinirli görünüyor. Birbirimizi gördüğümüzde ilk yaptığı şey saatine bakmak, sonra da yüzünde gizlemediği bir tiksintiyle karnıma bakmak oluyor.

"Tanrı aşkına," diyor. "O prezervatifleri yapan şirkete karşı dava açmalıyım."

Yüzüm yanarken Jackson Simon'a pis bir bakış fırlatıyor. En azından prezervatif kullandığımıza sevindim. Her ihtimale karşı tüm cinsel yolla bulaşan hastalıklar için test yaptırdım. Temiz çıktım.

"Pekala," dedim parlak bir sesle, "içeri gelin."

Köhne daireme adımını attığında Simon'ın yüzündeki tiksinti ifadesi hiç değişmiyor. Onu şilteye götürdüğümde oturmak konusunda isteksiz davranıyor. Neredeyse altına sermek için bir havlu isteyecek diye bekliyordum. Ama sonunda kenarına tünüyor, sanki buradan başka bir yerde olmak istermiş gibi bakıyor. Şiltenin diğer ucuna, düşmeden uzanabildiğim kadar uzağa oturuyorum.

Jackson odadaki diğer tek mobilyaya, kaldırımda bulduğum çürük tahta sandalyeye otururken nazikçe, "Sözleşme aynen konuştuğumuz gibi," diyor. "Dediğim gibi, kendi avukatınızla inceleyebilirsiniz."

"Sana güveniyorum," diyorum.

Ona güvenmek zorundayım çünkü şu anda bir avukat tutacak param yok. Ama bu ifadem Simon'ın sırıtmasına neden oluyor ve belki de bir avukat tutmam gerektiğini düşünüyorum. Yüzündeki alaycı ifade hafızamı yeniden canlandırıyor. Bir şeyi hatırlamaya çalışıp da hatırlayamamak çok sinir bozucu. Demans hastası olmak korkunç bir şey olmalı.

"Gizlilik anlaşmasının tam şartlarını görüştünüz, değil mi?" Simon konuşur.

"Evet," diye onaylıyor Jackson. "Yaptık, değil mi

Tegan?" "Evet..."

Gizlilik anlaşması bu sözleşmenin beni en çok geren kısmı. Eğer imzalarsam, asla söyleyemem

Simon'ın Küçük Tuna'nın babası olduğu herkes tarafından biliniyor. Doğum belgesinde yazmayacak. Kimseye söyleyemem, asla. Kızıma bile söyleyemem, yoksa Simon beni dava edebilir. Ona söylemek zorundayım... Bilmiyorum... Babası trajik bir kazada öldü.

"Yani anladın mı?" Simon gri gözlerini bana dikerek bastırıyor. O gece gözlerinin ne kadar duygulu olduğunu düşünmenin uyumsuz anısıyla sarsılıyorum. "Bundan kimseye bahsedemezsin. Ne ailene, ne arkadaşlarına, ne de bebeğine."

Benim bebeğim. Sorumluluğu çoktan bıraktı. "Anlıyorum."

"Akıllı kız." Bana göz kırptı. "Şunu imzalayalım o zaman. Görünüşe göre parayı gerçekten kullanabilirsin."

Bu adamı sevmiyorum anne. Onun babam olmasını istemiyorum.

Simon sözleşmeyi çıkarmak için öne doğru eğiliyor ve yanında getirdiği pahalı evrak çantasına uzanıyor. Bana yaklaştığında kolonyasının kokusunu alıyorum. O gece sürdüğü kolonyanın aynısıydı.

Alışılmadık bir koku. Vanilya. Meşe. Ve baharatlı bir alt ton.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve kabuslarımda olduğu gibi yüzünün üzerimde gezindiğini görüyorum. Ama bu sefer farklı. Sadece yüzünü görmek yerine, çıplak vücudunu da görebiliyorum. Üstümde. Ve gözlerinde beni dehşete düşüren aç bir bakış var.

Hayır, ölü gibi hissettiren bir dille söylemeyi başarıyorum. İstemiyorum. Hayır. Hayır!

Simon gözlerini deviriyor. Biranı bitirmedin mi? Uyumaya devam et, Tegan.

Hayır. İstemiyorum.

Ve sonra.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kafamda canlanan o sahne çok gerçekçiydi ve gerçek olduğundan hastalıklı bir kesinlikle emindim. Simon'ın kâbuslarımdaki tüm o görüntülerine inanmıştım.

hayal gücümün bana oyun oynadığını düşündüm, ama bu benim hayal gücüm değildi.

Bir anıydı.

Ve şimdi her şey bir anda korkunç bir şekilde anlam kazandı. O gece o kadar çok içmediğimi biliyordum. Hayatım boyunca hiç zil zurna sarhoş olmamıştım, hele de birkaç biradan sonra.

Simon içkime bir şey kattı.

Ve sonra otel odama döndüğümüzde, o... Tanrım.

6

SIMON SÖZLEŞMENIN SAYFALARINI ÇEVIRIRKEN KALBIM
O kadar hızlı atıyor ki göğsüm patlayacakmış gibi hissediyorum. Aylardır o geceye dair herhangi bir anıyı kavramaya çalışıyorum. Ve şimdi onu görmeden duramıyorum. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Simon üstümde, benim bulanık sesim ona durması için yalvarıyor.

"Bana tecavüz ettin!" kaçırdım.

Simon donakalır, sözleşmeyi gizlilik anlaşmasıyla birlikte tutar. "Affedersiniz?"

"İçkime uyuşturucu falan koydun!" Ağlıyorum. "Bu yüzden o geceden hiçbir şey hatırlayamıyorum. Ama şimdi hatırlıyorum. Durman için yalvardığımı hatırlıyorum, ama sen durmadın. Durmadın." Yaltaklanıyorum. "Bana uyumaya devam etmemi söyledin."

Gözleri parlıyor, bu da yüzüne korkunç bir hava veriyor. "Bu kesinlikle mantıksız! Beni nasıl böyle bir şeyle suçlarsın, özellikle de bu kadar cömert davrandıktan sonra?"

Şakağım zonkluyor. "Bana tecavüz ettikten ve hamile bıraktıktan sonra mı?"

Simon yardım için Jackson'a bakıyor. Jackson'ın ağzı bir karış açık bana bakıyor. "Jackson," diyor Simon, "bu saçma suçlamayı duyuyor musun?"

"Evet." Jackson elini saçlarının arasında gezdiriyor, yarı yolda durup saçlarını havaya kaldırıyor. "Tegan, sen neden bahsediyorsun? Daha önce hiç böyle bir şey söylememiştin."

"Birden aklıma geldi! Bu...bu onun kolonyasıydı." Sanırım kusabilirim.

Ve şimdi sel kapıları açılmış gibi hissediyorum. Daha fazlasını hatırlıyorum: Simon kulağıma "buradan gitmemiz gerektiğini" fısıldıyordu, otele dönerken Porsche'sinin arka koltuğunda başım dönüyordu, beni neredeyse odama kadar taşıyordu. İşin korkunç tarafı, Simon'la yüz yüze gelmemiş ve onun mide bulandırıcı kolonyasını koklamamış olsaydım, bunların hiçbirini hatırlamıyor olabilirdim.

Çok iğrenç hissediyorum. Pislik.

Artık bu adamın yanında olamayacağım kesin. Şilteden atlıyorum ve bu küçük stüdyo dairede biraz mahremiyete sahip olabileceğim tek yere koşuyorum: banyo.

Kapıyı arkamdan çarpıyorum, ağırlığımı kapının üzerine veriyorum. Bir kasılma midemi ele geçiriyor, sanki dev bir yumruk rahmimi sıkıyor. Şu anda doğuma girmek istemiyorum. Simon hâlâ dairemdeyken bununla uğraşmak zorunda kalacağımı hayal bile edemiyorum. Lütfen, Tuna, bunu bana yapma. Şimdi olmaz.

Ama sonra rahmimin etrafındaki yumruk gevşiyor. Kasılma azalıyor.

Bir yumruk banyo kapısına hafifçe vuruyor. "Tegan?"

Jackson'ın sesi. İkisinin de gitmesini dileyerek gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Tegan? Lütfen içeri gelebilir miyim? Lütfen?"

Bunu yapmasını istemiyorum ama sonra kendime onun Simon olmadığını hatırlatıyorum. Bu bana saldıran adam değil. Bu Jackson, benim iyi bir anlaşma yapmam için mücadele eden ve bana kendi fonlarından para veren adam

ve kızıma ışıltılı pembe bir çanta içinde hediye alan kişi.

Yavaşça banyo uzaklaşıyorum ve Jackson'ın içeri kaymasına izin verecek kadar açıyorum. Banyo, dairenin geri kalanına göre oldukça küçük ve ikimiz içerideyken neredeyse acı verici bir şekilde sıkışık. Jackson'ın sıcak kahverengi gözleri kola şişesi camlarının ardından bana bakıyor.

"Tegan," diyor, "orada ne hakkında konuşuyordun?"

"dilerim," diyorum, ama neden özür dileyenin ben olduğumu bilmiyorum, çünkü hatalı olan onun patronu. Kurban benim. "Simon bana ilaç verdi ve o... Şey, sana ne yaptığını söyledim."

Ne söylemeye çalıştığımı anlamamış gibi başını sallıyor. "Simon sana ilaç mı verdi?"

"Evet, yaptı."

"Anlamıyorum." Sesinde bir titreme var. "Bunca zamandır bunun tek gecelik bir ilişki olduğunu söylüyordun. Ve şimdi... Yani, gerçekten sana ilaç verip tecavüz ettiğini mi düşünüyorsun?"

"Evet! Onu görene kadar hatırlamıyordum. Koklayana kadar onu."

Ağzı açık kaldı. "Kokusunu mu aldın? Tegan, sence... bunu hayal ediyor olma ihtimalin var mı?"

"Hayır. Hayal görmüyorum." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Bu gerçek, Jackson."

Koruyucu bir şekilde karnıma sarılıyorum. Keşke olanları hatırlamasaydım. Kızıma, sarhoş da olsam kendi rızamla yaptığım çılgın bir seks gecesinde hamile kaldığımı düşünmek daha kolaydı. Şimdi hayatımın geri kalanında bununla yaşamak zorundayım. Simon'ın bana yaptığı şeyin görüntüsünü görmeyi asla bırakmayacağım.

"Tegan," diyor Jackson acil bir fısıltıyla, "o sözleşmeyi imzalaman gerekiyor. Her ne olduğunu düşünüyorsan

bunu arkanda bırak ve kendi iyiliğin için şu lanet sözleşmeyi imzala."

"Her ne olduğunu düşünüyorsam?" Tekrar ediyorum. "Yani bana inanmıyor musun?"

"Burada sana yardım etmeye çalışıyorum. Bu kontrat senin hayatını düzene sokacak. İmzalamak zorundasın."

"Soruya cevap ver. Bana inanıyor musun?"

Bana uzun süre bakıyor. O kadar uzun bakıyor ki, lafı dolandırdığında bile gerçek cevabının ne olduğu anlaşılıyor. "Söylediğin şey korkunç Tegan. Uydurmadığını biliyorum ama... Simon'ı uzun zamandır tanıyorum ve... bilmiyorum. Kabul etmelisin ki şu anda çok fazla stres altındasın..."

"Bana tecavüz etti, Jackson." Sesim çatlıyor. "Ve eğer bunu bana yaptıysa, eminim başka kadınlara da yapmıştır."

Gözlerini indiriyor, artık bana bakamıyor. "Lütfen bu sözleşmeyi imzala, Tegan. Sana yalvarıyorum."

"Yoksa ne olur?"

Bana cevap vermiyor ama vermek zorunda da değil. Cevap çok açık. Sözleşmeyi imzalayın, yoksa siz ve bebeğiniz hiçbir şey alamazsınız.

Onu iterek geçip banyo kapısını açıyorum. Simon -o piç kurusu- yaşam alanımın ortasında duruyor, sözleşmeyi hâlâ sağ elinde tutuyor.

"Gizlilik anlaşması imzalamayacağım," dedim. "Polise gideceğim."

Simon'ın bakışları Jackson'a kayar. "Bana onunla ilgilendiğini söylemiştin."

Bu iki adamdan tiksindiğimi hissediyorum. Simon bana yaptıkları için. Jackson da bunu örtbas etmeye çalıştığı için. En azından Jackson'ın iyi biri olduğunu sanıyordum ama çok yanılmışım. Bunca zamandır beni idare ediyormuş.

Acaba Jackson başından beri biliyor muydu? Acaba ben de gerçeği ortaya çıkarmalarını engellemek için nazik davrandığı kızlardan biri miyim?

"Dairemden çık," dedim. "Hemen şimdi."

Simon sözleşmeyi iki eliyle tutuyor. "Sana bir şans daha vereceğim Tegan," diyor. "Sana ve çocuğuna yönelik bu son derece cömert teklifi kabul etmen için bir şans daha vereceğim. Ama eğer kabul etmezsen, başka bir şansın olmayacak."

Bir an tereddüt ettiğimi söylemezsem yalan söylemiş olurum. Bu teklif cömertliğin de ötesinde. Eğer kabul etmezsem, hayatımın geri maaş çekiyle yaşamak zorunda kalabilirim. Kızıma onun için hayal ettiğim geleceği veremeyeceğim. Bu para her şeyi değiştirebilir.

Ama sonra kızımı bir yetişkin olarak düşündüm. Yirmi iki yaşında, yakışıklı bir yabancıyla bir barda içkinin tadını çıkarıyor. Ve sonra eli kızımın camının üzerinde biraz fazla uzun süre geziniyor....

Hayır, bunu yanına bırakamam. Bir şeyler yapmalıyım. Gelecekte incitebileceği diğer tüm kadınlar için.

Kızım için.

"İmzalamıyorum," diyorum tekrar.

Simon gözümün önünde sözleşmeyi yırtıp atarken irkiliyorum. Parçaları çantasına geri atıyor. "Çok pişman olacaksın tatlım," diyor. "Ve polise gitmeye çalışırsan daha da üzüleceksin. Senin sözüne karşılık benimki ve kimse sana inanmayacak. Elinde zerre kadar kanıt yok ve mahkemede seni mahvedeceğimden emin olabilirsin. Tüm bunlar bittiğinde, sana iftira davası açacağım."

Bakışlarımı kaçıran Jackson'a bir göz atıyorum. Yine de şaşırmamalıydım - pozisyonunu belli etmişti.

İki adam evrak çantalarını aldılar ve küçük ailemin geleceğini de yanlarına alarak bir veda bile etmeden dairemden ayrıldılar.

7

YAPAMAM. DUR AĞLIYOR SONRA JACKSON VE SIMON AYRILMAK BENIM Daire.

Her şeyi berbat ettim. Bu paranın benim ve kızımın geleceğini güvence altına alması gerekiyordu. Tek yapmam gereken noktalı çizgiyi imzalamaktı ve hayatımız boyunca hazır olacaktık. Hemşirelik okuluna gidebilecektim, Küçük Tuna'ya bakabilecektim ve korkunç bir mahalledeki bu stüdyo çöplüğü yerine güzel bir eve taşınabilecektik.

Ve şimdi en başa döndüm.

Yine de kalbimde yanlış bir şey yapmadığımı biliyorum. Simon'ın yaptıklarının yanına kâr kalmasına nasıl izin verebilirdim? İzin veremezdim. Onun parasını her harcadığımda, kendimi hasta hissederdim. Geri çevirmek zorunda kaldım.

İkisi ayrıldıktan yaklaşık bir saat sonra telefonum çalmaya başlıyor. Bir an için arayanın Jackson olduğunu, bana inandığını ve benimle polise geleceğini söylemesini umuyorum. Bana aslında inandığım gibi iyi bir adam olduğunu göstermek istiyor. Bu konuda yalnız olmadığımı.

Görünüşe göre, hayal görmeye başladım. Her neyse, o Jackson değil. Kardeşim.

"Teggie!" Sesi sevinçli. Az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok. "Şu anda senin şerefine şampanya patlatıyorum."

İrkildim. "Gerek yok."

Gülüyor. "Hamileyken şampanya içmeyeceğini biliyorum. Bebek doğduktan sonrası için sana bir kadeh ayıracağım, tamam mı? Ya da belki sana köpüklü elma şarabı alabiliriz?"

"Buna gücüm yetmez."

"Oh, hadi ama! Artık dolusun! Kemeri gevşetme zamanı."

"Hayır, değil..." Simon'la aramızda geçen her şeyi ona anlatmak istemediğim için gözlerimi kapatıyorum. Tanrım, ya bana inanmazsa? Bu beni öldürürdü. "Anlaşma... Yürümedi. Bir sözleşme imzalamadım."

"Ne?" Sanki tüm hava boşalmış gibi. "Neden olmasın?"

"Bu..." İki parmağımı kaşlarımın arasındaki boşluğa bastırarak yaklaşan baş ağrısını savuşturuyorum. "Karışık bir durum. Şu anda bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Anlamıyorum. Ne oldu ki? Lamar sana o parayı borçlu. Bebeğin babası o, değil mi?"

Bu adamı tanımlamak için "baba" kelimesini kullanmak, kelimenin piçleştirilmesi gibi geliyor. O Tuna'nın babası değil. Onun için bir hiç. "Şu an bu konuda konuşamam."

"Ama, Tegan-"

"Yapamam." Sesim kelimelerle kesiliyor ve Dennis o zaman susuyor. Ciddi olduğumu anladı. "Keşke seni görebilseydim."

Bu, kardeşime telefonda söyleyebileceğim türden bir şey değil. Yüz yüze olmalı.

"Keşke ben de seni görebilseydim Tegan." Bir an sessiz kaldı, muhtemelen neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Onu suçlayamam. "Buraya gelme şansın var mı? Sen arabayla buraya yarın , ve sen

İstediğin kadar boş yatak odamda kalabilirsin. İstersen bebek doğana kadar."

"Bilmiyorum," diyorum, evimle Dennis'in kuzeydeki evi arasındaki onca kilometreyi düşünerek. "Uzun bir yol."

"Tabii ki haklısın," diye onayladı çocukken hep kullandığı ses tonuyla ve çok geçerli bir argüman olduğunu düşündüğüm şeyi çürütmek üzereydi. "Ama buna değecek. Çünkü buraya geldiğinde söz veriyorum parmağını bile kıpırdatmana gerek kalmayacak. Buzdolabının dolu olduğundan emin olacağım ve geniş ekran bir televizyonum var."

Sırıtıyorum. "Bana ayak masajı yapar mısın?"

"Bir ayak masajı," diye kıkırdıyor. "İstediğin zaman kullanabilirsin."

Kendi alanımı her zaman takdir etmiş olsam da, birkaç hafta boyunca ağabeyimin yanında kalma ve onunla ilgilenilme fikri tam da ihtiyacım olan şey gibi geliyor. Evet, doktorum burada ama yeni bir doktor bulabilirim. İhtiyacım olan şey ağabeyim. Ve muhtemelen bir ayak masajı.

"Aslında," diyorum, "kulağa harika geliyor."

8

BUGÜN DENNIS'I GÖRMEYE GIDECEĞIM.

uzun bir bavul. Sonuçta, hamile kıyafetlerim küçük bir spor çantasına sığdı. Tuna için de daha fazla kıyafet almayı umuyordum ama artık bunu asla karşılayamayacağım.

Spor çantamı evimden çıkarırken Bayan Walden'a rastladım. Bana her zamanki eleştirel bakışını attı. "Dün dairenizden gelen bağırışları duydum" dedi.

Oh harika. Simon ve Jackson'la tartışmamı duymuş. Umarım ne konuştuğumuzu anlamamıştır.

"Bilirsiniz," diyor, "eğer bir beyefendiyi ağırlıyorsanız, yapılacak en kibar şey sesinizin tonunu alçaltmaktır."

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

Artık bu korkunç kadının komşusu olarak yaşamak zorunda kalmayacağımı sanıyordum. Şimdi her şey değişti. Aslında, onunla yan yana yaşamaya devam edersem şanslı olacağım. Bebek sahibi olduğum için beni evden attırabilir.

Keşke sabah yola çıkabilseydim, ama markette son bir vardiya almamayı göze - ne de olsa bu benim son işim olacak.

Doğumdan sonra işe dönecek kadar iyileştim. Şimdi güneş gökyüzünde alçaldı ve telefonum bir saatten kısa bir süre içinde resmen batacağını söylüyor. Birkaç kar tanesi düşmeye başladı ve ufukta bir fırtına var, ancak bunu yeneceğime oldukça eminim.

Gri Ford Fusion'ım iki yüz bin ve ben onu ikinci el araba galerisinden satın almadan önce en az yarım düzine kişi tarafından kullanılmış. Sadece önden çekişli ama karda sürmeye alışkınım, yani fırtına şiddetlense bile sorun olmaz. Her halükarda, bu hafta sonu bir yerlere gitmeliyim. Belki bebek doğana kadar Dennis'le kalmaya karar veririm.

Arabanın sürücü koltuğuna tırmanıyorum, çantamı ve spor çantamı yolcu koltuğuna atıyorum. Arabayı her kullandığımda, göbeğimi dengelemek için koltuğu ve direksiyonu ayarlamam gerekiyor, sanki her geçen dakika genişliyorum. Önümüzdeki bir buçuk ay içinde artık hiç sığamayacağımdan korkuyorum.

Dennis'in adresini harita uygulamama giriyorum ve yola çıkıyorum. Hava hâlâ sağanak halinde, ama gerçek kar yağışı yönünde ilerlemeye başlıyor. Ama bu noktada yapabileceğim bir şey yok.

Tam otoyola çıkarken telefonum çalmaya başladı. Ekrandaki isme baktım, Dennis'ti.

"Hey, Tegan," diyor. "Tahmini varış zamanı?"

"Şimdi yola çıkıyorum. Bugün fazladan bir vardiya aldım."

"Şimdi mi yola çıkıyorsun?" Sesi pek heyecanlı gelmiyor. "Tamam, hiç durma. Kar yağmaya başladı bile ve fırtınayı atlatmanız gerekiyor."

"Merak etmeyin. Yakında orada olacağım."

"Her şeyi aldın mı? Mataramı koydun mu?" diye soruyor.

"Çantamda var."

Yirmi bir yaşına girdiğinde arkadaşları ona titanyum bir matara almışlar, o da en son burada bırakmayı başarmış.

ziyaret ettim. Çalkaladığımda içindekiler etrafa saçıldı ama alkollü herhangi bir şeyin kokusu artık beni o kadar hasta ediyor ki onu boşaltmaya kıyamadım. Umarım çantama dökülmez.

"Tegan," diye şaka yapıyor, "hepsini içmesen iyi edersin."

Telefonda konuştuğumuz için göremediği küçük bir gülümsemeyi başarıyorum. Sessizlik aramızda asılı kalıyor.

"Teggie, bana dün ne olduğunu anlatmalısın," diyerek sessizliği bozuyor.

"Bu... bu uzun bir hikaye. Oraya gittiğimde anlatırım."

"Sorun her neyse, eminim düzeltebilirsin. Eminim çok geç değildir.

o sözleşmeyi imzalamak için."

"Hayır," diyorum kararlılıkla. "Hiç şansımız yok." "Ama-"

"Hiç şansımız yok."

Diğer hattan kaşlarını çattığını duyabiliyorum. "Cidden... Ne oldu?"

Nefesimi üfledim. "Oraya gittiğimde konuşuruz, tamam mı? Söz veriyorum."

"Beni korkutuyorsun, Teggie."

"Korkmana gerek yok. Seni seviyorum ve birkaç saat içinde orada olacağım."

Dennis beni daha fazla zorlamıyor. Buna sevindim, çünkü otuz beş haftalık hamileyken araba kullanmak yeterince zorken, hamileliğinizin bir tecavüz sonucu olduğunu itiraf ederken bunu yapmak daha da zor. Bu kolay bir konuşma olmayacak.

Ama bunu kendime saklamayı reddediyorum. Dennis'e bana ne olduğunu anlatmalıyım. Çünkü polise gittiğimde onun desteğine ihtiyacım olacak.

Radyoyu bir pop kanalına ayarlıyorum ve geride bıraktığım her kilometrede yolculuk hakkında daha iyi hissediyorum. Kar daha hızlı yağıyor ama hala yere yapışmış gibi görünmüyor. Ve fırtına nedeniyle trafik normalde bu saatte olması gerekenden çok daha hafif. Bu hızla gidersem iki saatlik yolu sadece doksan dakikada tamamlayabilirim.

Saat göstergesine bakıyorum ve neredeyse bir saattir yolda olduğumu fark ediyorum. GPS beni otoyoldan çıkarıp ikinci bir otoyola kestirme gibi görünen daha küçük bir yola yönlendiriyor. Midem hafifçe gurulduyor ve acaba yemek için durmalı mıyım diye düşünüyorum. Rahmimin baskısı sayesinde midem yaklaşık bir bezelye büyüklüğünde, bu yüzden her gün yaklaşık bir düzine küçük öğün yemek zorunda kalıyorum. Neden bu yolculuk için marketten güç barları almadım ki? Açlıktan ölüyorum.

Ama hayır. Şu anda yoldan çıkmayı göze alamam. Eğer yaparsam, fırtına üzerimize çökmeden önce kardeşimin dairesine ulaşma şansım yok. Neredeyse vardım.

Otoyoldan çıktığımda, fırtınayı yenme fırsatımı resmen kaybettiğimi fark ediyorum. Kar şimdi sert bir şekilde yağıyor ve sileceklerim ön camımı temiz tutmak için çok çalışıyor. Keşke fazladan vardiya almasaydım da planladığım gibi bu sabah yola çıksaydım diye düşünmeye başlıyorum. Sadece ben varken kendi güvenliğimi riske atmam bir şeydi ama kızımın güvenliğini riske atmam dikkatsizlikti. Artık anne olmak üzere olduğum için bazı şeyleri daha farklı düşünmeye başlamalıyım.

Yol kar ve buzla kaplı ve ön camımı temiz tutmak için sileceklerimi en yüksek hıza getirmem gerekiyor. Otoyola geri dönmeliyim. Gösterge panelime monte edilmiş telefonumun GPS'ine bakıyorum, ama durmuş gibi görünüyor. Ekranın köşesinde "bağlantı kesildi" yazan bir mesaj var.

Lanet olsun.

Tamam, otoyola nasıl döneceğime dair temel bir fikrim var. Ve geri döndükten sonra, kamp yapmak için en yakın dinlenme tesisini bulacağım. Ön camdan gözlerimi kısarak bakıyorum ve otoyol işaretleri yerine sadece ağaçlar görüyorum. Ana yoldan çıkıp ormanlık bir alana mı girdim? Elimden geldiğince yolumu bulmaya çalışırken, zil arabayı dolduruyor. İnternetim kesik, ama telefon

en azından hala çalışıyor gibi görünüyor. Ekrana bakıyorum ve beklenmedik bir ismin yanıp söndüğünü görüyorum:

Jackson Bruckner.

9

GELEN ARAMA, JACKSON BRUCKNER.

Tüm dikkatimi yola vermeliydim ama dün dairemdeki konuşmadan sonra Jackson'dan gelen bir telefonla dikkatimin dağılmaması çok zor. Ne isteyebileceğini bilmiyorum. Fikrini açıkça belirtti: bana inanmıyordu.

İçgüdülerime rağmen açıyorum.

Hoparlörden "Alo," diye seslendim.

"Tegan?" Jackson'ın tanıdık sesi arabamı dolduruyor. "Neredesin?"

"Senin için ne fark eder ki?" Acıyla söylüyorum. Dün benimle nasıl konuştuğuna hâlâ inanamıyorum. Her ne olduğunu düşünüyorsan, bunu arkanda bırakmalı ve kendi iyiliğin için şu lanet sözleşmeyi imzalamalısın. Jackson'ın bana inanacağını ve beni destekleyeceğini düşünmüştüm. Onun iyi bir adam olduğunu düşünmüştüm.

Kendimi çok aptal hissediyorum.

"Konuşmamız gerek. Evde misin?"

"Hayır."

"Peki, ?"

"Aslında bu seni ilgilendirmez Jackson."

"Tegan." Diğer hattan yüksek bir çatırtı sesi geliyor. Nereden aradığını merak ediyorum. "Yapmam gereken..."

Ancak daha tek kelime edemeden diğer hattan bir cızırtı daha geliyor ve bir sonraki cümlesi duyulmuyor.

"Seni duyamıyorum," diyorum. "Neydi o?"

"Tegan," diyor, "Simon..."

Daha fazla çatırtı. Kör edici bir beyaz kütleye dönüşen ön cama göz kırpıyorum. "Ne dedin sen?"

"Simon polise ve..."

Kalbim hızlanıyor. Bana ne anlatıyor? Simon neden polise gitsin ki? Neler oluyor? İyi sinyal alabileceğim bir yer bulmalıyım.

Ama ben hangi cehennemdeyim?

Kenara çekip kendime gelmek için ayağımı frene bastırıyorum ama pedal tepki vermiyor. Daha sert basıyorum ama yolda hiç çekiş yok ve elimdeki tek şey önden çekiş. Karda araba kullanmakta oldukça iyiyim ama kar fırtınası olduğunu hızla fark ettiğim bir yerde ve ayrıca direksiyonla aramda bir plaj topu varken değil. Çılgınca frene basıyorum ama hiçbir şey yapmıyor.

Ve bir ağaca doğru gidiyorum. Hızlı.

Kaçmak için direksiyonu çeviriyorum ama yol çok kaygan. Yaptığım hiçbir şey o ağaca doğru kaçınılmaz yörüngem üzerinde etkili olmuyor. Son bir çabayla sağ ayağımın tüm ağırlığını frene basıyorum. O tanıdık elektrik acısı bacağımdan aşağı vuruyor, ama hiçbir şey olmuyor. Durmuyorum. Yavaşlamıyorum bile.

Ve bir saniye sonra, arabamın kaputu ağaca çarpıyor ve bir teneke kutu gibi buruşuyor.

10

ZAMAN BIR SANIYELIĞINE DURUR.

Her şey donuyor. Ön çamurluğumun ağaca temas ettiği an sonsuza kadar sürecekmiş gibi geliyor ve arabamın kaputu ağır çekimde buruşuyor. Bir anlığına, ön camımın dışındaki soğuk havada asılı duran her bir kar tanesini seçebiliyorum. Hava yastığı bir balon gibi zarifçe şişiyor.

Sonra zaman yeniden başlıyor ve tamamen mahvolduğumu fark ediyorum.

Hava yastığı gerçekte zarif bir şekilde şişmedi. Bir milisaniye içinde patladı ve yüzüme çarptı. Sanırım burnum kanıyor olabilir. Arabanın ön tarafı ezildiği için -ki zaten çok da iyi bir araba değildi- gösterge paneli kalçalarımı koltuğa yapıştırdı.

Kazanın kendisi gürültülüydü, ama şimdi her şey sessizleşti. Motor sessiz. Telefon görüşmesi kesildi ve ben aramadan hemen önce arka planda çalan pop istasyonundan hiçbir iz yok. Kaputtan dumanlar yükseliyor, ancak ön camda birikmeye başlayan kar nedeniyle bunu söylemek zor. Silecekler silmenin ortasında donmuş.

Durumumu değerlendirmek için bir an duraksıyorum. Dikiz aynasına bakıp yüzümü görmeye çalışıyorum. Alnımı görebiliyorum ve sağ gözümün üzerinde büyük bir şişlik var. Hava yastığı şişmeden önce çarpmış olmalıyım ya da hava yastığı bunu bana yaptı. Her iki durumda da, kafama iyi bir darbe aldım.

Adın ne senin?

Ben Tegan Werner. Otuz beş haftalık hamileyim. Yirmi üç yaşındayım. Doğum günüm 20 Kasım'da.

Tamam, hala kim olduğumu biliyorum. En azından kafamda ciddi bir hasar yok gibi görünüyor.

Sonra kollarımı kontrol ediyorum. Parmaklarımı yumruk yapıp tekrar açıyorum. Onları hala hareket ettirebiliyorum. Kollarım hala çalışıyor.

Şimdi asıl korkutucu kısım, bacaklarım.

Gösterge paneli hafifçe çöktü ve bacaklarım altına sıkıştı. Kendimi kurtarmak için onları hareket ettirmeye çalışıyorum.

Hayır.

Sağ bacağım iyi hareket ediyor, ancak sürücü kapısına en yakın olan sol bacağımı hareket ettirmeye çalıştığımda, ayak bileğimden omuriliğime beyaz bir acı fışkırıyor. Sağ bacağımdaki elektriksel ağrıdan şikayet ediyordum ama bu, o ağrıyı kağıt kesiği gibi gösteriyor. Bu bir ıstırap.

Bu gerçekten çok kötü. Sol ayak bileğim yaralı, muhtemelen kırık. Ve söyleyebileceğim kadarıyla, bu yolda başka kimse yok. Kilometrelerce. Bu kar dağında yardım çağırmak için yürüme şansım olsaydı bile, şimdi bunu yapamazdım. Yaralı bir bilekle ve ağır hamileyken olmaz.

Birkaç yıl önce kardeşim de aynı buna benzer bir kaza geçirdi - yine buzlu bir yolda. Bacağını birkaç yerden kırmıştı, bu yüzden arabadan çıkamadı ve hastanede yanına koştuğumda, birinin onu bulmasının bir saat sürdüğünü anlattı. Hayatımın en korkutucu saatiydi, Teggie.

Bulunması bir saat sürdü. Ve bu fırtına bile değildi. Dışarıda giderek artan bir şiddetle dönen kar göz önüne alındığında, şimdi birinin bana rastlama olasılığı çok daha düşük. Bütün gece burada mahsur kalabilirim.

Aklıma korkunç bir düşünce daha geldi. Arabamın ağaca çarptığı andan beri karnımın içinde hiçbir şey hissetmiyorum. Şimdiye kadar bebeğim o kadar hareketliydi ki geceleri beni uyutmuyor, kaburgalarımı yumrukluyordu. Ama şimdi hiç hareket etmiyor.

Elimi karnımdaki şişkinliğin üzerine koyuyorum. "Ton balığı mı?" Fısıldıyorum. "İyi misin?"

Cevap olarak tekme yok.

. Hayır, hayır, hayır... Kırık bir bilekle başa çıkabilirim. Ama bebeğime bir şey olursa.

Ve sonra onu hissediyorum, karnımın gergin derisine karşı o minik çırpınışı. Kulağımda Küçük Tuna'nın bebek sesini duyuyorum. Buradayım anne. Ben iyiyim! Bu korkutucuydu, değil mi?

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Bebeğim iyi. Onu bu korkunç kazada kaybetmedim.

Gösterge paneline monte edilmiş olan telefonuma uzanıyorum. Bacaklarım sıkışmışken fazla bir şey yapmak zor ve acı her geçen saniye artıyor. Ama düşürmeden kurtarmayı başarıyorum. 911'i tuşluyorum.

Arama başarısız oldu.

"Lanet olsun!" Telefonumu arabanın diğer tarafına fırlatmak istiyorum ama bunun bana hiçbir faydası olmayacak, özellikle de şu anda bir santim bile hareket edemediğim için. Üç haneyi bir kez daha yazıyorum ama arama bağlanmıyor.

Pekâlâ. Bu kötü, ama daha kötüsü de olabilirdi. Dennis beni bekliyor ve gelmediğimde bana ulaşmaya çalışacak. Beni defalarca arayıp ulaşamazsa, yardım isteyecektir. Başına gelenlerden sonra aklına gelen ilk şey bir kaza olacak ve çılgına dönecek.

Tabii ki, yerimi bulmak o kadar kolay olmayabilir. Kesinlikle ana yoldan ayrıldım ve lastik izlerim

hızla biriken kar tarafından gizleniyor. En iyi ihtimalle, birinin beni burada bulması saatler sürecek.

Sol bacağımdaki ağrıya o kadar odaklanmıştım ki başka bir hissin farkında değildim. Soğuk. Bu arabanın içi çok soğuk. Kazadan önce kalorifer açıktı. Ama şimdi motor çalışmıyor. Tekrar çalıştırmaya cesaret bile edemiyorum, çünkü alev alırsa öleceğim.

Bir insan arabanın içinde donarak ölebilir mi? Şu anda havanın ne kadar soğuk olduğunu düşünürsek, bunun mümkün olabileceğine inanıyorum.

Paltomu göbeğimin etrafına sarmak için elimden geleni yapıyorum. Sonuna kadar kapanabilen bir palto alma zahmetine girmediğim için lanet ediyorum. Bir şapkam ve bir atkım var ama şu anda hiçbir işe yaramıyorlar, arabanın bagajına tıkılmış durumdalar. Mars'ta da olabilir.

Aman Tanrım, donarak öleceğim.

Telefonumu bir kez daha elime alıyorum. Parmaklarım soğuk ve adrenalin karışımından dolayı fena halde titriyor, 911'in üç rakamını yazmakta zorlanıyorum ve parmak uçlarımı zar zor hissediyorum. Aramanın gerçekleşmesi için küçük bir dua ediyorum.

Arama başarısız oldu.

Kar şimdi gökten kümeler halinde yağıyor. Arabamın tamamen gömülmesi ne kadar sürer? Dennis şu anda polisi arasa bile kimsenin beni sabaha kadar bulmasına imkan yok. Daha fazla beklersem, arabadan hiç çıkamayacağım.

Başka seçeneğim yok. Yardım bulmaya çalışmalıyım. Eğer ana yola kadar yürüyebilirsem, beni hastaneye götürmesi için bir araba bulabilirim. Bu noktada, bu benim tek umudum olabilir.

Bunu yapabilirim. Ben hayatta kalan biriyim. Otuz beş haftalık hamileliğimi kimsenin yardımı olmadan atlattım. Kızım ve kendim için bir ton parayı geri çevirdim çünkü yapılacak doğru şey buydu. Bunu yapabilirim.

Ton balığı için.

Koltuğumda kıvranıp bacaklarımı serbest bırakmaya çalışıyorum. Sol tarafımda biraz boşluk var, bu da kurtulmak için yeterli olabilir. Sol bacağımı hareket ettirmeye çalışıyorum ve...

Aman Tanrım.

Ayak bileğimdeki ağrı nefesimi kesiyor, kırılmış olmalı. O kadar dayanılmaz ki gözlerimi yaşartıyor. Bu şimdiye kadar yaşadığım en kötü şey - hissettiğim tüm kasılmalardan kötü. İşte o zaman gerçek yüzüme çarpıyor:

Bu arabadan kurtulamıyorum.

Yürüyemiyorum.

Yiyeceğim ve suyum yok.

Arabam bir kar yığınının altına gömülürken sıcaklık düşüyor.

Burada öleceğim.

Ölmek istemiyorum. Yaşlanıp saçlarım ağardığında elbette ama burada değil, şimdi değil. Uğruna yaşayacağım o kadar çok şey var ki, buna kızım da dahil. Onu görmek istiyorum. Onu kollarımda tutmak istiyorum. Şimdi gidemem. Benim zamanım değil. Lütfen, hayır.

Göğsüm sıkışıyor. Üçüncü trimesterin başından beri nefes almakta zorlanıyordum ama bu çok daha kötü bir şey. O hafifti ama şu anda nefes almakta çok zorlanıyorum. Bu bir panik atak olabilir ama kazadan dolayı akciğerim delinmiş de olabilir. Ya da daha kötüsü.

Gözlerimi kapatıyorum, kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Ama kapattığımda Simon'ın yüzünü görüyorum. Üstüme tırmanırken gri gözleri benimkilere bakıyordu. Hayır, hayır. Lütfen dur, Simon.

Burada öleceğim ve son anım o adam olacak.

Ama sonra gördüm.

Bir ışık parlaması. Gözlerimin önünde dans ediyor. Belki de ciğerim gerçekten delinmiştir ve ölümün eşiğindeyimdir diye düşünüyorum. Belki de bu ışık, doğru yürümem gereken ışıktır.

Hayır, değil. Bu bir far.

Aman Tanrım, bu başka bir araba! Kurtuldum! Rahatlamış bir şekilde hıçkırarak ağladım.

Tüm gücümü toplayıp avuç içimi arabanın kornasına bastırıyorum ve ses şiddetli fırtınaya karışıyor. Bu arabanın geçip gitmesine asla izin vermeyeceğim. Kornaya tekrar basıyorum ve farlar daha da parlıyor. Araba yaklaşıyor, beni görüyorlar.

Dikiz aynasından yeşil bir kamyonet olduğunu görebiliyorum. Bu daha da iyi bir haber, çünkü benim Ford'um gibi kara saplanacak gibi görünmüyor. Kamyonet yavaşlayarak arabamın hemen arkasında durdu.

Sürücünün motoru durdurmasını bekliyorum ama onun yerine uzun farlarını yakıyor. Arabayı parlak bir ışık kaplıyor ve birden midemde huzursuz bir his beliriyor. Parlak ışık yüzünden kamyonu görmek artık zor, ama araçtan çıkan bir gölgeyi seçebiliyorum.

Bu bir adam. Son derece iri bir adam. Ve sağ elinde tuttuğu bir nesneyle bana doğru geliyor.

11

BU ADAM KORKUNÇ.

Arabama yaklaştıkça yüz hatları . Boyu 1.80'in üzerinde ve vücudunu gizleyen paltosuna rağmen güçlü olduğunu söyleyebilirim. Başında siyah bir şapka var ve yüzünün büyük bir kısmı kalın bir sakalla gizlenmiş. Ona benzeyen birini yol kenarında otostop çekerken görseniz, asla ama asla onu arabanıza almazsınız. O "seni öldürüp cesedini bataklığa atacak" bir tip.

Ve bana doğru geliyor.

Parmak eklemleriyle camıma vuruyor, karanlık gözleri arabamın içine bakıyor. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki bayılacak gibi oluyorum. Tuna kaburgalarıma sertçe tekme atıyor.

Anne, dikkatli ol! O adama güvenmiyorum!

Gözlerimi kısarak camdan dışarı bakıyorum ve adam bana göstermek için sağ elindeki nesneyi havaya kaldırıyor. Bunun bir kürek olduğunu şimdi anlıyorum. Başka bir açıklama yapmadan, görünüşe göre kapımın açılmasını engelleyen karı küremeye başlıyor.

Geçmişte, büyük bir fırtınadan sonra arabamı kürekle temizlemek zorunda kaldığımda, bu iş her zaman sonsuza kadar sürerdi. Ama bu adam temizliyor

bir dakikadan kısa bir sürede arabamın yan tarafını temizledi. Küreği bırakıyor ve tekrar cama vuruyor. Benden ne yapmamı istediğini anlamam bir saniye sürdü.

Kapıyı açmamı istiyor.

Dikkatli ol, anne!

Kapıyı açmak istemiyorum. Şu anda tamamen çaresizim ve kurtarılmaya ihtiyacım olsa da bu adam tarafından kurtarılmak istemiyorum. Ama aynı zamanda, ne yapmam gerekiyor? Arabada kalıp donarak mı öleyim?

Ben de kapının kilidini açmak için düğmeye bastım.

Adam arabanın kapısını açar. Kapı açılır açılmaz aracın içindeki sıcaklık rüzgârın da etkisiyle en az yirmi derece düşüyor. Yüzüme ve saçlarıma kar taneleri düşüyor.

"İyi misin?" diye soruyor adam bana. Sesi derin, hırlamaya yakın.

Yutkunuyorum. "Hayır. Dışarı çıkamam. Ve..." Derin bir nefes alıyorum, bir sonraki itirafın ne kadar çaresiz olduğumu ortaya çıkaracağını biliyorum. "Sanırım bileğim kırılmış olabilir."

Adamın gözleri arabanın içini tarıyor, durumu değerlendiriyor. Bakışları açık montumdan dışarı fırlayan göbeğime takılınca gözleri hafifçe açılıyor ama yorum yapmıyor. Aşağı uzanıyor ve koltuğu geriye doğru kaydıran bir düğmeye basıyor. Bacaklarımdaki baskı hafifliyor.

Artık özgür olduğuma göre, arabadan inmek için sol bacağımı hareket ettirmeyi tekrar deniyorum. Tıpkı daha önce olduğu gibi, acı çok büyük. Gözlerim sulanmaya başlıyor. "Bacağımı hareket ettiremiyorum."

Adam kaşlarını çatmış gibi görünüyor, ancak yüzünü kaplayan kocaman sakalıyla mimiklerini okumak zor. "Seni kamyonuma kadar taşıyacağım," diyor homurdanarak.

Protesto etmek istiyorum ama başka seçeneğim yok. Yürüyemiyorum. Zar zor hareket edebiliyorum. Eğer beni taşımazsa, buradan ayrılmayacağım.

"Adın ne?" diye sordu bana.

Sahte bir isim vermeyi düşünüyorum ama ne anlamı var ki? Aklına koyarsa bana zarar vermek için adıma ihtiyacı yok. "Tegan."

"Hank," diye homurdanıyor, ancak bunu insanların insanlara ve hayvanlara isim verme geleneğinden biraz rahatsız olmuş gibi söylüyor.

Etrafımızda şiddetli bir kar fırtınası olduğu gerçeğini göz önünde bulundurursak, Hank ürkütücü derecede sakin. İri kollarından birini bacaklarımın altından geçirdiğinde neredeyse acıdan çığlık atacaktım. O da durdu. Beni tekrar kaldırmaya çalışmadan önce acı dalgasının dinmesini bekliyor. Sonunda bana bir kaşını kaldırıyor ve ben de başımı sallayarak ona devam etmesi için izin veriyorum.

Korkunç derecede iri bir adam tarafından kurtarılmanın iyi yanı, vücudumun Küçük Ton Balığı kadar tuttuğu beş galon sıvıyla birlikte beni kaldırmakta hiç zorlanmaması. Homurdanmıyor bile. Kollarında kendimi yüzde 100 güvende hissediyorum, sanki beni düşürmesi mümkün değilmiş gibi. Beni birkaç metre yüksekliğinde görünen bir kar yığınının içinden geçiriyor ve kamyonetinin yolcu kapısını açıyor.

"Arkaya uzanabilir miyim?" diye sordum.

"Hayır," diyor daha fazla açıklama yapmadan.

Yolcu koltuğuna geçmeme yardım ediyor ve ayak bileğimdeki ağrı ne korkunçsa, en kötüsü de hastaneye gittiğimde bunu tersten tekrar yapmak zorunda kalacağımı bilmek. Ama bunu düşünemem. Kar fırtınasında arabamın içine gömülerek ölmeyeceğim, biraz acıyla başa çıkabilirim.

"Çantamı alabilir misin?" Hank'e sordum. "Arabamın ön koltuğunda."

Üzerine çığ düşmüş gibi görünen arabama baktı. Beni çıkarmak için kürek getirmesine şaşmamalı. "Evet, tamam."

"Peki ya spor çantam?" Ekliyorum.

Bana cehenneme gitmemi, eşyalarımı almak için arabama geri dönmeyeceğini söylemek için her türlü hakkı var, ama sadece başını sallıyor.

Araba son derece sıcak ve bazı hisler parmak uçlarıma geri dönüyor. Ayak parmaklarım karıncalanmaya ve ardından yanmaya başlıyor, ancak bu his sol ayak bileğimdeki zonklama tarafından büyük ölçüde bastırılıyor. Hank'in valizimi ve çantamı kamyonetine taşımasını izliyorum ve yanımdaki sürücü koltuğuna tırmanmadan önce onları arka koltuğa bırakıyor.

Hank arabanın içinde su geçirmez eldivenlerini çıkarır ve karla ıslanmış şapkasını çekiştirerek çıkarır. Başındaki saçlar kısa kesilmiş ve sakalı kadar asi değil. Düşündüğümden de biraz daha genç, belki otuzlu yaşların sonunda. Yüzünde hiçbir ifade yok, bu da beni çok tedirgin ediyor.

"Kemerini mı?" diye sordu.

"Uh-huh."

Başka bir yorum yapmadan arabayı hareket ettirir. Artan karda yavaş ve dikkatli bir şekilde ilerliyor. Hastaneden ne kadar uzakta olduğumuzu merak ediyorum. Soğuk artık dikkatimi dağıtmadığı için bacaklarımdaki ağrı artıyor.

"Beni hangi hastaneye ?" diye sordum.

Bana cevap vermiyor. Ve şimdi etrafımızı saran ağaçların her geçen saniye daha da sıklaştığını fark ediyorum. Ana yola geri dönüyormuşuz gibi görünmüyor. Sanki ormanın derinliklerine doğru gidiyoruz.

"Beni hangi hastaneye götürüyorsunuz?" Tekrar soruyorum, bu sefer daha ısrarla. Sesime bir alarm notasının sızmasına izin vermemeye çalışıyorum.

"Seni evime götürüyorum."

Midem bulanıyor. "Pardon?"

"Yolun hemen yukarısında. Yakında orada oluruz."

"Ama..." Ön camdan gözümü kısarak gitgide karanlıklaşan ve ıssızlaşan yola bakıyorum - artık yol bile sayılmaz. "Ben yaralıyım. Ve... ve hamileyim. Hastaneye gitmem gerekiyor."

Bu sefer cevap vermiyor. Sadece ormanın derinliklerine, kimsenin beni bulamayacağı bir yere doğru sürmeye devam ediyor.

Panik göğsümde yükseliyor. Bu adam için kapıyı asla açmamalıydım. Beni ıssız bir yerdeki kulübesine ve etraf şu anda iki metre karın altında. Yaralı bileğim ve devasa göbeğimle kaçmak neredeyse imkânsız olacak. O istediği sürece onun tutsağı olacağım. Simon'ın bana yaptığının kötü olduğunu sanıyordum ama şimdi olacaklar çok daha kötü olacak.

Bu adam beni öldürecek.

Ama bana istediğini yapmadan önce değil.

12

BU ADAMDAN UZAKLAŞMALIYIM.

Hayatım ve doğmamış çocuğumun hayatı buna bağlı. Ama onun kamyonetinde, kar fırtınasının ortasında, ayak bileğim muhtemelen kırılmışken... Tamamen onun insafına kalmış durumdayım. Yapabileceğim tek şey onu ikna etmeye çalışmak.

"Lütfen beni hastaneye götürün." Gözlerimden yaşlar süzülürken sesim histerik bir hal alıyor. "Sana verebileceğim param var..."

Param yok. Birkaç dolarım var ama onu baştan çıkaracak kadar değil. Ama çaresizim.

"Sakin olmaya çalış." Hank'in gözleri yola sabitlenmiş, o kocaman sakalının altındaki ifadesi okunmuyor. "Yakında orada olacağız."

"Lütfen!" Karnımı tutarken gözlerime yaşlar hücum ediyor. "Ne istersen yaparım. Yemin ederim. Hastaneye gitmem gerek..." Arka koltuktaki çantama bir göz attım. Biber gazı şişem orada, ama ön koltukta işime yaramıyor. Eminim onu oraya fırlatırken bunu biliyordu. "Lütfen. Lütfen bana zarar verme."

Bana cevap vermiyor. Sürmeye devam ediyor, yüz ifadesi ürkütücü bir şekilde boş.

Koltukta kayıyorum, bu da ayak bileğimde yeni bir ağrı dalgası yaratıyor ve nefes almak zorunda kalıyorum. Hank'in profiline bakıyorum ve kendimi ona karşı savunma şansım olup olmadığını merak ediyorum. Eğer bunu yapabileceğim bir zaman olsaydı, bu şimdi olurdu, o yolla ilgilenirken. Ama ona şimdi saldırırsam, yine kaza yaparız ve o zaman beni arabamdan çekmeden önceki kadar kötü durumda olurum.

Hayır, umutsuz vaka. Karnımı tutuyorum, nefeslerim gittikçe hızlanıyor. Bu adam bana zarar verecek, ki bu yeterince kötü, peki ya bebeğim? Onu korumam için bana güveniyor ve ben her şeyi berbat ettim.

Parmak uçlarım karıncalanmaya başlayana kadar hiperventilasyon geçirdiğimi fark etmiyorum bile. Tanrım, bu adamdan kaçmak için ne yapacağım? Bu işin nereye varacağını bilecek kadar gerçek suç podcast'i dinledim. Yakında onun zindanına gireceğiz ve o zaman gerçekten umutsuz olacak.

Kamyon kaygan karda kayarak durdu, ancak sığınağa benzeyen bir şey göremiyorum. Neden durduk? İşkence odam olarak kullanılacak bu gizli sığınak nerede? Her neredeyse, belli ki çok iyi gizlenmiş. Kimse beni orada bulamaz.

Oh Tanrım. Oh Tanrım oh Tanrım oh Tanrım oh Tanrım...

Hank kamyonu park etti. Yavaşça başını çevirip bana baktı. Aracın gölgesinde, sakalının yarısı yüzünü gizlerken, dehşet verici olmaktan başka bir şey yapmıyor. Şu anda beni boğabilir, cesedimi karın üzerine atabilir ve kimse de bunu anlamaz.

"Tegan," diyor düzgün bir sesle, "en yakın hastane on mil uzakta. Eğer seni oraya götürmeye çalışırsam, kamyonum yolda kalır ve ikimizin de başı büyük belaya girer."

Ona bakıyorum.

"Seni evime götüreceğim," diye devam ediyor, "ve sabit hattan bir ambulans çağırabilir miyiz diye bakacağız." Gözlerini bana dikti. "Sana zarar vermeyeceğim."

Ciddi mi, yoksa beni sahte bir rahatlığa sürüklemek için mi söylüyor bilmiyorum. Ormanda tanıştığım bu dev adamın sözlerine güvenebileceğimi sanmıyorum. Ama bunu kabul etmek zorundayım, başka seçeneğim yok. "Tamam."

"Şimdi güvenli sürüşe odaklanmama izin verir misin?" "Evet."

Hank daha fazla tartışmadan arabayı tekrar vitese takar. Yolun tamamen karla kaplı olduğu ve büyük kamyonetinin bile zorlandığı konusunda haklı. Gerçekten bir kar küreme aracına ihtiyacımız var. Umarım ambulansla birlikte bir tane gönderebilirler.

Birkaç dakika sonra bir ev göründü. Tek odalı, tek katlı küçük bir kulübe bekliyordum ama burası iki katlı ve karla kaplı gökyüzüne duman üfleyen bir bacası olan gerçek bir ev. Burası kesinlikle bana tecavüz edip ölüme terk edeceği bir mağara değil. Bununla birlikte, güzel bir ev değil. Eski görünüyor, dışarıdaki ahşap parçalanmış ve bir iki kat boyaya ihtiyacı var. Bu kulübe daha iyi günler görmüş gibi görünüyor, ancak neredeyse her santimini kaplayan kar miktarı göz önüne alındığında ne tür bir durumda olduğunu söylemek zor.

Hank kamyonetini kapının önüne çeker ve motoru durdurur. "Elektrik hala açık mı bilmiyorum ama karım ateşi yakıyor, yani sıcak olacak."

Ani bir rahatlama hissettim. "Karın mı var?"

Onunla tanıştığımdan beri ilk kez Hank'in dudaklarının kenarlarında bir gülümseme . "Eminim öyledir. Polly de eskiden hemşireydi, ambulans gelene kadar seni rahat ettirir. Şimdi bir dakika burada bekle, ben ona neler olduğunu anlatacağım."

Hank arabadan inip beş basamakla verandaya çıkıyor ve anahtarını ön kapıya takıyor. O evin içinde kaybolurken ben kamyonette bekliyorum. Karısına ne söylediğini merak ediyorum. Nasıl bir kadınla evli olduğunu merak ediyorum.

ve onun eve muhtemelen kırık bir ayak bileği ile hamile bir yabancı getirmesi hakkında ne düşüneceği.

Bir dakika sonra Hank evden geri çıkar ama bu kez yanında bir kadın vardır. Karısı-Polly. Üzerinde bezelye yeşili yün bir palto ve tepesinde puf topu olan beyaz bir bere vardır. Dizlerine kadar inen çizmeleriyle kara basıyor ve kamyonun camına yaklaştığında arkasından sallanan örgüsünü, yeşil gözlerini ve burnunun kenarına serpiştirilmiş çilleri seçebiliyorum. Yüzü çok solgun, soğuktan olsa gerek.

Belki bu iyi olur. Ne de olsa burada uzun süre kalmayacağım.

13

HANK BENI KÜÇÜK OTURMA ODALARINDAKI KANEPEYE GÖTÜRDÜ. ve beni elinden geldiğince nazikçe yere bırakıyor. Hakkını vermeliyim, acı hala korkunç olsa da nazik olmak için çaba sarf ediyor. O kadar kötü ki, oturma odası oldukça soğuk olmasına rağmen alnımdan terler boşanıyor.

Ben rahatlamak için kıvranırken Polly yanıma çömeliyor. "Tegan, değil mi?"

Yutkunuyorum. "Evet."

"Ben Polly." Kolunu sadece şöminenin ve titreyen mumların aydınlattığı odada gezdiriyor. "Gördüğünüz gibi elektriğimiz kesildi."

Islak saçımın bir telini yüzümden siliyorum. "Peki ya telefon hatları?"

Başını iki yana sallar. "Kusura bakmayın. Onlar da dışarıda."

İnledim. "Tanrım, ne yapacağım ben? Bir hastaneye gitmem gerek."

"Elektrik ve telefon hatları muhtemelen sabaha geri gelir," diyor Polly. "Ve yollar da açılacak."

Gözlerimin kenarlarında yaşlar birikiyor. "Sanırım sol ayak bileğim kırıldı. Hastaneye gitmem gerekiyor. Lütfen."

"Bu fırtınada hiçbir yere gitmiyoruz," diye bağırıyor Hank sert sesiyle.

Elbette haklı ama bu açıklaması histerik gözyaşlarına boğulmama neden oluyor. Hank'in ifadesi kararıyor - tepkime sinirleniyor ama bir şey gelmiyor. Polly dudaklarını büzerek ona bakıyor. Ona bir şey söylemek ister gibi görünüyor ama sonra vazgeçiyor.

"Tegan, tatlım," diyor Polly, sıcak elini buz gibi elime koyarak, "Ben hemşireyim ve bu gece iyi olduğundan emin olacağım. Sonra da sabah seni doğruca hastaneye götüreceğiz."

Polly'nin sesi sakin ve yatıştırıcı. Hemen gözyaşlarım sanki bir musluk kapatılıyormuş gibi azalmaya başlıyor. İnanılmaz bir hemşire olmalı.

"Hank," diyor, "Tegan için battaniye getirelim."

Dev bir adam olan yeti, konuşmadan önce kanepesinde kıvranan bana bakıyor. "Onu bodruma koymalıyız."

Kafamın arkasında bir alarm zili çalıyor. "The bodrum?"

Belki de ben hayal görüyorum ama Polly'nin yüzünde bir korku titreşimi var ama hemen kayboluyor. "Biz aslında... annem hastalandığında bodrum katını hastane odasına dönüştürdük. Orada harika bir hastane yatağı, bir banyo ve ihtiyacınız olabilecek her şey var."

"Burada kalmayı tercih ederim," diyorum zayıfça.

Hank sinirli bir homurtu çıkarıyor. Polly'ye bir bakış atıyor ve o da bana plastik bir gülümseme fırlatıyor.

"Kanepe pek rahat değil," diyor. "Burada asla uyuyamazsın."

Bu doğru olsa da, zaten ücra olan bu kulübede yeraltına götürülme düşüncesi beni hasta ediyor. "Ben iyi olacağım."

"Tegan, tatlım," diyor yatıştırıcı sesiyle, "ne düşündüğünü biliyorum. Ama size söz veriyorum, gece yarısına doğru bu kanepeden nefret edeceksiniz. Topak topak ve

içinden yaylar çıkıyor. Asla rahat edemezsin, özellikle de o koca göbekle. Bodrumda sigorta tarafından ödenen pahalı bir hastane yatağımız var ve geceyi orada geçirmek istersiniz. Güven bana. Sabah ilk iş seni hastaneye götürmek için bir ambulans çağıracağız."

Çatlamış alt dudağımı ısırıyorum. Sadece bir dakikadır bu kanepedeyim ama şimdiden belimi bir yay ısırıyor. Sağ bacağımdan aşağıya doğru elektriksel bir acı yayılıyor. Bunu kabul etmekten nefret ediyorum ama o haklı. "Tamam, peki," diye kabul ediyorum.

Hank beni taşımak zorunda, çünkü yürümek imkansız hale geldi. Bana tekrar yaklaşmadan önce nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor. Artık paltosunu giymediği için bu adamın ne kadar iri ve güçlü olduğunu anlayabiliyorum. Beni koltuktan kolayca kaldırdığında, ıslak kar ve başka bir şeyin kokusunu alıyorum. Sanırım motor yağı.

Beni bodrum katlarına inen uzun ve dik merdivenlerden aşağıya taşıyor. Kollarına sarıldığımda o kadar çaresizim ki, bunu kabul etmiş olmama rağmen, her basamaktan inerken bir kıyamet hissi duyuyorum. Kırık bir ayak bileği ve dışarıda kar varken bile, üst kattayken istediğim zaman çıkabilirmişim gibi hissediyordum. Ama şimdi bodrumdayım ve kaçmak imkânsız değilse bile çok daha zor.

Ama bu konuda endişelenemem. Polly sabah 911'i arayacaklarına dair bana güvence verdi. Her şey yoluna girecek.

Polly bir el feneriyle bizi aşağıya kadar takip ediyor ve bu sayede bodrumun içindekileri seçebiliyorum. Söz verdiğim gibi, odada dik pozisyondan otuz derece yatan bir hastane yatağı var. Yatağın yanında, tuvalet olarak kullanılmış gibi görünen bir kovanın bağlı olduğu bir oturak var. El fenerini tutarak dergi ve kitaplarla dolu bir kitaplığı aydınlatıyor - bu odada en son kim kaldıysa okumayı seviyor olmalı. Havaya alkollü dezenfektan kokusu sinmiş.

Ancak odanın zararsız içeriğine rağmen, bu bodrumda rahatsız edici bir şey var. Çok sessiz ve hareketsiz. Ve karanlık - Polly'nin el feneri olmasa zifiri karanlık olurdu. Ve kimyasal kokunun yanı sıra, odaya sinen başka bir koku daha var. İlk başta ne olduğunu anlamakta zorlansam da sonunda anlıyorum. Mide bulandırıcı bir çürüme kokusu.

Sanki burada biri ölmüş gibi.

Hank beni nazikçe hastane yatağına yatırdı. Burası yukarıda olduğundan çok daha soğuk ve iliklerime kadar üşüyorum. Yine de kanepeden daha rahat.

"İyi misin?" Polly bana sordu.

"Hava çok soğuk." Dişlerim takırdıyor. "Burada şömineniz yok, değil mi?"

Başını iki yana sallar. "Çok üzgünüm, hayır. Ama bir sürü battaniyemiz var."

Polly odanın köşesindeki dolaba gidip biri kuştüyü, diğeri yün iki ağır battaniye alıyor ve Hank'i daha fazlasını alması için yukarı gönderiyor. "Botlarını çıkarabilir miyim?" diye soruyor bana.

Tereddüt ediyorum. "Evet. Ama lütfen dikkatli ol."

Sağ botumu fazla sorun çıkarmadan çıkardı. Ama sol botu çıkarmaya çalıştığı anda, daha önce hiç yaşamadığım bir acı hissettim. Boş duvarlarda yankılanan kulak tırmalayıcı bir çığlık attım.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "Çok acıyor." "Onları çıkarmalıyız."

"Hayır." Başımı o kadar şiddetle sallıyorum ki yatak titriyor. "Bırak onu."

Polly el fenerini sol botuma tutuyor, dudaklarını birbirine bastırıyor. O çizmeyi tekrar çıkarmaya çalışacağı düşüncesi beni fiziksel olarak hasta ediyor. Bir buz kıracağıyla gözümden bıçaklanmayı tercih ederim.

"Ben bir hemşireyim," diye hatırlatıyor bana.

"Görmemiz gerek-" "Bırak onu."

Ne dediği umurumda değil. Kimse bu botu çıkarmayacak. Polly sonunda gözlerimde ciddi olduğumu görüyor ve geri çekiliyor. Şişkin karnıma bakınca bakışları yumuşuyor.

"Ne kadar ilerledin?" diye soruyor.

Bir elimi koruyucu bir şekilde karnımın üzerine koyuyorum. Bir tekme hissediyorum, bana bileğimin üzücü durumuna rağmen bebeğimin en azından iyi olduğunu hatırlatıyor. "Neredeyse sekiz aylık."

"Vay canına," diyor usulca. "Neredeyse bitiş çizgisine geldik."

Geçirdiğim kazanın stresinin beni erken doğuma sürükleyebileceği aklıma geldikçe göğsüm sıkışıyor. Bu burada olursa ne yapacağım? Polly hemşire olabilir ama bu bir bebeği, özellikle de prematüre bir bebeği nasıl doğuracağını bildiği anlamına gelmez. Ve bilse bile, isteyeceğim son şey burada bir bebek doğurmak.

"Kız mı erkek mi?" diye sorarak dikkatimi artan paniğimden uzaklaştırıyor.

"Kızım. Bu…bu benim ilkim."

"Senin için ne kadar harika." Yüzü şefkatle doluyor. "Ne büyük bir lütuf."

"Bu…tam olarak planlanmış bir şey değildi."

"Yine de. Eminim çok sevilecektir."

Yatakta kayıyorum. Yatağın başını yükseltmesi gereken bir düğmeye bastım ama sonra elektrikler kesikken çalışmayacağını fark ettim. Sanırım en fazla bu kadar rahat edebilirim. Tekrar yer değiştirmeye çalışıyorum, bu da ayak bileğimde dayanılmaz bir ağrı dalgasına yol açıyor.

"Polly," diye nefes nefese kaldım, "sende… ağrı kesici bir şey var mı?"

Göz kırpıyor. "Sana Tylenol verebilirim," diyor. "Hamilelikte başka bir şey almak güvenli değil."

Tylenol? Kırık bir bilek için mi? Aklını mı kaçırmış? Ama yine de haklı. Hamileyim, bir sürü hap alamam.

"Peki," diye mırıldandım. "Tylenol alacağım." "Gidip hemen getireyim."

"Teşekkür ederim, Polly." Çarpık olduğundan emin olduğum bir gülümsemeyle idare ediyorum. "Ayrıca, bana çantamı getirebilir misin? Kocanız onu kamyonetinin arka koltuğuna koymuş."

Bana göz kırpıyor. "Elbette. Hemen döneceğim."

"Lütfen el fenerini burada bırakabilir misiniz?"

Yüzündeki gülümseme bir anlığına dalgalanıyor. Kocasının birkaç dakika önce kaybolduğu bodrum kapısına doğru bakıyor, dudakları bükülüyor. "Elbette," diyor elini uzatırken. "Hemen döneceğim."

Sonra Polly evin birinci katına çıkan merdivenlerden kayboluyor ve beni karanlık bodrumda, sadece tek bir el fenerinin ışığıyla baş başa bırakıyor. Hastane yatağında yatarken, etrafım o mide bulandırıcı çürüme kokusuyla çevriliyken, Polly'nin hasta annesiyle ilgili masum hikayesinin doğru olup olmadığını düşünmeden edemiyorum. Hank'in buraya getirilmem için nasıl ısrar ettiğini ve Polly'nin buna gönülsüzce razı olduğunu hatırlayarak yüzümü buruşturuyorum. Birden keşke reddetmiş olsaydım diyorum.

Ya bu bodrum farklı bir amaç için kullanılsaydı?

Ya bu yatakta yatan ilk ziyaretçi ben değilsem?

Acaba bu yatağı en son işgal eden kişi sağ mu?

14

HANK FAZLADAN BATTANIYELERI BIRAKTIĞINDA RAHATLADIM.
sonra üst katta kayboluyor. Adam hayatımı kurtarmış olabilir ama onun yanında kendimi rahat hissetmiyorum.

Bana bakışında bir şey var. Ona güvenmiyorum. Belki de çok büyük olmasındandır. Ve yüzünün yarısını gizleyen korkutucu bir sakalı var. Sakallı insanlara haksızlık ediyor olabilirim, ama her zaman bir şeyler sakladıklarını hissediyorum.

Şu anda, dışarıda ağabeyimden başka iyi erkek olup olmadığından şüphe etmeye başladım, ama her halükarda Hank'in onlardan biri olmadığı açık. Ve ondan ne kadar çabuk uzaklaşabilirsem o kadar iyi.

Polly kısa bir süre sonra merdivenlerden iniyor ve küçük bodrum odasına bir el feneri daha tutuyor. Omzuna benim çantamı asmış, diğer elinde de bir çanta var. Tek düşünebildiğim, umarım çantada biraz Tylenol vardır.

"?" diye soruyor bana. "Berbat,"

diyorum dürüstçe.

Bu bodrumda olmaktan nefret ediyorum. Pencereler neredeyse karla kaplanmış durumda ve sanki bir mezarın içindeymişim gibi hissediyorum. Aydınlık ve güneşli bir günde oda gayet iyi olabilir,

Ama her mobilya parçası gölgelerle örtüldüğünde dehşet verici olmaktan başka bir şey değil. Burada uyumak zorunda olduğuma inanamıyorum. Tek istediğim bir hastaneye gitmek.

Ellerimi yatağa bastırıyorum, umutsuzca rahatlamaya çalışıyorum ama sadece ayak bileğimde başka bir mide bulandırıcı ağrı dalgası başlatıyorum. Bir kırığı hemen düzelttirmemenin sonuçları nelerdir? Bu asla doğru şekilde iyileşmeyeceği anlamına mı geliyor? Ya bundan sonra bir daha düzgün yürüyemezsem? Ya kesilmesi gerekirse?

Bunu düşünemem. Bunu atlatacağım. Tuna ve ben iyi olacağız.

Polly getirdiği çantayı karıştırıyor ve bir şişe Tylenol çıkarıyor. "Sana bunlardan iki tane vereceğim. Bu seni rahatlatır."

Bundan şüpheliyim ama hiç yoktan iyidir.

Su için getirdiği bardağı doldurmak üzere banyoya giderken çantamı bana uzatıyor. Dennis'in matarasının biraz döküldüğünü ve tüm çantamın viski koktuğunu görünce dehşete kapılarak çantamın içini karıştırıyorum. Telefonumu bulamayınca kalbim daha da sıkışıyor. Yardım çağırmaya çalıştıktan sonra çantama koymayı unutmuş olmalıyım. Muhtemelen birkaç metre karın altında gömülü olan arabamdadır.

Bu bodrum katında mahsur kalma ve telefonuma erişememe fikri beni çok rahatsız ediyor. Bağlantım kopmuş gibi hissediyorum. Ama yapabileceğim bir şey yok. En azından sabaha kadar buradan çıkmış olacağım.

"Al bakalım!" Polly büyük bir bardak su ve avucunda iki hapla banyodan çıkarken şarkı söylüyor.

Yardımcı olacağına pek inanmasam da, iki tablet Tylenol'u kaptığım gibi büyük bir yudum suyla yutuyorum. İlaçlar ağrımı dindirmeyebilir ama su boğazımdan aşağı kayarken gerçekten iyi hissettiriyor. Ne kadar susadığımı fark etmemiştim bile. Sonunda bardağın tamamını yuttum.

Polly bana gülümsüyor. "Çok , değil mi?" "Sanırım öyleydim."

"Daha iyi mi?"

İki saniye önce hapları yutmuşken nasıl bu hale gelebildim bilmiyorum. "Bir kadeh viski içebilirim," diyorum.

Polly benim üzgün şaka girişimime tam olarak gülümsemiyor. Acımı hafifletmek için çantamdaki şişeden bir yudum alasım geliyor.

Bardağı benden almak için uzandı ve tam o sırada bileğindeki koyu kırmızı bir morluğu ortaya çıkarmak için kolunu geriye kaydırdı. Görünüşü şok ediciydi. Birinin elini bileğinin etrafına sıkıştırıp olabildiğince sert sıkması sonucu oluşan kızgın bir morluk. Polly morluğu fark ettiğimi fark ediyor ve yüzü kızarmış bir halde kolunu hızla geri çekiyor.

Lanet olsun. Hank'in kötü biri olduğunu biliyordum ve şimdi kanıtım var. O pislik karısını dövüyor. Bunu ona nasıl yapar?

"Odanın etrafında senin için birkaç mum yakacağım." Polly konuşurken gözlerimi kaçırıyor, belli ki rahatsız. "Böylece el fenerinin pillerini bitirmek zorunda kalmazsın."

"Teşekkür ederim."

Hank gibi Polly de otuzlu yaşlarının sonunda ya da kırklı yaşlarının başında görünüyor. Vücuduna göre biraz fazla zayıf, bu da bana buralarda yeterince yemek yiyip yemediğini merak ettiriyor ve yakından bakınca sırtından aşağı uzanan uzun saç örgüsü kuru ve gevşek görünüyor. Yine de odanın içinde kararlı bir şekilde mum yakarak dolaşıyor, bu da bana bir gün olmak istediğim hemşire tipini hatırlatıyor.

Kocası onu nasıl böyle incitebilir? Buradan çıktığımda ona yardım etmeye çalışacağım. Tabii şu anda kimseye yardım edebilecek durumda değilim. Ama belki bir şekilde birbirimize yardım edebiliriz.

Düşüncelerim kaburgalarıma gelen hızlı bir tekmeyle bölündü. Tuna uyandı ve ayağı sıkıca

göğüs kafesim. Tam da olabildiğince rahatsız olduğumu düşündüğüm anda.

Polly endişeli görünüyor. "Sen iyi misin?"

"İyi..." Tuna'nın asi bacağını elimle yeniden yerleştirmeye çalışıyorum. "Bebek beni tam kaburgalarımdan tekmelemeyi seviyor."

"Bu sadece onun sağlıklı olduğu anlamına gelir."

"Evet, ama bazen keşke bu kadar sağlıklı olmasaydı diyorum, biliyor musun?" Zayıf bir kahkaha atıyorum ama Polly'nin yüz ifadesini görünce sesim dudaklarımda sönüyor. Polly'nin sağlık sorunları söz konusu olduğunda şaka yapmaktan hoşlanmayan saçma sapan bir hemşire olduğu gerçeğini not ediyorum. O bir profesyonel. "Demek istediğim... Bu hamilelik çok rahatsız edici oldu. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz."

"Mm-hmm," diyor.

"Çocuğunuz var mı?"

"Oh, hayır," diyor. "Şu anda bunun için çok yoğun. Belki bir gün."

Kocasının dev yumruklarını ve bileğindeki morlukları düşünüyorum. Acaba hiç hamileliğini kaybetti mi? Ya da birden fazla.

"Beklediğin için seni suçlamıyorum." Tuna karnımda kayıyor, sonunda kaburgalarımdaki baskıyı azaltıyor. "Dediğim gibi, bu tam olarak planlanmış bir şey değildi. Sanırım gülünç derecede doğurganım."

Keşke bu kadar doğurgan olmasaydım. Her ne kadar bebeğimi kucağıma aldığımda onu çok seveceğimi bilsem de, ilk kez anne olmayı böyle planlamamıştım.

Polly, "Kocanız heyecanlanmış olmalı," diyor.

Neredeyse ona evli olmadığımı ve Tuna'nın talihsiz bir tek gecelik ilişkinin sonucu olduğunu söyleyecektim. Ya da daha kötüsü, bebeğin babasının bana ilaç verip saldırdığını. Ama ya Jackson'ın bana inanmadığı gibi o da bana ? Bu kadının beni herkes gibi yargılamasını istemiyorum. Sadece bu gecelik, herkes gibiymişim gibi davranacağım. Evli, ilk çocuğumuz olacağı için heyecanlı, sevgi dolu bir kocam var.

"Evet," diyorum sıkıntıyla. "Çok heyecanlı." Bana gülümsüyor. "Adı ne?"

Harika. Şimdi sahte kocam için bir isim bulmam gerekiyor. "Jackson," diye geveledim kendimi durduramadan.

Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Bana davranış şekli yüzünden ona hâlâ kızgınım. Beni idare etme şekline.

"Bahse girerim gerçekten yakışıklıdır," diyor. "Ne de olsa çok güzelsin."

Rahatsız edici bir gülümsemeyle idare ediyorum, çünkü şu anda kendimi güzelin tam tersi hissediyorum. "Sanırım. En azından öyle olduğunu düşünüyorum."

"Ne yapıyor?"

Sahte kocama ne tür bir iş vermeliyim? Gerçeğe yakın olalım bari. "O bir avukat."

"Ne kadar harika! Çok istikrarlı bir kariyer, bir aileyi geçindirmek için mükemmel."

"Evet. O... O harika."

Polly karanlığın içinden gözlerimi kısarak bacaklarıma bakıyor. "Bacaklarınızın altına bir yastık ister misiniz? Yatak genelde onları yükseltir ama elektrikler kesikken bu mümkün değil."

"Um..." Bacaklarımın daha yukarıda olması iyi hissettirirdi ama onları hareket ettirme düşüncesi neredeyse midemi bulandırıyor. "Bilmiyorum..."

"Eğer biraz şişecekler." "Tamam. Tabii."

Polly bacaklarımı birkaç yastığın üzerine koyma konusunda çok nazik. Çok acı veriyor ama beni yükselttikten sonra kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

Yastıklarımı kabartırken "Ee," diyor neşeyle, "bu fırtınada nereye gidiyordun?"

Kendi aptallığıma kızarak inledim. "Kardeşimi ziyarete gidiyordum. Kendisi şehir dışında kayak eğitmenliği yapıyor. Kar gerçekten kötüleşmeden önce yola çıkmam gerekiyordu." Daha önce kontrol etmediğim bir cebe tıkıştırılmış telefonumu bulmayı umarak çantamı son bir kez daha karıştırıyorum. "Ortaya çıkmadığımda çok endişelenecek."

"Telefonların yarına kadar çalışacağından eminim."

Mumların vanilya kokusunu içime çekerek keskin bir nefes alıyorum. Bana belli belirsiz Simon'ın parfümünü hatırlatıyor, bu da beni utandırıyor. "Evet..."

Bana kaşlarını çattı. "Bir şey yedin mi? Aç mısın?"

Bir dakika önce olsa kesinlikle hayır derdim. Ama şimdi yatakta biraz daha rahat olduğum için, midemin çukurundaki boş bir kemirme hissi dikkatimi çekiyor. Acıktım, anne! Ne zaman yiyeceğiz? "Şey... Seni söndürmek istemem..."

"Sorun değil! Açlıktan ölmene izin vermeyeceğim." Bunu söylerken gözlerinde kararlı bir bakış var, bu da kocasının bu konuda farklı hissedip hissetmeyeceğini merak etmeme neden oluyor. "Sana bir sandviç hazırlayabilirim."

"Bu harika olur. Teşekkür ."

"Elbette. Ne istersiniz?"

Bir anda, neredeyse yerdeki pisliği yiyebileceğim bir noktaya geldim. "Her şey olur. Sandviç, söğüş, ne olursa."

Polly sertleşir. "Hamilelik sırasında soğuk et yememelisiniz. Bebeği öldürebilecek bir listeria enfeksiyonu kapabilirsin."

Bunu biliyordum. Elbette biliyordum. Ama son birkaç saatin dehşetiyle bunu unutmuştum. "Doğru. Tabii ya. Ton balığına ne dersin?" Şu anda bile canım ton balığı çekiyor.

Kaşlarını çatıyor. "Ton balığında cıva var."

"Evet, ama doktorum birazının iyi olduğunu söyledi..."

"Tamam, sanırım öyle," diyor Polly, ama sesi biraz hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyor, bu da beni suçluluk duygusuna itiyor. Bir hemşire olarak bebeğimin iyiliği için bana tavsiye vermeye çalışıyor. Ama bir kutu ton balığı iyi olur - doktorum öyle söyledi.

Tereddüt ediyorum. "Ayrıca..."

Polly kaşlarını kaldırır. "Evet?"

"Onu bana getirir misin, Hank'e değil?" Özür dileyerek gülümsedim. "O... o beni biraz geriyor."

Bir an için yanlış bir şey söylediğimden endişelendim. Polly'yi kesinlikle aşağıladım. Ama yine de kocasının korkunç biri olduğunun farkında olmalı. Bileğine bakılırsa, o da öfkeli. Burada fazla kalmayacağım ama o adamla mümkün olduğunca az zaman geçirmek istiyorum.

Neyse ki anlayışla başını sallıyor. Anladı. "Sorun değil."

Bir nefes aldım. Her şey yoluna girecek. Geceyi burada geçireceğim, sonra beni hastaneye götürecekler. Doktorlar bileğimi düzeltecek ve her şey yoluna girecek.

Polly sandviçimi yapmak için merdivenlerden yukarı çıkarken ben de çantamı biraz daha karıştırıyorum. En azından cüzdanım orada, kredi kartlarım da -her ne kadar hepsinin limiti dolmuş olsa da-. Ama çantamın derinliklerini araştırırken bir şeyin daha eksik olduğunu fark ediyorum.

Biber spreyim.

15

POLLY'NIN SANDVIÇIMLE DÖNMESINI BEKLERKEN.

ince tavandan süzülen gümbürtüleri ve tıkırtıları duymazdan gelmeye çalışıyorum.

Çoğunlukla, etrafta yürüyen insanların sesleri. Hank'in ağır ayak seslerini Polly'nin daha hafif adımlarından ayırt etmeyi öğreniyorum. Ara sıra sesler duyabiliyorum ama son derece muffllak. Kelimeleri çıkaramıyorum, sadece bir ses erkek, diğeri kadın sesi. Sesleri gergin geliyor.

Ve sonra gürültülü bir çarpışma olur.

Yukarıda neler olup bittiğini bilmiyorum ama o bağırışların ve küfürlerin Hank'ten geldiğine eminim. Bir kadın çığlığı bekleyerek kendimi destekliyorum ama hiçbir şey gelmiyor. Sanırım Polly, Hank'in ona bağırmasına alışkın. Tanrım, umarım bana o sandviçi yapmak başını belaya sokmamıştır. Polly ton balıklı sandviçle döndüğünde yüzündeki gülümseme gerilmişti. Tabağı yatağın yanındaki tepsiye koydu. Çok acıkmıştım, ama ne yazık ki, Şu anda çok daha acil bir ihtiyaç var. "Polly,"

dedim uysalca.

"Evet?"

"Ben...uh..." Gözlerimi kaçırıyorum. "İşemem lazım."

Polly geri adım atıyor, zeki gözleriyle durumu değerlendiriyor. Banyoya gitmemin ne kadar zor olacağını anlaması yarım saniyesini aldı. "Sana bir lazımlık getireyim."

Polly'nin lazımlığı taşımama yardım etmesi kesinlikle utanç verici ama bu konuda profesyonel olduğu için işi kolaylaştırıyor. Belli ki bunu daha önce de yapmış. Yerçekimi yardımı olmadan işemenin zor olacağını düşünmüştüm ama mesanem o kadar dolu ki, bu bir sorun olmaktan çıktı.

"Çok teşekkürler," diyorum işimiz bittiğinde. "Ben... Gerçekten üzgünüm."

"," diyor kararlı bir şekilde. "Bu senin hatan değil."

Yeniden yerleştirilmeme yardım ederken, o tanıdık sıkışma hissi rahmimi kavrıyor. Henüz sekiz aylık hamileyim ama travmanın erken doğumu tetikleyebileceğini duymuştum.

"Kasılman mı var?" diye soruyor.

Kasılma azalırken soruyu değerlendiriyorum. Bir süredir yaşadıklarımdan farklı hissettirmiyor. "Hayır."

Omuzları rahatlamış. Muhtemelen bu gece doğum yapmama yardım etmek zorunda kalmayacağı için mutludur. Sen ve ben, Polly.

Yatakta bacaklarımı yeniden ayarlıyor ve elimde olmadan dizimin de şişmiş göründüğünü fark ediyorum. Sol ayak bileğimi bir milimetre bile oynattığında, ağlamamak için çenemi sıkıyorum. Bileğimin kırılmamış olmasına imkan yok. Düzeltmek için muhtemelen ameliyat olmam gerekecek.

"Polly," diye nefes nefese kaldım. "Sence... Ağrı için daha güçlü bir şey alabilir miyim? Tylenol... işe yaramıyor. Şeker hapı da alabilirim."

"Hamilesin," diyor nazikçe.

"Biliyorum, ama..." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Bu acının ne kadar kötü olduğu hakkında hiçbir fikrin yok." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Geceleri nasıl uyuyabileceğimi bile bilmiyorum.

Karnımda bu ağırlığın olması... Kendimi yeniden konumlandırmayı bile deneyemiyorum."

"Size yardım edebilirim. Daha fazla yastık ister misiniz?"

"Hayır. Hayır." Sözlerim beklediğimden daha sert çıktı ve Polly şaşkınlıkla başını geriye attı. "Üzgünüm ama bu benim bebeğim ve bu benim seçimim. Eğer daha güçlü bir şeyin varsa, onu almak istiyorum. Bütün gece burada böyle yatmak zorunda kalırsam aklımı kaybedeceğim."

Polly sessiz, düşünceli bir şekilde bana bakıyor.

"Lütfen, Polly." Önümdeki sonsuz geceyi hayal ederken sesim titriyor - bu yatakta sıkışıp kalmışım, kocaman göbeğim bana ağırlık yapıyor, ayak bileğim acı içinde. "Sana yalvarıyorum. Sadece... sadece bir hap. Sende bir şey var, değil mi? Yapmalısın..."

"Evet," diyor sonunda. ""

16

POLLY AYRILDIĞINDA ODA ÇOK KARANLIKTIR.

Tavana yakın küçük pencereler var ama hepsi birkaç metre karla örtülmüş. Polly'nin bana verdiği el fenerinin ışığını sert cama bastırılmış beyaz toza tutuyorum ve bu pencerelerin açık olup olmadığını merak ediyorum. Işık huzmesi odanın köşesine ulaştığında, görünüşe göre bu odayı benimle paylaşan bir örümceğin ağını yansıtıyor.

Çok güzel.

Bu bodrumdan ve burnumu gıdıklayan antiseptik kokusundan hoşlanmıyorum. Oda sadece kısmen bitmiş, yani zemin döşenmiş olsa da duvarlar hala çıplak tuğla. Kendimi bir zindanda tutuluyormuşum gibi hissediyorum.

Sol ayak bileğim acıyla zonkluyor ve gözlerimi kapatıp acıyla nefes alıyorum. Bot rahatsız edici derecede sıkı gelmeye başlıyor, ama onu çıkarmaktan korkuyorum. Sadece hayal edilemeyecek kadar acı verici olacağı için değil, ayağımın onun altında nasıl göründüğünden korktuğum için. Ne kadar acıdığını düşünürsek, derimin içinden bir kemik çıkmasından korkuyorum.

Elbette, eğer öyleyse, botu çıkarıp Polly'nin temizlemeye ve dezenfekte etmeye çalışmasına izin vermek daha iyi, ama bunu yapmaya dayanamıyorum. Her neyse, yarın sabah hastanede olacağım.

Telefonum için kaşınıyorum. Bugünlerde telefonsuz hiç uzun kalmıyorum. Eminim Dennis'ten gelen yüzlerce cevapsız arama vardır - rahat bir kayak eğitmeni rolünü oynuyor, ama bazen endişeli bir anne tavuk olabiliyor. Neden markette fazladan vardiya aldım? Eğer almasaydım, şu anda onun evinde oturuyor ve bir bardak şarap içiyor olurdum... Şarap değil tabii ki. Belki biraz sıcak kakao.

Acaba Jackson beni tekrar aramaya çalıştı mı? Ondan haber almak istediğimden değil.

Telefonumu kazara arabada unuttuğumu düşünmüştüm ama artık o kadar emin değilim. Biber gazını her zaman çantamda taşırım ve gitmiş olması birinin onu aldığı anlamına geliyor. Polly burada benimle konuşurken, Hank çantamı karıştırmış ve hem telefonumu hem de biber gazımı almış olmalı. Bunu neden yaptığını bilmiyorum ama beni hem iletişim kurma hem de kendimi savunma aracımdan mahrum bırakması için iyi bir neden yok.

Üst katta neler olup bittiğini duyamasam da, başımın üstünden gelen ayak seslerini seçebiliyorum. Hank'in ağır botları yere her bastığında bedenim sarsılıyor.

Sonunda bodrumun kapısı çatırdayarak açılıyor ve Polly görünmeden birkaç dakika önce ayak sesleri merdivenlerden iniyor. Mum ışığında onu zar zor seçebiliyorum, bu da yüzünü daha da çizgili ve yorgun gösteriyor.

"İlaçların bende," dedi bana.

Bir suçluluk duygusu hissediyorum. Küçük Tuna ve ben kan dolaşımımızla birbirimize bağlıyız ve ben ne alırsam o da bir doz alacaktır. Hamilelik sırasında alınması güvenli olan ilaçların küçük bir listesi var ve eminim Polly'nin elindeki her neyse o listede değildir.

Ama Tanrı aşkına, bileğim kırılmış olabilir. Ben de insanım.

"Bana ne getirdin?" diye sordum.

"Bu Dilaudid."

Dilaudid. Bunun ne olduğunu tam olarak bilmiyorum ama kulağa güçlü geliyor. Ayak bileğimdeki korkunç keskin ağrının hafif bir sızıya dönüştüğünü hayal ediyorum. Hafif bir ağrı şu anda cennet gibi geliyor. Bir an için bu çiftin ecza dolabında neden güçlü ağrı kesiciler olduğunu sorguluyorum.

"Sana biraz su getireyim," diyor Polly.

Elinde su bardağımla banyoya gidiyor, saç örgüsü başının arkasında sallanıyor. Yarım bardak su ve sağ elinin avucunda iki küçük beyaz tabletle çıkıyor. Kolunu, çirkin bordo morluğu görebileceğim kadar kıvırmıştı.

"Çok teşekkür ederim," diyorum elinden hapları alırken. "Gerçekten minnettarım."

"Elbette. Belli ki çok acı çekiyorsun ve sen... acı çekmek zorunda olmamalısın."

İki hapı ağzıma atmak üzereydim ama bir şey beni durdurdu. Evet, acı çekiyorum. Ama Tuna acı çekmiyor. Tuna vücuduma ona zarar verebilecek hiçbir şey koymamam için bana güveniyor ve ben burada şeker gibi ağrı kesici hapları patlatıyorum.

"Sorun nedir?" Polly soruyor. "Onları istemiyor musun?"

İstiyorum. Tanrım, istiyorum. Sadece ben olsaydım, onları yutar ve daha fazlası için yalvarırdım. Rahatlamak için o kadar çaresizim. Ama artık sadece ben değilim. Çocuğumu korumak zorundayım. Beni bu duruma düşüren şeyin uyuşturucu olması yeterince kötü. Zihinsel durumumu değiştirecek bir şeyi vücuduma koymayı nasıl düşünebilirim? Zinde kalmalıyım, ikimiz için de.

"Biliyor musun?" "Biliyor musun?" dedim. "Sanırım haklısın. Bunu kabul etmeyeceğim. Bebek için iyi değil."

"Sen değil misin? Acı çektiğini sanıyordum." Şaşırmış görünüyor.

"Evet, ama..." Üzerimdeki yün battaniyeyi sıkıyorum, parmaklarım kumaşı ısırıyor. "Bununla başa çıkabilirim. İyi olacağım."

Hiçbir şey söylemeden uzun bir süre bana bakıyor. Sonunda başıyla onayladı. "Tamam. Fikrini tekrar değiştirirsen diye sende kalabilir."

Hapları yatağın yanındaki şifonyerin üzerine bırakırken "Yapmayacağım," diyorum.

"Size getirebileceğim başka bir şey var mı?" diye soruyor.

Sesi çok yumuşak. Burnunun kenarındaki çilleri zar zor seçebiliyorum. Bir kez daha, üst kattaki o devin onu o koyu morlukları oluşturacak kadar sert bir şekilde bileğinden yakaladığı düşüncesiyle ürperiyorum. Tavandan duyabileceğim kadar yüksek sesle ona bağırmasından nefret ediyordum. Benim gibi Polly de korkunç bir adamın kurbanı oldu. Bu kadına karşı ani bir yakınlık hissediyorum.

İkimiz de korkunç bir şey yaşadık. Ve ikimiz için de henüz bitmiş değil.

"Aslında," diyorum, "telefonumu görmedin, değil mi?"

Bana boş boş bakıyor. "Telefonunu mu?"

"Cep telefonum," diye açıklıyorum. "Çantamdaydı ama baktığımda göremedim."

"Oh." Başını yana eğiyor. "Belki arabanda düşmüştür?"

"Belki..."

Ya da belki kocası çantamı karıştırıp almıştır. Tam da biber gazımı aldığı sırada.

"Arayabilirim," diye teklif etti. "Hank'in kamyonetinde düşmüş mü diye bakarım."

"Teşekkür ederim. Minnettarım." Sahte kocam hakkında yalan olmayan bir şeyi onunla paylaşmak istediğim için tereddüt ediyorum. "Bu arada, yaptığın işin harika olduğunu düşünüyorum. Hemşirelik okulu için para biriktiriyordum."

Gözleri parlıyor. "Oh?"

"Evet. Küçüklüğümden beri hemşire olmak istiyorum, su çiçeği geçirip haftalarca hasta olduğumdan beri," diyorum, pek çok insanın bana bakıp hâlâ genç bir kız gördüğünü çok iyi bilerek. "Bazı çocuklar oyuncak bebekler ister

Onlar bebek, ama ben bebeklerimi hastalarımmış gibi davranır ve onları sağlığına kavuştururdum."

Gülüyor. "Anlayabiliyorum."

"Hala yapmak istiyorum, ama..." Bir elimi yavaşça karnımın üzerine koyuyorum. "Beklediğimden daha uzun sürebilir."

Bu yetersiz bir ifade. Gelecekte hemşirelik okuluna gidebileceğim bir zamanı hayal bile edemiyorum. Arabamı hurdaya önce bile boş bir hayaldi. Ve şimdi.

Polly, "Bebeğiniz varken okula devam etmek çok zor," diyor.

Gözlerimi indiriyorum. "Dediğim gibi, planımızda bu yoktu. Ne yazık ki bebekler olur." Onları her zaman durduramazsınız, size yarım şans verilse bile, ki bana verilmedi.

"Evet," diyor usulca. "Anlıyorum."

Polly'yi bu evliliğe neyin sürüklediğini merak etmeden duramıyorum. Çocuğu olmadığını söylemişti, o yüzden olamaz. Ama Hank'in onun üzerinde bir etkisi olmalı. Onun tacizlerine rağmen kalmasının bir nedeni olmalı.

Her zaman bir nedeni vardır.

17

İYI UYUYAMIYORUM.

Bu hiç şaşırtıcı değil. İyi uyuyabilseydim çok daha şaşırtıcı olurdu. Karnımda jimnastik yapan bebek ve sakat sol ayak bileğim arasında, temelde her seferinde bir saatliğine uyuyakalıyorum, sonra acı içinde kıvranarak uyanıyorum. Gözlerimin altındaki torbaları neredeyse hissedebiliyorum.

Ve ne zaman rüya görsem, Simon'ı görüyorum. O anıyı hatırladıktan sonra, özellikle geceleri düşünebildiğim tek şey o oluyor. Rüyamda bir yatakta yatıyorum, şu an olduğum kadar çaresizim ve ona durması için yalvarıyorum.

Lütfen. Lütfen, hayır. Lütfen . Lütfen...

Ama rüyamda beni hiç dinlemiyor. Ve gerçek hayatta da dinlemedi. Bunun kanıtı içimde büyüyor.

Keşke hatırlamasaydım. Bilmeden önce daha mutluydum. Elbette kâbuslar görüyordum ama zamanla geçecekti. Şimdi bana yaptıkları peşimi bırakmıyor. Ve Jackson'ın buna inanmadığı gerçeği.

Kimse bana inanacak mı? Simon'ın da belirttiği gibi, bunun rızaya dayalı bir seks olmadığına dair kanıtım yok.

Ama bir şeyler yapmalıyım. Bundan kurtulmasına izin veremem. Bunu başka bir kıza yapmasına izin veremem.

onu durdurabilir.

Dün gece komodinimin üzerindeki iki hapı neredeyse yüz kere içiyordum. O kadar çaresizdim. Ama direndim. O iki küçük beyaz tablet hâlâ orada duruyor. Kendimle gurur duyuyorum. Bir gün Tuna'ya kırık bir ayak bileğiyle, ağrı kesicisiz ve gece lambası olmadan bütün bir geceyi nasıl geçirdiğimi anlatacağım - sırf onun için.

Ama şimdi sabah oldu - tavana yakın karla kaplı pencerelerden sızan azıcık güneş ışığından bunu anlayabiliyorum. Ve bir iyi haber daha var. Yatağın kumandasına bastığımda hareket ediyor. Bu da elektriğin tekrar geldiği anlamına geliyor. Ayrıca buradan çıkacağım anlamına da geliyor.

"Merhaba!" Polly bodrumun ışıklarını yakıp merdivenlerden inerken şarkı söylüyor. Neden bu kadar neşeli olduğunu bilmiyorum ama artık umurumda değil. "Nasılsın?"

"Daha iyi oldum," diye idare ediyorum. Ağzım acıyla kuruyor ama bir fizyolojik dürtü diğerlerini bastırıyor. "Bana lazımlığı verir misin lütfen?"

Mesanem patlamak üzere. Belki patlamak değil ama kesinlikle altımı kirletmeme bir hapşırık kaldı.

Polly lazımlığı altıma almak için yer değiştirmeme yardım ederken bacağım acıdan zonkluyor. En son kullandığımda, o odadan çıkana kadar bekledim ama lazımlık yerine oturur oturmaz bıraktım. Bir saniye daha tutamıyorum.

Polly beni biraz yalnız bırakmak için banyoya giriyor ve sonra lazımlığı alıp boşaltmak için dışarı çıkıyor. Bütün bu süre boyunca kendi kendine mırıldanıyor. Örgüsünü düzeltmek için başının arkasına uzandığında, bileğindeki morluğun artık canlı bir kırmızıya dönüştüğünü fark ediyorum.

"O zaman 911'i arayalım mı?" Ona sordum.

Dün gece mum ışığında yüzünde ne kadar çok çil olduğunu fark etmemiştim ama tepedeki ışıkların altında daha belirginler. Ve çillerin altında, neredeyse ölümcül derecede solgun. "911?"

Terli saçlarımdan bir tutamı yüzümden çekiyorum. Gece boyunca sıcaktan bunalmış olmalıyım ve tüm vücudum bir nem tabakasıyla kaplanmış gibi hissediyorum. "Hastaneye gitmem gerek."

"Ah." Özür dilercesine kaşlarını çatıyor. "Şey, telefon hatları hala çalışmıyor."

Ne? Bunun bir olasılık olduğu bile aklıma gelmemişti. "Peki ya cep telefonlarınız?"

"Burada telefon çekmiyor!" Sanki böyle bir şey mantıksızmış gibi gülüyor. "Çok üzgünüm ama korkarım bir süre daha burada mahsur kalacaksınız."

"O zaman Hank beni hastaneye götüremez mi?" O adamla yalnız kalmak beni heyecanlandırmıyor ama diğer seçenekten daha iyi.

"Korkarım ki hayır. Yerde birkaç metre kar var ve biz gömüldük. Kar küreme araçları bu akşam geç saatlere kadar ya da belki yarın bile gelemeyecek."

. Hayır, , hayır. Burada bir gün daha kalmayacağım. Aklını mı kaçırdı? Tavana yakın pencerelere bakıyorum, gerçekten de hâlâ karla kapalı.

"Sadece çok ağrım var," diyorum, niyetimden daha sert bir şekilde. "Acele edemez misin?"

Polly şaşkınlıkla bana göz kırpıyor ve bir suçluluk duygusu hissediyorum. Onunla bu kadar öfkeyle konuşmak istememiştim. Zaten onu taciz eden bir kocası var; evde onu itip kakan başka birine ihtiyacı yok. Müttefik olmamız gerekiyordu.

"Özür dilerim..." Çabucak söyledim. "Bir sabanın gelmesini beklemek için çok uzun bir süre olduğunu düşünüyorum. Daha erken gelemezler mi?"

"Keşke farklı olabilseydi Tegan. Gerçekten ."

"Şikayet etmek istemiyorum," diyorum tekrar. "Sadece çok acı çekiyorum."

"Evet," diye mırıldanıyor, alnı kırışıyor. "Bunu görebiliyorum."

Ağzımı açıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Polly'nin bu noktada benim için yapabileceği hiçbir şey yok. Hareket edemez.

kar dağları. Ama aynı zamanda kırığın iyileşmesini bekliyorsam bileğime bakacak bir doktora ihtiyacım olduğunu ve Tuna'nın zarar görmediğinden emin olmaları gerektiğini de biliyorum. En azından, birinin bu botu sol bacağımdan çıkarmasına ihtiyacım var.

"Bakın," diyor. "Telefon hizmetimiz geri gelir gelmez bir ambulans çağıracağız. Ya da daha önce gelirlerse, Hank seni doğruca hastaneye götürecek. Bundan emin olacağım."

"Tamam. Teşekkür ," diye mırıldandım.

"Ve tabii ki," diye ekliyor, "eğer bize numarasını verebilirseniz Jackson'a iyi olduğunuzu bildireceğimizden emin olabilirsiniz."

Ona boş boş bakıyorum. "Ne?"

"Jackson," dedi yine. "Kocan mı?"

Ah, doğru ya. Aptal hikayemi tamamen unutmuşum. Jackson, yakışıklı avukat kocam. Neden ona ufukta bir koca görünmediğini söylemedim ki? Ama şimdi itiraf etmekten utanıyorum, bu yüzden yalana devam etmek zorundayım. "Evet, özür dilerim. Teşekkür ederim."

"Şimdi" -neşeli bir maske takmaya çalışarak bana gülümsüyor- "kahvaltıda ne istersin?"

Bir süre orada uzanıp Tuna'nın benimle konuşmasını ve ne yemek istediğini söylemesini bekliyorum. Ama o sessiz.

"Belki sadece biraz tost," diye mırıldandım. "Hemen geliyor!"

Polly cıvıldıyor.

Polly merdivenleri ikişer ikişer çıkıyor. O bodrum kapısının ardında kaybolana kadar çantamdan kaybolan biber gazını hatırlamıyorum. Ve çantama geri koyduğuma emin olmama rağmen bulamadığım telefonu.

18

SABAHIN ÇOĞUNU AĞLAYARAK GEÇIRDIM.

Sürekli değil. Ama her otuz dakikada bir boğazımda bir yumru oluşuyor ve ne olduğunu anlamadan gözyaşlarım serbestçe akmaya başlıyor.

Beni ağlatan son şey bir solitaire oyunu oldu.

Polly bana bir deste kâğıt getirdi ve önüme bir tepsi koydu. Televizyon tamamen karlıydı, bu yüzden kendimi ne kadar rahatsız hissettiğime odaklanmak yerine dikkatimi meşgul edecek bir şeye ihtiyacım vardı. Solitaire oynamak için kartları dağıttım ama bu bana Dennis'in beş yaşımdayken bana solitaire oynamayı öğreten kişi düşündürdü. Kart oynamayı çok severdi ve bana bilinmesi gereken her oyunu öğretti. Go Fish'ten Texas Hold'em'e kadar. Ayrıca bana tek elle shuffle yapmayı öğretmeye çalıştı, ama bana kaç kez gösterirse göstersin bunu asla tam olarak öğrenemedim.

Ve tabii ki bu bana Dennis'i düşündürdü. Muhtemelen şu anda endişeden hasta olmuş bir halde evinde volta atıyordur. Telefonumun yanımda olmasını her şeyden çok isterdim. Cep telefonu çekmiyor olsa bile, belki eninde sonunda bir mesaj ulaşır ve ona iyi olduğumu söyleyebilirdim.

Simon Lamar'a neler olduğunu merak ediyorum. Acaba polise gidip onu ihbar edeceğimden mi endişeleniyor? Keşke kaza yapmadan hemen önce Jackson'ın bana ne söylemeye çalıştığını duyabilseydim.

Öğleye doğru Polly elinde bir tabak yemekle merdivenlerden iner. Her ne ise inanılmaz kokuyor. Gözlerimdeki yaşları siliyorum ve yiyebilmek için kartları bir yığın haline getiriyorum.

"Öğle yemeği zamanı!" Polly sesleniyor.

Tabağı önümdeki tepsiye bırakıyor. Barbekü tavuklu sandviç gibi görünüyor, ekmeği mükemmel kızarmış ve yanında patates kızartması var. Sandviçi dörde bile böldü.

"Teşekkür ederim," diyorum.

"Harika kokuyor." "Bir şey değil!"

Sandviçimden karla kaplı pencereye bakıyorum. "Kar küreme aracı daha gelmedi mi?"

Yüzündeki gülümseme kaybolur. "Çok üzgünüm, hayır. Henüz değil."

Polly önümden çekmek için kâğıt destesini kaldırıyor ama onu durdurmak için bileğine uzanıyorum. Üzerinde morluk olan aynı bilek ve ona dokunduğumda yüzünü buruşturuyor.

"Özür dilerim," dedim. "Kartlar bende kalabilir mi? Burası gerçekten çok sıkıcı, biliyor musun?"

"Evet, tabii ki." Duraksıyor, elinde hâlâ kâğıt destesi var. "Yemek yerken birlikte bir oyun oynamak ister misiniz?"

"Elbette." Her şey daha fazla solitaire oynamaktan iyidir. "Ne oynamaktan hoşlanırsın?"

Polly parmağını çenesine vuruyor. Tırnağı ısırılmış. "Cin rummy, yaşlı hizmetçi, çılgın sekizlileri biliyorum..."

Acıya rağmen neredeyse gülecektim. Kulağa birinin büyükannesinin oynamaktan hoşlanacağı oyunlar gibi geliyor. Ama yine de, çiçek desenli kazağı ve uzun örgüsüyle Polly'de çok eski moda bir şeyler var. "Hadi cin rummy oynayalım."

Ben sandviçten bir ısırık alırken Polly on kart dağıtıyor. Tadı da kokusu kadar güzel. Eskiden yemek yapmayı severdim ve hep evlendiğimde kocam ve kendim için güzel yemekler yapacağımı hayal ederdim.

Tabii ki, bu artık asla olmayacak. Muhtemelen hiç evlenmeyeceğim. Neden evleneyim ki? Şu andan itibaren, sadece ben ve Tuna olacağız.

Kartlarımı toplarken ona "Sen harika bir aşçısın," diyorum. Doğru, bu barbekü sosu şimdiye kadar yediklerimin en iyisi olabilir.

Polly yatağın yanındaki küçük tahta sandalyeye yerleşir. "Olmak zorundayım. Hank mutfakta umutsuz. Açlıktan ölürüz!"

Kocasının adını duyduğumda, önümdeki lezzetli yemeğe rağmen ağzımda ekşi bir tat hissediyorum. O canavar hakkında yüzünde bir gülümsemeyle nasıl konuşabiliyor?

"Belki de Hank kendi yemeğini yapmayı öğrenmeli," diyorum desteden bir as alırken. "Onun için her şeyi yapmak zorunda değilsin."

"Ama kocam için yemek yapmaktan hoşlanıyorum" diyor hemen. "Çok çalışıyor ve eve geldiğinde büyük, doyurucu bir yemeği hak ediyor. Bunda yanlış bir şey yok, değil mi?"

"Hayır. Sadece... Sen zaten tam zamanlı hemşire olarak çalışmıyor musun?"

"Aslında..." Tırnakları çiğnenmiş ellerine bakıyor. "Tam zamanlı çalışmıyorum. Ya da hiç. En azından şu anda. Hank... Evde kalmamı istedi. Bu şekilde olmasını tercih ediyor."

Kafamın içinde bir alarm zili çalıyor. Tacizci, kontrolcü erkeklerin eşlerine yaptıkları da bu değil mi zaten - kendi gelir kaynakları olmasın diye onları işlerini bırakmaya zorlamak? Yüzündeki üzgün ifadeye bakılırsa, işinden vazgeçmek istemediği açıktı, ama eminim Hank, Polly'nin iş arkadaşlarının onun üzerinde bıraktığı morlukları görmesini istemezdi.

Onun yerine burada, ıssız bir yerde, harap kulübede yapayalnızdır. Onu dış dünyaya bağlayacak bir cep telefonu bile yok.

"Sadece ona her yemeği pişirmek zorunda hissetmemen gerektiğini düşünüyorum," diyorum. Polly bana bakıyor, ben de "Mikrodalgalar bunun için var" diye şaka yapıyorum.

"Mikrodalgalar!" Polly önümüzdeki yığının içine bir kart atarken küskün görünüyor. "Hayır, Hank asla... Yani, mikrodalgaların yemek pişirmek için iyi bir yol olduğunu düşünmüyorum. Kocanız için mikrodalgada yemek yapıyor musunuz?"

Hayır, . Ama olmak gerekirse, benim de kocam yok.

"Şaka yapıyorum," diyorum sonunda yığından bir as alırken. "Ama... Hank... Bence sana sahip olduğu için çok şanslı."

İfadem karşısındaki tepkisini öğrenmek için yüzünü inceliyorum. Polly'nin kocasına el pençe divan durması gerektiğine inandırılarak beyninin yıkandığı çok açık. Onun için sevdiği bir işten bile vazgeçmiş. Yüzünde yine o üzgün ifade beliriyor ve ağzını açtığında bana sır vereceğinden emin oluyorum ama sonra neredeyse kendi kendine başını sallıyor. Belli ki henüz doğru zaman değil.

Polly'ye yardım etmek istiyorum. Kimse benim yanımda olmadı ama en azından ben onun yanında olabilirim.

"Hank ve ben birbirimize sahip olduğumuz için şanslıyız," diyor sonunda elindeki kartları incelerken. "Peki ya kocanız? Bebek için heyecanlı olmalı."

Midemdeki endişe dalgasını geri itiyorum. Bunu tek başıma yapmak çok zor olacak. Bazen tamamen bunaltıcı geliyor. En azından daha önce, bana yardım edecek param olacağını düşünmüştüm. Ama şimdi sadece ben ve Tuna beş parasız kalacağız. "Evet, tabii ki heyecanlı."

Kelimeler niyet ettiğimden biraz daha savunmacı çıktı.

"Bu harika," diyor. "Uzun zamandır mı evlisiniz?"

Tuna bir dirseğini ya da dizini göğüs kafesime bastırıyor, ben de kıpırdanıyorum, bu da sağ bacağımdaki o elektrikli ağrıyı tetikliyor. "Yaklaşık iki yıl."

"Ve şimdi bir bebek yolda." Bir papaz atıyor, ben de onu kapıyorum. "Ne kadar mükemmel."

Bir kez daha, ona her şeyi anlatma dürtüsüne kapıldım. Yani, her şeyi. Simon'la o barda tanışmamı, hamilelik testimin pozitif çıkmasını ve ardından bana ilaç verip tecavüz etmesini içim parçalanarak hatırlamamı. Anlattığım tek kişiler Simon'ın kendisi ve bana inanmayan Jackson'dı. Ama Polly'nin bana inanacağından eminim. Anlayacaktır.

Belki bu oyun bittikten sonra ona söylerim.

"Gin," diyorum sonunda kartları masaya bırakırken.

Polly kaşlarını çattı. Masanın üzerindeki kartlarıma bakıyor ve başını sallıyor. "Bu cin değil."

"Evet, öyle."

"Hayır, değil." Kartlara dokunuyor. Sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi. "As sadece düşüktür. Kız- papaz- as koşu değildir."

"As yüksek ya da alçak olabilir."

"Hayır." Dudaklarını büzüyor. "As sadece düşüktür. Hayatım boyunca bu oyunu oynadım ve hiçbir zaman asın yüksek olabileceği şekilde oynamadım."

"Üzgünüm, ben böyle oynamam."

"Bu sadece hile yapmak." Bir an için gözleri parlıyor. Aptalca bir cin oyunu yüzünden oldukça üzgün görünüyor. Ama bir saniye sonra omuzları gevşiyor. "Tamam o zaman. Misafir sensin, o yüzden senin kurallarına göre oynayabiliriz."

Bu evde ne sıklıkla uzlaşmaya zorlandığını merak ederek başımı sallıyorum. Buna çok alışkın görünüyor.

Sol ayak bileğim botun içinde acıyla zonkluyor ve irkiliyorum. Polly tepkimi fark ediyor ve bakışlarımı sol ayağıma doğru takip ediyor. "O botu gerçekten çıkarmalıyız," diyor endişeli bir sesle. "Eğer altında bir yara varsa..."

"Hayır," diyorum o düşüncesini tamamlayamadan. Botun altında ne olduğunu görmek istemiyorum. Çocukken bir örümceği öldürmek için üzerine ağır bir kitap düşürdüğüm ve sonra günlerce kitabı kıpırdatmaya korktuğum zamanlardaki gibi... Sonunda Dennis'e bunu benim için yaptırırdım, çünkü böcekleri öldürmek ya da bağırsaklarını temizlemek konusunda hiçbir sorunu yoktu. Ama elimde değildi. O kitabın altında her ne varsa iyi görünmeyeceğini biliyordum ve onu görmekten korkuyordum.

Ben de ayak bileğim için aynı şeyi hissediyorum. Ne kadar acıdığını düşünürsek, o botun altında iyi bir şey yok. Eninde sonunda çıkarmam gerekecek ama şimdilik bunu mümkün olduğunca ertelemek istiyorum.

"Bu senin kararın," diyor Polly nazikçe. "Ama ben bu konuda endişeliyim. En azından bacağın o kadar şişmiş ki bot sinirlerine ve kan damarlarına baskı yapıyor. Ben olsaydım, çıkarılmasını isterdim."

"Sorun yok. Bu gece ya da yarın sabah hastanede olacağım."

"Evet," diyor yavaşça. "Bu doğru." Boğazını temizliyor ve başını sallıyor. "Tekrar oynamak ister misin?"

"Sorun değil." Abartılı bir şekilde esnedim. "Zaten kendimi oldukça yorgun hissediyorum. Biraz kestirebilirim."

Gerçekten, Polly'den kurtulmaya çalışıyordum. Ama bir kez daha esnediğimde aslında çok yorgun olduğumu fark ettim. Dün gece neredeyse hiç uyumadığımı ve ayrıca içimde başka bir insanın büyüdüğünü düşünürsek sanırım bu mantıklı.

Bana sempatik bir bakış attı. "Tabii ki. Sen uyu. Yukarı çıkarken ışıkları kapatacağım."

"Aslında," diyorum, "ışıkların açık kalmasını tercih ederim." Başını sallıyor. "Elbette. Sen nasıl istersen."

Sonra boş yemek tabağımı toplayıp merdivenleri tırmanıyor. Bodrum kapısını kapatmadan hemen önce isteğimi unutuyor ve ışıkları söndürüyor. Tekrar karanlığa gömüldüm.

"Polly!" . "Polly!"

Ama beni duyamaz. Çoktan gitti ve bağırmaya devam edersem Hank'in cevap vereceğinden endişeleniyorum. Ve gerçek şu ki karanlıkta uyumak daha kolay.

Bu yüzden gözlerimi kapatıp kendimi uykuya bırakıyorum.

19

YUKARIDAN GELEN YANKILANAN BIR GÜMBÜRTÜ SESIYLE UYANIYORUM. Yukarıda.

Öğle yemeğini yediğim saatle şu an arasında bir noktada güneş gökyüzüne düştü. Tüm pencereler hâlâ karla tamamen örtülü. Saatime bakıyorum ve karanlıkta gözümü kısarak göstergeyi inceliyorum. Rakamları zar zor seçebiliyorum.

Saat sekiz oldu. Aman Tanrım. Nasıl bu kadar uzun uyuyabildim?

Üst kattan gelen sesleri sık sık duyarım ama bu kadar yüksek ses nadirdir. Hank karısına bağırıyor ve bu ilk kez olmuyor. Aramızda duvar olmasına rağmen sesi çok öfkeli geliyor.

Polly de bir şeyler söylüyor. Cevabını anlayamıyorum ama sesinde beni ürperten bir korku titremesi var.

Ve sonra Hank'in çizmelerinin çıkardığı ses tüm evi temelinden sarsıyor. Nefesimi tutup bodrum kapısının açılma sesini bekliyorum. Buraya gelecek mi? Bu adam beni korkutuyor.

Bana zarar vermeye çalışırsa ne yapabilirim? Ondan kaçamam. Öfkesini kolayca benden çıkarabilir. Ben

Tuzağa düştüm. Kırık bir ayak bileğiyle hamile olmasaydım bile, Hank beni kolayca alt edebilirdi.

Ama hayır. Ayak sesleri yumuşuyor ve sonra tamamen kayboluyor.

Ancak ayak sesleri kaybolduktan sonra kalp atışlarım normale dönüyor. Gözlerimi ovuşturarak beynimdeki buğuyu dağıtmaya çalışıyorum. Üçüncü üç aylık dönemim başladığından beri bu kadar çok kesintisiz saat uyuduğumu sanmıyorum. Ve dahası, kendimi hâlâ yorgun hissediyorum. Halsizim, akşamdan kalma gibiyim ve ağzım kuru ve iğrenç hissediyorum.

Polly'nin benim için hazırladığı öğle yemeğini düşündüm. Ağzımdaki ekşi tadı konuşmamıza bağlamıştım ama şimdi o kadar emin değilim. Yemeğime bir şey karıştırmış ve bu yüzden bu kadar uzun süre uyumuş olabilir miyim? Böyle bir şey yapabilir mi?

Hayır, Polly bunu yapmaz. Sonuçta, bebeğe zarar verebileceğinden korktuğu için bana ağrı kesici bile vermeye isteksizdi.

Ama Hank olabilir.

Artık gözlerim karanlığa alıştığından, yatağımın yanındaki tepside duran bir tabak yemeği görebiliyorum. Spagetti ve köfteye benziyor, ancak sosun katılaşmış gibi görünmesine bakılırsa uzun süredir orada durduğu belli. Polly aşağı inmiş ve ben koma benzeri uykumdayken benim için bırakmış olmalı. Yemek daha iyi günler görmüş gibi görünüyor ama mesanem dikkatimi dağıtmasa saniyeler içinde mideye indirirdim. Beş dakika önce olduğu gibi lazımlığa ihtiyacım var.

"Polly!" . "Polly!"

Umarım duyma mesafesi içindedir. Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Hangisinin daha kötü olacağından emin değilim - yatağı ıslatmanın aşağılanması mı yoksa çarşafları temizlemesi için yataktan kalkmak zorunda kalmanın ıstırabı mı? Ama zaten yakında hastaneye .

"Polly!" Bir kez daha bağırıyorum.

Endişeliyim. Üst kattan çok yüksek sesler geliyordu ve Hank bağırıyordu. Ya Polly yaralandıysa?

Ya bir köşeye büzülmüş, yara bere içinde ve kanlar içinde olduğu için bana ulaşamıyorsa?

Sonunda bodrum kapısı gıcırdayarak açıldı ve ışık yandı. Hank'in gök gürültüsünü andıran ayak sesleri için kendimi hazırlıyorum ama onun yerine Polly'nin daha yumuşak ayak sesleri geliyor. O iyi.

"İyi akşamlar!" Polly gergin bir sesle şarkı söylüyor, merdivenlerden inerken örgüsü başının arkasında sallanıyor. Bir saniye sonra yatağımın ayak ucunda durdu.

Ve nefesim kesildi.

Polly'nin her iki gözünün altında morluklar var. Hank'in öfkesi gerçekten kontrolden çıktı.

Ama sonra yaklaşıyor ve gözlerinin altında morluklar olmadığını fark ediyorum. Bu sadece odadaki gölgelerin bir oyunuydu. Onun yerine gözlerinin altında, solgun yüzünde daha da belirgin görünen koyu halkalar var. Yorgun görünüyor. Vücudunda da yeni bir çürük tespit etmedim ama kıyafetler çok şeyi gizleyebilir.

"İyi dinlendin mi?" diye soruyor bana. "Sana yemek getirmeye geldim ama sen ışık gibi sönmüştün!"

"Evet, bunun için üzgünüm," diye mırıldanıyorum. "Ve... um... lazımlığı kullanabilir miyim? Hemen şimdi?"

"Tabii ki!"

Tepsimi önümden çekmek için uzanıyor ve belki de ben hayal görüyorum ama sanki kolunda ya da kaburgalarında bir yaralanma varmış gibi hareket ederken irkiliyor gibi görünüyor. Ama yanılıyor olabilirim, çünkü lazımlığı almak için banyoya girerken kendi kendine mırıldanıyor. O etrafı karıştırırken boğazımda bir gıdıklanma hissediyorum. Biraz öksürüyorum ve kontrolüm dışında bir damla idrar geliyor. Bu kaçınılmazdı ama yine de utanç vericiydi.

"Polly," diyorum banyodan elinde lazımlıkla çıktığında, "ben... şey... sanırım çarşafları biraz ıslattım."

"Oh!" Gözünü bile kırpmıyor. "Endişelenme. Altınızdaki kağıda bir kağıt parçası koymuştum. Hemen değiştiririm."

Ve bunu büyük bir şey yapmadan yapıyor. Hank'in ona hemşirelik işini bıraktırması çok utanç verici. Her şeyin üstüne bir de benimle ilgilenmek zorunda kaldığı için kendimi suçlu hissediyorum ve sonra da kar yeterince hızlı kürenmediği için ona bağırma cüretini gösterdim. Zavallı kadın zaten yeterince şeyle uğraşıyor.

"Çok teşekkürler Polly," diyorum beni lazımlıktan indirdikten sonra.

Polly yatağımdaki battaniyeleri çekip yerine yenilerini koyarken bana göz kırpıyor. "Bir şey değil. Yemeğinizi ısıtmamı ister misiniz?"

"Hayır, sorun değil." Çatalımı soğuk spagettiye batırıyorum. "Başını belaya sokmanı istemiyorum."

"Hiç sorun değil."

"Eminim bunu daha önce de duymuşsundur," diyorum ona, "ama senin inanılmaz besleyici bir doğan var. Çocukların olduğunda inanılmaz bir anne olacaksın."

Battaniyelerden birini katlarken donup kalıyor. Yüzü kaskatı kesiliyor ama sonunda gülümseyerek rahatlıyor. "Teşekkür ederim. Bunu söylemeniz çok nazikçe."

"Muhtemelen berbat bir anne olacağım." Spagettiden büyük bir ısırık alıp ağzıma atıyorum ve bir süre çiğniyorum. "Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Henüz yemek yapmayı bilmiyorum. Nasıl bez takacağımı bile bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, çok korkuyorum." Etrafımda bana yardım edecek bir kocam ya da erkek arkadaşım olmayacak, ancak ona daha önce söylediklerimin yalan olduğunu açıklamak istemiyorum.

"Eminim alışırsın," diye mırıldanıyor Polly. "Herkes öğrenir."

"Belki..." Esnedim. Kendimi gerçekten bir kamyon çarpmış gibi hissediyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu gerçekten çok uzak değil. "Yemeğimi bitirdikten sonra Hank beni hastaneye götürebilir mi?"

Başını iki yana sallar. "Korkarım ki hayır. Küreme aracı gecikmiş olmalı, çok fazla kar vardı. Her neyse, ne yazık ki hala burada mahsur kaldık."

Ağzım açık kaldı. Bu gece ayrılamayabileceğim aklıma bile gelmemişti. "Peki ya telefon hatları?"

"Hala aşağıda."

Bunu söylerken gözlerimi kaçırıyor ve yalan söyleyip söylemediğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Ya telefon hatları gerçekten çalışıyorsa? Ya kulübelerinin etrafındaki alan çoktan sürüldüyse?

Yine de gitmeme izin vermiyorlar. Hâlâ gitmeme izin vermiyor.

"Çok üzgünüm," diyor Polly endişeyle. "Eminim saban sabah ilk iş burada olacaktır."

Yatakta kendimi ayarlamaya çalışıyorum ama bu büyük bir hata oluyor. Bu hafif hareket bile ayak bileğimde nefesimi kesen kör edici bir ağrıya yol . Ciddi bir sorun olmalı - bir kırıktan bile daha kötü bir şey. Bir an için doğru düzgün düşünemiyorum bile.

"Tegan?" Polly'nin sesi çok uzaklardan geliyor. "İyi misin?" "Lütfen..." Sesim boğuk çıkıyor. "Bir yere gitmeliyim

Hastane. Lütfen. Bir yolu olmalı."

"Var," diyor. "Yemin ederim, sabah ilk iş seni oraya götüreceğiz."

"Lütfen, hayır." Gözlerim yaşarıyor. "Bu olmadan önce onu kaybedeceğim. Lütfen."

Bana sempatik bir bakış attı. "Biliyorum. Nasıl bir şey olduğunu anlıyorum... Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Söz veriyorum, elimizden geleni yapıyoruz."

Gözyaşlarım yanaklarıma dökülüyor ve şimdi çirkin bir şekilde ağlıyorum. Hıçkıra hıçkıra ağlamadan duramıyorum. Saniyeler içinde yüzümün her tarafı sümük oldu ve omuzlarım çöktü. Polly'nin bir mendil uzattığını belli belirsiz fark ve gözlerimi kurulamak ve akan burnumu silmek için mendili alıyorum. Beni izlerken kaşları birbirine kenetlenmişti.

"Seni buradan çıkaracağız," diye beni temin ediyor. "Sadece bir gece daha. Sana söz veriyorum."

Ama dün gece söylediği buydu.

"Merak etmeyin," diye ekliyor. "Kar küreme aracı yakında burada olacak."

Saçmalık.

"Gerçekten kar yüzünden kapana mı kısıldık?" Şişmiş gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum. "Yoksa Hank sana bunu mu söyletiyor?"

Ağzını açıyor ve ilk başta ağzından çıkan tek şey şaşkın bir gıcırtı oluyor. "Gerçek bu," diyor sonunda, ama sesi inandırıcılıktan yoksun.

Acaba onu ikna edebilir miyim? Onun da başı belada, tıpkı benim gibi. İkimiz buradan birlikte kaçabilir miyiz? Hank buna izin verir mi? Ne de olsa cılız, yetersiz beslenmiş Polly ve benim garip göbeğim ve kırık ayak bileğimle boy ölçüşemez. Bir eli arkasında bağlıyken bizi burada tutabilir.

"Bak," diyor, "seni yakında buradan çıkaracağız. Ama bu arada şu botu bileğinden çıkarmalıyız."

"Hayır," diye nefes nefese kaldım. Bileğimi bottan ayırma fikri düşünülemez bile. "Lütfen dokunma ona."

"En azından pantolonunu çıkarmana yardım edeyim. Çok pisler."

Haklı. Tozluklarımın altları iyi dozda kar ve çamur aldı ve sert ve kabuklu bir şekilde kurudular. Ama onları çıkarmayı nasıl başaracağını hayal bile edemiyorum. "Bilmiyorum..."

"Banyoda bir çift makasım var," diyor o neşeli sesiyle. "Ben onları keserim. Çok kolay."

"Tamam."

Polly banyoya gitti ve elinde pembe saplı bir makasla döndü. Örtüleri geri çekerek, üzerime geçirdiğim şık (olmayan) gri eşofman altımı ortaya çıkardı.

elbisem. Pratik bir verimlilikle, makasıyla kumaşı kesiyor ve bel bandına son bir çentik atıyor. Önünü tamamen açtığında, yavaşça altımdan kaydırarak çıkarıyor.

Ağrının büyük kısmı sol ayak bileğimde yoğunlaşıyor ama tüm bacağım şişmiş durumda. Yani her iki bacağım da kazadan önce de şişti ama sol bacağım belirgin şekilde daha sıkı ve hafif pembe. Botun ağırlığı ve şişlik yüzünden bacağımı hareket ettirmekte bile zorlanıyorum. Denediğimde de acı dayanılmaz oluyor.

Bileğim kesinlikle kırıldı. Kırılmamış gibi davranamam bile. Alçıya almak ya da ameliyatla onarmak yerine, tamamen yanlış bir şekilde iyileşirken bu yatakta yatıyorum. Tıbbi tedavi almaktaki bu gecikme normal yürüme yeteneğime mal olabilir.

"Şimdi daha iyi değil mi?" Polly açıkça zoraki bir gülümsemeyle söylüyor.

"Hı-hı," diyorum usulca.

Belki Polly her konuda doğruyu söylüyordur. Belki de pulluklar yoldadır ve yarın hastaneye gideceğim, onlar da bunu düzelteceklerdir. Modern tıp inanılmaz bir şey. Tuna'nın hâlâ hareket ettiğini hissedebiliyorum, yani iyi olmalı. Yarın sabah doğruca hastaneye gideceğim.

Ne de olsa Hank beni sonsuza kadar burada tutamaz. Tutabilir mi?

Yüzümü kaldırıp Polly'nin bana bakan gözlerine bakıyorum. Gözleri parlak yeşil, ama tepedeki loş ışıkta çok daha koyu görünüyorlar. Birden kafamdan korkunç bir kesinlik geçiyor:

Burada öleceğim.

BÖLÜM II

KAZADAN BIR GÜN ÖNCE

20

POLLY

MUTFAK TEZGAHININ ÜZERINDE HAVUÇ DOĞRARKEN izleniyor.

Burada fazla insan yok. Hank ve benim alışılmışın dışında bir evimiz var - satıcı ev olarak tanıttı ama ben aslında büyük bir kulübe diyebilirim. Maine'in kırsal bir bölgesinde yaşıyoruz ve bizimkine bir mil mesafede sadece bir ev daha var. Posta kutularımız bile yolun aşağısında, çünkü postacı evimize giden dar, asfaltsız yoldan gitmiyor, bu yol da ağaçlarla ve Hank'in kontrolden çıktıklarında kendi kestiği dallarla dolup taşıyor. Bugünlerde pek ziyaretçimiz olmuyor.

Şimdi yalnızlığı her zamankinden daha çok takdir ediyorum. Ama Hank dükkandayken gergin oluyorum. Burası öyle bir yer ki çığlık atsan kimse seni duymaz.

Bıçağı kırmızı kesme tahtamın üzerine bıraktım. Şimdi üç büyük havucu soydum ve doğradım, bunlar Hank'le akşam yemeğinde yiyeceğimiz yahniye eklenecek. Arkamı dönüyorum ve iki mavi göz arka kapının penceresinden bana bakıyor. Sonra sesi duydum. Art arda üç yumuşak tıkırtı.

Odayı geçiyorum ve arka kapının tek kilidini açıyorum. Kapıyı çekip açıyorum ve karşımda küçük bir kız duruyor, koyu sarı saçları iki dağınık atkuyruğu şeklinde toplanmış. Kocaman gözleri bana bakıyor.

"Sadie," dedim. "Burada ne işin var?"

Bir zamanlar beyazmış gibi görünen gri spor ayakkabıları arasında gidip geliyor. Sağ ayakkabısının başparmağının üzerinde küçük bir delik var, oysa bu havada bot giymesi gerekirdi. "Babam henüz eve gelmedi. Yemek yapmana yardım edebilir miyim?"

Eninde sonunda onu içeri alacağımı bilsem de tereddüt ediyorum. Sadie'nin babası özellikle okuldan sonra buraya gelmesini istemediğini söylemişti ama ben yine de izin veriyordum. Sadie yedi yaşında ve bence otobüs durağından yarım millik yolu tek başına kat etmek için çok küçük, ama babası umursamıyor gibi görünüyor ve annesi de o kadar az umursuyor ki burada hiç yaşamıyor. Mitch'e Sadie'yi her gün alabileceğimi söyledim -Tanrı biliyor ya, bugünlerde yapacak daha iyi bir işim yok, Olay'dan beri- ama bu fikir hoşuna gitmedi. Aslında tam olarak "Kendi işine bak, Polly" dedi.

Bu konuda hiç iyi olmadım.

"Elbette," diyorum Sadie'ye. "İçeri gel!"

Mutfağıma girerken, yulaf ezmeli çikolatalı kurabiye yapmak için tüm malzemelere sahip olup olmadığımı zihnimde işaretliyorum, çünkü bunlar Sadie'nin favorisi. Ama onu göndermeden önce biraz güveç de yedireceğim. Kız çok sıska. Kolları yıpranmış kışlık paltosunu çıkarırken kollarındaki tüm kemikleri görebiliyorum. Bu kız tamamen keskin açılara sahip.

"Ne yapıyorsun?" Sadie bana soruyor.

"Dana yahnisi yapıyorum," diyorum. "Hank'in en sevdiği yemektir."

Hank etli yahnime bayılır, ama dürüst olmak gerekirse, önüne ne yıkar ve tabağı neredeyse yalayarak temizler. Kocam kesinlikle yemek yiyebiliyor.

Sadie'yi doğradığım güveç malzemelerini kaynayan tencereye atması için çalıştırıyorum. Biraz daha büyüdüğünde ona sebzeleri kendi başına doğramayı öğreteceğim ama şu anda çok küçük. Yine de beni izlemeyi seviyor. Ben mutfak masasında bir mum yakarken o minik burnunu kırıştırıyor.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye soruyor bana.

"Soğan doğruyorum," diye açıklıyorum. "Soğan doğramadan önce bir mum yakarsanız, toksinleri yakar ve böylece gözleriniz yaşarmaz."

Bu annemin bana küçükken öğrettiği bir ipucu ve ne zaman bir fırtına çıksa elektrikler kesildiği için etrafta bir sürü mumumuz var. Hazırlıklı olmak her zaman iyidir.

Radyoda haberleri dinliyorum. İki büyük haber, yarın çıkacak olan kar fırtınası - ki bu pek de haber sayılmaz, çünkü her hafta bir kar fırtınası var gibi görünüyor - ve bir de adını hiç duymadığım bir iş adamının büyük birleşme haberi. İki haber de beni ilgilendirmiyor ama arka plandaki gürültü hoşuma gidiyor.

Ben soğanları doğradıkça, mumun alevi her zamanki gibi daha da parlıyor. Her zaman soğandaki toksinlerin alevi beslediğini hayal ederim. Sadie geniş gözlerle ateşin büyümesini izliyor, çenesi avucunun içinde dengede duruyor. Elimde olmadan tırnaklarının derinliklerine işlemiş kiri fark ediyorum.

Bu küçük kız en son ne zaman banyo yaptı? Tahmin etmem gerekirse, en az birkaç gün oldu derim.

Sadie'ye soğanları toplayıp tencereye atmasını söylüyorum. Dudağımı çiğneyerek onu izliyorum. "Sadie?"

"Evet?"

"Köpük banyosuna ne dersin? Spa gibi olacak."

Sadie'nin mavi gözleri parlıyor. Hank beni öldürecek ama bu kızın en azından asgari düzeyde hijyen sağladığından emin olmadan evimden ayrılmasına izin veremem.

Güveç kaynamaya başlasın diye tencerenin altını kısıyorum ve Sadie'ye banyo yaptırmak için banyoya gidiyorum.

Gerçek bir köpük banyosu çözümüm yok ama ılık suyla birlikte döktüğümde güzelce köpüren bir şişe bebek şampuanım var. Su küveti doldururken, Sadie'ye soyunması ve içine girmesi için biraz mahremiyet tanıyorum. Kapının dışında durup tişörtünü ve pantolonunu çıkarmaya çalışırken çıkardığı sesi dinliyorum.

"Artık içeri girebilirsin, Polly!" diye .

Banyonun kapısını yavaşça iterek açıyorum ve Sadie'yi küvette buluyorum, köpükler neredeyse boynuna kadar geliyor. Su mükemmel sıcaklıkta ve kulaktan kulağa gülümsüyor. Tuvalette bıraktığı kıyafetleri alıyorum; eski kirden kaskatı kesilmişler. Şimdi onları çamaşır makinesine atıp hızlıca yıkayacağım ve eve gitmeye hazır olduğunda tertemiz ve sıcacık olacaklar.

Küvet neredeyse doldu. Suyu kapatmak için uzandım ve o zaman kolunun üst kısmını çevreleyen kızgın mor çürüğü fark ettim. Tam bir erkek elinin şekli ve boyutunda.

Yanaklarım yanıyor. Olaydan önce hemşireydim ve bunun ne olduğunu anladım. Mitch kızına biraz fazla sert davranmış. Sadie'de böyle bir izi ilk kez görmüyorum. Hatta bir keresinde Çocuk Koruma Servisi'ni aramıştım ama bir şey çıkmamıştı. Mitch'in bunu yapanın ben olduğumdan şüphelenmesi dışında, bu da benden daha fazla nefret etmesi için bir sebep oldu.

"Bu nasıl oldu, Sadie?" Ona sordum.

Kolundaki çürüğe bakıyor. "Düştüm."

Düşmenin nasıl böyle bir çürüğe neden olabileceğini hayal bile edemiyorum ama bu küçük kızı sorguya çekecek değilim. Elimden geleni yaptım. Çocuk Koruma Servisi'ni aradım. Sadie'yi alıp o korkunç adamın elinden tek başıma kurtaramazdım.

Yapabilir
miyim?
Hayır,
yapamam.

Sadie sonraki yarım saati küvette geçirdi. Eskiden berrak olan su griye dönüyor ve ben de küvetin fişini çekmek zorunda kalıyorum.

boşaltıyor ve kirli suyun küvetten çıkması için musluğu açıyorum. Parmaklarımla düğümleri taramaya çalışarak onun için saçlarını şampuanlıyorum. Mutfaktan aldığım bir fincanı kullanıyorum ve gözlerine sabun kaçmadan şampuanı durulayabilmek için başını tamamen arkaya yaslamasını sağlıyorum. Annem de benim için böyle yapardı.

"Saçımı seninki gibi örecek misin, Polly?" Sadie bana soruyor.

Başımın arkasındaki örgüye dokunuyorum. Son birkaç yıldır, özellikle de çalışmayı bıraktığımdan beri, saçlarımı sırtımdan aşağı sarkan uzun bir örgü şeklinde kullanıyorum. Şık değil ama yolumdan çekilmesini sağlıyor. "Elbette. Senin için Fransız örgüsü bile yapabilirim."

"Fransız örgüsü nedir?"

Bu soruya nasıl cevap vereceğimi tam olarak bilmiyorum. "Normal bir örgü gibi, sadece süslü."

Sadie'nin gözleri parlıyor. Kesinlikle Fransız örgüsü istiyor.

Sadie'nin küvetten çıkmasına yardım etmek için doğrulurken, büyük bir yumruk banyo kapısına vuruyor. Olacaklara karşı kendimi hazırlarken kalbim gırtlağıma dayanıyor. Kapıyı aralıyorum ve iri yarı kocam kaşlarının arasında derin bir kırışıkla karşımda duruyor. Banyonun kapısını iterek açmaya çalışıyor ama ben bir kez olsun yerimde duruyorum ve kapıyı sadece bir parça açık tutuyorum.

Dudaklarımı gülümsemeye zorluyorum. "Eve erken gelmişsin."

Hank bana bakıyor, kendi dudakları da aşağıya dönük. Boyum 1.80'ken kendimi hep çok uzun ve çelimsiz hissederdim ve daha kısa boylu kadınları kıskanırdım. Ama 1.80'lik etkileyici kocamla tanıştığımda her şey değişti. Bir oduncu gibi yapılıydı ve yüzünün yarısı, haftada bir kestiğine yemin etmesine rağmen son on yılda her yıl daha da gürleşen kalın kahverengi bir sakalla gizlenmişti.

Hank öyle bir adam ki onu karanlık bir sokakta görseniz diğer tarafa kaçarsınız.

"Orada ne yapıyorsun?" diye .

Kapıyı hafifçe aralayarak dışarı çıkıyorum. "Sadie'ye banyo yaptıracağım."

Hank fazla konuşmaz. Söylemeye değer olduğunu düşünmediği bir şeyi söylemekten hoşlanmaz ve ona göre söylenmeye değer pek bir şey yoktur. Ondan önce, sadece kendi sesini duymak için konuşmayı seven pek çok erkekle çıktım. Hank öyle biri değil. İlk buluşmamızda ben sessizliği doldurmak için konuştukça konuştum ve Hank restoranda karşımda oturup her kelimeyi duyuyormuş gibi başını salladı. İlk defa birinin beni gerçekten dinlediğini hissetmiştim.

Ve şimdi tek söylediği "Polly".

"Biliyorum," diye tısladım ona. "Ama çok pis bir kızdı, Hank."

Bu sefer tek kelime etmiyor. Paltosunun altındaki kendi gömleği yağ lekesi içinde. Sadie gibi onun da tırnaklarında, sahibi olduğumuz oto tamirhanesindeki işinden kalma kirler var. Ama şimdi yukarı çıkıp duş alacak, her gün işten eve döndüğünde yaptığı gibi. Sadie bunu yapamaz.

"Buraya beni bulmaya geldi." Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Kıyafetlerini temizleteceğim ve sonra onu evine göndereceğim. Mitch'in haberi bile olmayacak."

Hank uzun bir iç geçirdi ama başka bir şey söylemedi. On yıllık evlilikten sonra, onun ne düşündüğünü çok iyi biliyorum zaten. Belanı arıyorsun, Polly.

Ve o haklı. Ama

umurumda

değil.

21

BODRUMUMUZUN KAPISINDAN GEÇERKEN, IÇIMI BIR ÜRPERTI KAPLIYOR. Ben.

Hiçbir zaman ruhani bir insan olmadım. Her zaman hayaletler ve öbür dünya hakkındaki tüm o şeylerin saçmalık olduğuna inandım. Ama annemin ruhunun bodrumumuzda olduğundan yüzde 90 eminim.

İşimi kaybetmeme neden olan olayın tek iyi yanı, iki yıl önce anneme agresif bir meme kanseri teşhisi konulduğunda onun yanında olabilmemdi. Ve son zamanlarında çok hastalandığında, Hank ve ben bodrum katımızı onun için bir hastane odasına dönüştürdük. Bir hastane yatağı, bir komodin, bir televizyon ve dergiler ve en sevdiği kitaplarla dolu bir kitaplık yerleştirdik. En çok korku romanlarını severdi. İyi bir korku gibisi yoktur, derdi.

Sonuna kadar onunla ilgilendim ve elimi tutarak öldü.

Annemin hayaletinin bodrumda dolaştığını sanmıyorum. Aklımı tamamen kaybetmedim. Ama bodrum kapısının önünden her geçtiğimde onun varlığını hissediyorum. Ve parmaklarımı kapıya bastırdığımda, yemin ederim onun parmak uçlarının benimkilere dokunduğunu hissedebiliyorum.

Ama ruhani inancım bu kadar. Ruh çağırma seansları düzenlemiyorum. Onun ruhuyla herhangi bir şekilde iletişim kurmaya çalışmıyorum. Ama bodrum kapısını kapalı tutuyorum, çünkü bunun onu bizimle daha uzun süre tutabileceğini hissediyorum.

Onu çok özlüyorum. Hank'i seviyorum ama annen gibisi yok. Bir tıp kliniğinde resepsiyonistti ve emin olmadığım zamanlarda bile beni hemşirelik lisans programına başvurmam için cesaretlendiren oydu. Bana kimsenin inanmadığı bir şekilde inanıyordu. Bana her şeyi yapabileceğimi söyledi.

Bodrum kapısının yanında oyalanırken, cep telefonumun sesi birinci katta yankılanıyor. Televizyon izlerken sehpanın üzerinde bırakmışım, kimin aradığını görmek için oturma odasına koşuyorum. Ekranda Angela'nın adını görünce gülümsedim. Angela benim en yakın arkadaşım ve hastanede benimle hâlâ düzenli olarak konuşan tek hemşire.

"Merhaba Angela," diyorum, evimizin daimi sessizliğinde bir mola için minnettarım.

"Merhaba, Polly. ?"

Eskiden bir akıl hastasıyla konuşuyormuş gibi görünmeden bana nasıl olduğumu sorabilen tek kişi Angela'ydı. Ama şu anda sesindeki tonlama beni huzursuz ediyor.

"Ben iyiyim," diyorum. "Hastanede işler nasıl?"

Angela ve ben hemşirelik okulundan beri Roosevelt Memorial'da çalışıyoruz. Hemşire olarak işe başladığım ilk gün tanıştığım ilk kişiydi. Hastanedeki son günümde Hank'i arayıp en kısa zamanda gelip beni alması gerektiğini söyleyen de oydu.

"Carol emekli oluyor," diyor

Angela. "Emekli olmuyor!"

"Öyle." Angela'nın diğer hatta gülümsediğini hissedebiliyorum. Carol ikimizi de eğitti ve ikimiz de emekli olduğumuzda hala orada çalışıyor olacağı konusunda hep şakalaşırdık.

En azından benden daha uzun yaşadı. "Buna inanamıyorum. Sadece yüz yaşında."

"Aferin ona." Emeklilik partisi verip vermediğini ve benim de gelip gelemeyeceğimi sormayı düşünüyorum ama vazgeçiyorum. Kimi kandırıyorum ki? Hastanedeki hiçbir partiye gitmiyorum. Bu çok acı verici olurdu. "Bu gece gelecek fırtınaya hazır mısın?"

Hava tahminlerine göre kar fırtınası bekleniyor, ancak şu anda yerde sadece birkaç kar tanesi var. Yine de geliyor.

"Bir dolap dolusu konserve yiyecek ve suyum var," diye bildiriyor.

"Burada da aynı. Hank de büyük bir odun yığını kesti."

Kar fırtınaları bazen bizi günlerce burada hapsedebiliyor, bu yüzden her zaman hazırlıklı olmayı öğrendim. Fırtına yaklaşırken süpermarketle uğraşmak isteyeceğiniz son şeydir.

"Başka bir şey daha var, Polly." Angela'nın sesi alçalıyor ve ne söyleyeceğini anında anlıyorum. Ve tek yapmak istediğim parmaklarımı kulaklarıma sokmak. "Ben... Ben hamileyim. Ağustos'ta doğuracağım."

Telefonu hiç açmamalıydım. Bu anın geleceğini bilmeliydim. Bu o kadar çok oldu ki sayısını unuttum ve her seferinde aynı derecede acı veriyor. Ama Angela eski hayatımdan kalan son arkadaşım ve bir şekilde hala acıtıyor. "Ah..."

"Bunu benden duymanızı istedim," diyor.

Tüm karanlık duygularımı midemdeki bir çukura itiyorum. "Angela, bu harika!" Ağlıyorum. "Tebrikler! Senin adına çok mutluyum!"

"Şey... teşekkür ."

"Küçük bir kızınız mı olacak yoksa küçük

bir oğlunuz mu?" "Kız olacak."

"Ne kadar harika!" Gözlerim yaşarırken sesimi nasıl bu kadar neşeli çıkarabildiğimi bilmiyorum. "Tebrik ederim! Gerçekten!"

"İyi olduğuna emin misin?"

"Tabii ki!" Sesim neredeyse kelimelerle kesiliyor. Telefonu hemen kapatmalıyım çünkü Angela'nın ağladığımı duymasına izin vermeyeceğim. "Senin adına çok mutluyum! Ne kadar harika. Yani, ne büyük bir lütuf. Denediğini bile bilmiyordum..."

"Şey, seninle ilgili her şeyi düşündüm, seni rahatsız etmek istemedim-"

Bir yumruk ön kapımıza üç kez vurarak dikkatimi Angela'dan ve onun haberlerinden çekti. Kafamı kaldırdım, kafam karışmıştı. Güneş çoktan batmıştı, bu da Sadie'nin uğraması için çok geç olduğu anlamına geliyor. Ve genellikle her gün gelmez, bu yüzden dün gelmiş olması onu en azından yarın ya da ertesi güne kadar bir daha göremeyeceğim anlamına geliyor.

Ama umurumda değil. Telefonu kapatmak için bir bahane.

"Angela," dedim, "telefonu kapatsam iyi olacak. Ön kapıda biri var."

"Oh, sorun değil. Ama yakında tekrar konuşmamız gerekecek, tamam mı? Belki kahve içmek için bir araya gelebiliriz?"

"Kesinlikle! Sadece beni arayın."

Aramayı sonlandırmak için telefonumdaki kırmızı tuşa basıyorum. Telefonumun ekranına bakıyorum ve sonra kişilerimin listesini açıyorum. Angela'nın adına tıklıyorum - son on üç yıldır sahip olduğum her telefonda iletişim bilgileri var. İşaret parmağım "bu kişiyi engelle" yazısının üzerinde geziniyor.

O zaman ben basarım. Angela ile tekrar konuşmak istemiyorum.

Tak, tak, tak.

Kim olabilir ki? Kesinlikle kimseyi beklemiyorum ve kasabadan o kadar uzaktayız ki birinin tesadüfen buraya gelmiş olması mümkün değil. Bize hiç avukat gelmez. Hank hâlâ dükkânda ama genellikle akşam yemeği yemek için eve gelir ve birkaç saat daha çalıştıktan sonra işinin başına döner. Sık sık fırtına yaklaşırken geç saatlere kadar kalıp mahsur kalan sürücülere yardım ediyor. Endişeleniyorum.

ama kamyonu var ve dikkatli bir sürücü.

neyse, kapıdaki Hank değil. O kapıyı çalmazdı.

Ön kapıya doğru yürüyüp gözetleme deliğini kontrol ettim. Yolun yukarısından Mitch Hambly, Sadie'nin babası. Daha önce hiç kapıma gelmemişti. Sadie iyi mi? Annem öldüğünden beri hemşirelik becerilerimi kullanmadım ve umarım bugün de gerekmez.

Kapının kilidini açtım ve araladım. Dışarıdan gelen soğuk hava yüzüme çarpıyor ve her zaman var olan nemli ahşap kokusuyla birlikte güçlü bir viski kokusu alıyorum. Mitch'in kan çanağına dönmüş gözlerine bakılırsa, buraya uğramadan önce bir iki kadeh içmiş. Seyrelmiş saçları dağınık, her yöne doğru uzanıyor.

"Merhaba, Mitch." Hem kapı soğuk olduğu için hem de endişelendiğim için ellerimi birbirine kenetliyorum. "Sadie ile her şey yolunda mı?"

"Hayır." Ağırlığını ön kapıya veriyor ve içeri girebilmek için kapıyı sonuna kadar iterek açıyor. Burun deliklerinin kenarlarındaki mavi damarları görebiliyorum. Gökyüzünden kar taneleri düşmeye başladı ve küçük beyaz noktalar saçlarını ve omuzlarını kepek gibi benekliyor. "Bu iyi değil."

Hatamı hemen anladım. Mitch buraya Sadie için endişelendiği ya da fırtına için ödünç malzeme almak istediği için gelmemişti. Buraya geldi çünkü çok kızgındı.

Ve sarhoş.

En başta ona kapıyı hiç açmamalıydım. Ama artık çok geç. Çoktan kapının eşiğinden adımını . Evimin içinde.

"Mitch." Elimden geldiğince yatıştırıcı bir şekilde gülümsüyorum. "Sorun nedir?" "Sorun sensin." Bana doğru bir adım attı. "Kızımı evine davet etme hakkını sana kim veriyor? Ev mi? Sana ondan uzak durmanı söylemiştim!"

"Şimdi, Mitch." Titreyen ellerimi göğsümde birleştiriyorum. "Telaşa kapılmaya gerek yok. Sadie sadece

okuldan kısa bir süre sonra. Hepsi bu kadar."

"Ona banyo yaptırdın! Elbiselerini sen yıkadın!" Beni küçümsüyor. "Kızıma bakmadığımı mı söylüyorsun?"

Birkaç adım geri atıyorum ve Mitch beni takip ederek oturma odasına doğru ilerliyor. İkimizin arasında mesafe yaratmaya çalışırken neredeyse kendi ayaklarıma takılıyorum. Mitch'in sağ eli yumruk olmuş, beyaz kıllı parmak eklemleri dışarı fırlamış. Yedi yaşındaki savunmasız bir kıza ne yaptığını zaten gördüm. Bana ne yapacağını bilmek istemiyorum. Benimle aynı boyda ama benden en az elli kilo -muhtemelen daha fazla- ve çok kaslı.

"Onunla ilgilenmediğini söylemiyorum," diyorum hemen, yalan da olsa. "Sadece köpük banyosunu denemek istedi. Hepsi bu."

"Sen gerçek bir iş parçasısın, Polly." Dudakları yüzünü buruşturdu. "İki yıl önce tımarhaneye nasıl gittiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Ben biliyorum. Herkes biliyor. Sen çocuğumun etrafında isteyeceğim son kişisin!"

İrkildim. "Mitch, lütfen anla..."

"Lanet olası bahanelerini duymak istemiyorum!" Cızırtılı sesi boş evimde yankılanıyor. "Sana çocuğumdan uzak durmanı defalarca söyledim. Ve bu sefer dersini alacaksın."

Bir adım daha geri atarken, çılgınca bir silah arıyorum. Hank yatak odamızdaki dolapta bir silah saklıyor ama o kadar uzağa asla gidemem ve zaten dolu da değil - mermileri tamamen farklı bir yerde saklıyor. Bir blok bıçağımın olduğu mutfağa bile gidemem. En iyi şansım sehpanın üzerindeki kağıt ağırlığı olabilir. Şaşırtıcı derecede ağır ve Mitch'in kafasına iyi bir darbe indirirsem, ben daha iyi bir silah bulana kadar onu yavaşlatır.

Ama ben ona uzanamadan beni bileğimden yakalıyor, kalın parmakları derimi ısırıyor. Kurtulmaya çalışıyorum ama parmakları mengene gibi.

Kapana kısıldım.

22

"BENI!"

Mitch'in evinden başka tek evin kilometrelerce uzakta olduğunu çok iyi bilmeme rağmen avazım çıktığı kadar bağırıyorum. Kimse beni duymayacak. Kimse gelmeyecek.

Dediğim gibi, burada kimse çığlıklarını duyamaz.

Mitch gülüyor. Nefesi kıyafetlerinden bile kötü alkol kokuyor. Onu asla içeri almamalıydım. Ne düşünüyordum ki? Komşum olduğu için sorun olmayacağını düşünmüştüm ve Sadie için endişeleniyordum. Ve şimdi bile, o elini sıktıkça ve ön kolumun kemikleri birbirine sürtündükçe, Sadie için endişeleniyorum. Evimize geldiğini öğrenince ona ne yaptı? Onun iyi olduğundan emin olmalıyım.

Ama bu adam kolumu ikiye ayırmak üzereyken bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ve eğer şanslıysam bana yapacağı tek şey bu.

"Burada ne haltlar dönüyor?"

Bileğimdeki baskı anında hafifledi. Kocamın ağır çizmelerinin fuayemizdeki halıda çıkardığı sesi fark etmemiştim bile. Halımızın her yerine çamur bulaştırdı ama umurumda değil çünkü Hank'i gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. Mitch'in üzerinde duruyor.

diğer adamın birkaç santim üzerinde, yüzünü parçalamak istiyormuş gibi görünüyor.

Sarhoşken bile Mitch kocamdan korkacak kadar çok şey biliyor. Birkaç adım geri çekildi. "Karın işimize burnunu sokuyor. Ona uzak durmasını söylemek için geldim."

Hank parmaklarını çıtlatıyor ve ses oturma odasında yankılanıyor. Mitch pantolonuna çiş yapmak üzereymiş gibi görünüyor ve bundan hoşlanmadığımı söyleyemem.

"Beni dinle," diyor Hank, saldırmak üzere olan bir pitbullun alçak hırıltısıyla. "Seni bir daha evimde görmek istemiyorum. Seni bir daha karımın üç metre yakınında görmek istemiyorum. Anladın mı?"

Mitch ağzını açıyor ama hiç ses çıkmıyor.

Hank'in gözleri kararır ve Mitch'in önüne geçerek her türlü kaçış şansını engeller. "Anlıyor musun? Çünkü eğer anlamıyorsan, büyük bir sorunumuz var demektir Mitch."

Kocam doğası gereği şiddet yanlısı bir adam değil, ama iş beni korumaya gelince bu kural geçerli olmuyor. Evleneli henüz bir yıl bile olmamışken, bir barda benimle yakınlaştığı için bir adamın burnunu kırdı ve sonunda saldırı suçundan iki ay hapis yattı. Onun için sefil bir iki aydı -bir daha asla tekrarlamak istemediği bir şey- ama şu anda hala işinin ciddiyetinde. Beni gerçekten incitecek bir şey yaparsa Mitch'in vücudundaki her kemiği kırar.

"Evet." Mitch'in sesi artık hırıltılı. "Evet, ." "Güzel. Şimdi Polly'yi korkuttuğun için üzgün olduğunu söyle."

"Üzgünüm, Polly," diye mırıldandı. "Üzgünüm, Hank."

Hank kapıdan uzaklaşır ve Mitch'in dışarı çıkmasına izin verir. Mitch'in başımıza tekrar bela açacağını sanmıyorum. Ne yazık ki aynı şeyin Sadie için de geçerli olup olmadığını bilmiyorum. Mitch bana zarar veremediyse, hıncını ondan mı çıkaracak? Yarın onu kontrol etmenin bir yolunu bulmak için aklıma bir not alıyorum.

Hank kapıyı Mitch'in arkasından çarparak kapattı. Kilidi fırlatıyor ve sonra dönüp bana bakıyor. Kalın kahverengi kaşlarının arasında derin bir oluk olması şaşırtıcı değil.

"Polly," diyor, "sana onlardan uzak durmanı söylemedim mi?"

"Evet." Bileğimi ovuşturuyorum. Yarın üzerinde Sadie'nin kolundakiler kadar koyu morluklar olacak. "Ama buraya beni görmeye geldi. Ne yapmam gerekiyordu?"

Başını yavaşça sallar. "Ona eve gitmesini söyle.
Senin bu." "Ama-"

"Ona eve gitmesini söyle, Polly." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. "Şu andan itibaren, yapacağın şey bu."

"Ama ona zarar veriyor!" O küçük kıza ne yaptığını düşündükçe gözlerim doluyor. Böyle bir adamın umurunda bile olmayan güzel, harika bir kızı varsa dünyada nasıl bir adalet var? "Ona zarar veriyor ve biz bu konuda hiçbir şey yapmayacak mıyız?"

Hank uzun süre bana bakıyor ve kelimelerini dikkatle seçtiğini anlayabiliyorum. "Polly, Çocuk Koruma Servisi'ni aradık. Araştırdılar. Bu bizi ilgilendirmez."

"Ama-"

"Bu bizi ilgilendirmez."

"Ama Hank, yardımımıza ihtiyacı olan küçük bir kızı nasıl geri çevirebilirsin?"

Kocam bir iç çekti. Beni geçip ağırlığının altında homurdanan oturma odasındaki kanepeye gömülüyor. Hep aynı yere oturuyor ve artık minderde Hank şeklinde kalıcı bir girinti var.

"Polly." Bana baktı. "Ya şimdi eve gelmemiş olsaydım? Ya geç saatlere kadar çalışsaydım? Sana ne olurdu?"

Hank bana bakıyor ve o anda 1.80 boyunda, 50 kilo ağırlığındaki kocamın

korkuyor. Eğer eve gelmeseydi neler olabileceğinden korkuyor. Bir dahaki sefere neler olabileceğinden korkuyor.

"Tamam," dedim sonunda. "Onlardan uzak duracağım."

Hank kollarını ve ben de kollarımı kalın boynuna dolayarak kucağına düşüyorum. Hank iyi niyetli. O tanıdığım en iyi adam, ondan iyisi yok. Ve harika bir baba olabilirdi. Bunu asla yaşayamayacak olması tamamen benim hatam.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum boynuna.

Beni sıcak bedenine sımsıkı sarıyor; herhangi bir fırından daha iyi ısı yayıyor. "Sadece onlardan uzak dur. Hepsi bu."

Ne için özür dilediğimi bile bilmiyor.

23

KEŞKE KOCAM KAR FIRTINASINDA BU KADAR GEÇ SAATE KADAR DIŞARIDA KALMASAYDI.

Yapmaması için yalvarmış olmama rağmen, Hank akşam yemeğinden sonra oto tamirhanesine geri döndü. Akşamları sık sık geri dönüyor, çünkü ekstra işlerden gelecek paraya ihtiyacımız var. Ayrıca, dükkân ana yolun hemen üzerinde, bu yüzden fırtına başlarken depolarını dolduran pek çok sürücü oluyor.

Kar yağmaya başlamadan önce döneceğine dair yemin ettirdim ama pencereden dışarı baktığımda yerde bir metreye yakın beyaz toz olduğunu . Yarım saat önce elektrikler kesildi ve evin içinde mum yakarak dolaşıyorum. Yine de Hank'in kamyonundan bir iz yok.

Nerede o? Ya bir kaza geçirdiyse?

Ya da daha kötüsü, ya Mitch onun peşinden giderse? Silahı olmadan, Mitch kocamla boy ölçüşemez. Ama Mitch bir yerlerde tüfek cephaneliği olan bir adama benziyor. Eğer Mitch Hank'in peşinden silahla giderse.

Düşündükçe midem sıkışıyor. Hank olmasaydı, devam etmek için hiçbir neden kalmazdı.

Tam paniklemeye başlamıştım ki, Hank'in yeşil kamyonu uzakta belirdi. Fırtına olduğunda her zaman yaptığı gibi yavaş ve dikkatli sürüyor, ama yine de lastikleri zorlanıyor. Evin önüne yanaşıyor ama hemen inmek yerine kamyonun kabininde oyalanıyor.

Orada ne işi var?

Karanlıkta gözlerimi kısarak kamyonetinin ön camından içeriyi görmeye çalışıyorum. Neredeyse...

Yanında biri mi var?

Bir dakika sonra Hank dışarı çıktı. Siyah beresini kısa saçlarının üzerine geçiriyor ve bir metre yüksekliğindeki karın içinden geçerek ön kapımıza ulaşıyor. Kapıyı açar açmaz, saldırmak için bekliyorum.

"?" kaçırdım.

Hank arkasındaki kamyonete bakar. "Yolda bir kadın buldum. Bana adının Megan olduğunu söyledi, hayır bekle, Tegan. Kötü bir kaza geçirmiş, bir ağaca çarpmış. Onu çıkarmak zorunda kaldım ve sanırım yaralanmış. Ayak bileğiyle ilgili bir şey."

"Ah!" diye göğsümü tutuyorum ama şaşırmamalıyım. Hank her zaman yolda kalmış sürücüler için durur, bu para almak anlamına gelmese bile. Herhangi bir yolculukta, tanımadığı biri için en az bir lastik değiştirir. "Bu korkunç bir şey."

"Telefonlar çalışıyor mu? Ambulans çağırmayı deneyebiliriz."

Başımı salladım. "Telefonlar ve elektrikler kesik. Cep telefonu da çekmiyor."

"O zaman geceyi burada geçirmesi gerekecek." Tekrar omzunun üzerinden bakar. "Onu arabadan çıkarmama yardım eder misin?"

Evimizin önünü kaplayan kar yığınına kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Bana neden ihtiyacın var?"

"Şey, o yaralı ve sen de hemşiresin."

Hemşire olduğumu belirtmeye zahmet etmiyorum. Bir daha işe alınacağımdan şüpheliyim.

"Ayrıca..." Ellerini ceketinin ceplerine sokuyor. "Sanırım benden korkuyor."

Buna neredeyse kahkahalarla gülecektim. Kar fırtınasında bozulmuş bir arabada mahsur kalmak ve sonra ona doğru gelen kocamın yetisini bir anlığına görmek korkutucu olmalı.

Mecburen paltomu ve beyaz ponpon şapkamı giyip Hank'i arabaya kadar takip ediyorum. Yolcu koltuğundaki kadının durumu kötüydü. Gerçi pek kadın sayılmaz, daha çok kız gibi. Yanaklarının ve alnının derisi mükemmel derecede pürüzsüz ve çizgisiz. Lisede okuyormuş gibi görünüyor.

Hank onu kanepemize taşıyor ve elinden geldiğince nazikçe yere bırakıyor. Belli ki çok acı çekiyor; ayak bileğinin yaralandığını ve alnında bir yumurta olduğunu söyledi. Ama beni uyarmadığı bir şey vardı, o da çok hamile olduğuydu. Ceketi düşene kadar fark etmedim. Oturma odasının etrafına yaktığım mumların titrek ışığında karnı dışarı fırlıyor.

Ve ne kadar sefil görünse de, içimde keskin bir kıskançlık hissediyorum.

Yine de bunun beni rahatsız etmesine izin verememem. Bu kız yaralı ve geceyi burada geçirecek, ben de ona ev sahipliği yapacağım. Eğer bununla başa çıkamazsam, ciddi sorunlarım var demektir.

24

EVIMIZIN BODRUMUNA ADIM ATMAK BANA HER ZAMAN deja vu dalgası. Annem öldüğünden beri oraya sadece bir kez inmiştim, o da hastane yatağındaki çarşafları değiştirmek içindi. Bodrumun ölüm gibi kokmasını bekliyordum ama sadece belli belirsiz dezenfektan kokuyordu. Parfümünün kokusu bile odayı terk etmişti.

Her şey bir yıl önce bıraktığım gibiydi. Hastane yatağı hala dik pozisyondan otuz derece yatıyor. Komodin hâlâ yatağın yanında duruyor, gerçi son zamanlarında onu bile kullanacak kadar güçlü değildi ve ben ona lazımlık getirmek zorunda kalıyordum. Kitaplık bile hala annemin dergileri ve en sevdiği kitaplarla dolu. En sevdiği kitap The Shining'di ve tek nüshası o kadar buruşuk ve yıpranmış ki, elime alsam tüm sayfalar dökülür diye korkuyorum.

Hank Tegan'ı hastane yatağına yatırırken göğsümde bir hüzün yumağı hissediyorum. Bu yatağın yanında son kez durduğumda, annem aramızdan ayrılırken elini tutuyordum. Aylardır bakımevindeydi ama bir şekilde ikimiz de o günün geleceğini biliyorduk.

Hank ve ben o sabah onunla birlikte oturuyorduk. Kocamın yaşlı gözlerine baktı ve ona şöyle dedi,

Polly'me iyi , değil mi?

Hayatımın geri kalanı için, söz verdi. Aynı sözleri düğünümüzde de söylemişti ama nedense şimdi, annemin ölüm döşeğinde daha anlamlı geliyordu.

Sonunda oto tamirhanesine koşmak zorunda kaldı çünkü tamirhaneyi kapalı tutacak maddi durumumuz yoktu. Ve sonra sadece annem ve ben kaldık, onun soğuk, kırılgan eli benimkini tutuyordu.

Merak etme Polly, dedi bana. Bir gün ailen tamamlanacak.

Kısırlık sorunlarımı biliyordu elbette. Hank'in dışında, tüm kirli detayları bilen tek kişi oydu. Ama Hank'in aksine, o bir gün bebeğime kavuşacağıma inanıyordu.

Sadece her şeyi bilmediğini gösteriyor.

Tegan yatağa alışmaya çalışırken, hamilelik konusu gündeme geldi. Yüzüme bir gülümseme ve bir başkasının bebeği olduğu için seviniyormuş gibi yapmakta ustalaştım ama her seferinde daha da zorlaşıyor. Günün birinde birini bebeği için tebrik etmek üzere ağzımı açacağım ve sadece sessiz kalacağım.

Ayak bileği kötü yaralanmış. Botunu çıkarmama izin vermediği için ne kadar kötü olduğunu söylemek zor, bu da son derece sinir bozucu. Yetişkin bir kadın olduğunuzu, anneliğin eşiğinde olduğunuzu ve eğitimli bir hemşirenin yaralarınızı değerlendirmesine bile izin vermediğinizi düşünün! Ama ayak bileğini iyi göremesem de, çektiği acıya bakılırsa muhtemelen kırılmış. Ben olsam bahse girerdim.

Sonra Tegan ağrı kesici için başladı.

Annemin tüm uyuşturucuları hala üst kattaki banyonun ecza dolabında. O dolapta bir atı öldürecek kadar hap var. Ya da daha da kolay bir şekilde, tüm hayatı darmadağın olmuş, yaklaşık 130 kilo ağırlığında, 1.80 boyunda bir kadını.

Düşündüğümden değil. En azından son zamanlarda.

"Sana Tylenol verebilirim," dedim. "Hamilelikte başka bir şey almak güvenli değildir."

Bu konuda hiç mutlu görünmüyor. Yolda bir bebeğim olması için sağ kolumu verirdim ama o vücuduna ne koyduğunu hiç umursamıyor. Ama onu azarlamanın bir anlamı yok. Sadece onu gece boyunca rahat ettirmeye çalışıyorum, bu yüzden elimden geldiğince nazik olacağım.

"Peki," diye homurdanıyor. "Tylenol alacağım." "Gidip getireyim."

Tegan el fenerini bırakmamı istiyor, ben de tek ışık kaynağımı bırakmaktan nefret etmeme rağmen ona veriyorum. Ayağımın takılmasını önlemek için bodrumdan çıkan merdiven boşluğunun korkuluklarına tutunmak zorunda kalıyorum ve en tepeye ulaşmak için basamakları çok ama çok dikkatli bir şekilde tırmanıyorum. Merdiven boşluğunun son üçte birlik kısmı zifiri karanlık. Kapıya çarpmamak için elimi önümde sallamak zorunda kalıyorum.

Ama kapıyı açtığımda, birinci kattaki tüm mumların ışığı sayesinde görüşüm geri geliyor. Ve bir şans daha yakalıyorum: Hank Tegan'ın çantasını ve valizini arabadan çıkarıp bodrum kapısının koymuş bile.

Çantasını istemiş olabilir ama valiz de işine yarayacaktır. Battaniyeler sadece bir yere kadar işe yarayacak ve yatakta montuyla yatmak yerine fazladan bir kazağı olduğu için minnettar olacak. Önce bunu açmaya karar verdim.

Ne yazık ki fazla kıyafet getirmemişti. Sadece birkaç gömlek, iç çamaşırı ve bir çift pantolon. Her nereye gidiyorsa, uzun süre kalmayı planlamamıştı. Giysileri karıştırırken, sağ bileğimdeki bir anlık acıyla hafifçe irkildim. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Mitch'in beni daha önce tuttuğu yer hâlâ sızlıyor ve hatta yarına kadar moraracak koyu kırmızı bir çürük oluşuyor. Kollarımı aşağıda tutuyorum çünkü Hank morluğu gördüğünde çok kızacak.

Sonra gözümü Tegan'ın çantasına diktim. Muhtemelen ona götürmeliydim ama açıp içine bakmaktan kendimi alamıyorum. Açtığım anda viski kokusu çarpıyor yüzüme ve neredeyse tekrar kapatmak zorunda kalıyorum. Ama ağzımdan nefes alıyorum ve ilerliyorum.

Ehliyetinde adı Tegan Werner olarak geçiyor. Doğum tarihini kontrol ettiğimde ise bir sürprizle karşılaştım. Yirmi yaşından büyük olmadığına emindim ama aslında yirmi üç yaşında.

Ben Tegan'ın çantasını karıştırmaya devam ederken Hank aşağıya inip fazladan battaniyeleri getiriyor. İçinde sadece iki dolar olan geri koydum. Kim sadece iki dolarla ki? Hikayesinin ne olduğunu merak ediyorum. Hank kendi işime bakmadığım için bana yine bağıracak ama Tegan Werner'ın ilginç bir geçmişi olduğuna dair içimde bir his var.

Çantasında bulduğum bir sonraki şey cep telefonu. Ekranı kaydırdım ama kilitliydi. Telefonu çantasına geri bırakmaya başlıyorum, ama son anda, tam olarak anlamadığım nedenlerden dolayı, kapatıyorum ve kendi cebime atıyorum.

Çantasından çıkardığım bir sonraki şey bir matara. Sanki viski kokusunun nereden geldiğine dair bir şüphe varmış gibi kapağını açıp bir nefes çekiyorum. Çok güçlü bir şey, yüksek oktanlı.

Viski içiyor. Hem de ağır hamileyken. Ağrı kesici ilaçları bu kadar çabuk istemesine şaşmamalı - vücuduna ne koyduğunu umursamadığı çok açık. Görünüşe göre bodrumumuzda yılın annesi var.

Şişeyi çantasına geri bırakıyorum, yüzüm öfkeyle yanıyor. Bazılarımız hamile kalmak için her şeyini verebilir. Diğer kadınlar ise neredeyse hiç denemeden hamile kalıyor, sonra da bebek daha yaşama şansı bulamadan onu zehirliyor.

Bu beni öfkelendiriyor.

Çantada bulduğum bir sonraki şey altın bir çakmak. Çantasının dibinde buruşmuş sigara kutuları görmüyorum ama eminim ki bunun tek nedeni sigarasının bitmiş olması. Hamileyken içkiyi bırakmayacaksa neden sigarayı bıraksın?

Son bir kez çantasını karıştırdım. Son bir kez baktığıma çok memnun olmamı sağlayan bir eşya daha keşfediyorum.

Biber gazı.

Biber gazını da cebime koyuyorum, cep telefonunun yanına yerleştiriyorum. O kızın bize zarar vereceğini düşündüğümden değil ama evimizdeki bir misafirin silahı olması fikri hoşuma gitmiyor.

25

TEGAN YEMEK IÇIN TON BALIKLI SANDVIÇ ISTEDI.

Konserve ton balığını mum ışığında biraz mayonezle karıştırıyorum. Ton balığında gelişmekte olan bir fetüs için zararlı olabilecek cıva var, ama sanırım az miktarda olması sorun olmaz. Araba kullanırken viski içiyorsa pek de umurunda olmaz.

Tegan Werner evli olduğunu iddia etmişti ama yalan söylediğinden şüpheleniyorum. Sonuçta alyansı yok. Ve ona sorduğumda, biraz fazla tereddüt etti. Ve o çok genç.

Evli olduğunu sanmıyorum. Bence bekar bir anne olmasına bir ay kaldı. Çantasında dolu bir şişe taşıyan bekar bir anne. Kar fırtınasında pervasızca araba kullanan. Bir yalancı.

"Gülünç derecede doğurgan" olduğundan şikayet ettiği anı hatırlayınca irkiliyorum. Ne zaman bir kadın bana ne kadar doğurgan olduğundan yakınsa, şakağımdaki bir kan damarı patlamaya yaklaşıyor. Zavallı ben, çok doğurganım, bankada çok fazla param var ve her bir dilim çikolatalı kek yediğimde iki kilo veriyorum!

Şanslıyım ki çok doğurgan olmakla ilgili bir sorunum yok. Aslında, Hank ve ben sahip olduğumuz her kuruşu çocuk sahibi olmak için harcadık.

bir çocuk ve bunun için ne göstermemiz gerekiyor? Kesinlikle hiçbir şey.

Her şey beni şaşırttı. Annem beni hamile bırakmasının çok uzun sürdüğü konusunda beni uyarmıştı. On yıldan fazla sürmüş ve sonrasında bir daha hamile kalamamış. Ama düzensiz adetlerime rağmen sorun yaşayacağımı hayal bile edemezdim. O kadar ki ilk gebelik testim negatif çıktığında şok olmuştum.

Şimdi sekiz yıl, üç banka sarsan IVF döngüsü ve başarısız bir evlat edinme süreci geride kaldı. Ve hala sadece Hank ve ben ve üst katta boş bir yatak odası var.

Elimde mum, sandviçi tamamlamak için biraz kraker almak üzere kilere geri dönüyorum ve arkaya, Spam ve kremalı mısır kutularının ve işe yaramaz bir doğum öncesi vitamin kabının arkasına tıktığım bir şeyi fark ediyorum. Uzun zamandır düşünmediğim bir şeydi bu - en başta onu oraya koyduğumdan beri.

Bu bir oyuncak ayı.

Dudakları sürekli gülümseyen, ellerinde bir kalp tutan kahverengi bir ayı. Hank benim için almıştı. Ya da bebeğimiz için aldı demeliyim. Adet dönemimin geciktiği ve hamile olduğumu düşündüğüm bir ay vardı ve o heyecanla acele etti. Onu oturma odasındaki kitaplıkta bıraktım, ancak daha sonra bir bebeğin geleceğimizde olmayacağı giderek daha açık hale geldiğinde, onu kilerin arkasına koydum. Onu atmaya bir türlü kıyamadım.

Kalbim küt küt atarken bir an ayıya bakıyorum. Sonra temizlemek için başımı salladım. Şimdi bunun üzerinde durmanın bir anlamı yok.

Ton balığı ve mayonez karışımı tamamlandıktan sonra, iki dilim tam buğday ekmeğinin üzerine sürüyorum ve sandviç yapmak için birbirine yapıştırıyorum. Daha sonra bir bıçak alıp sandviçi ikiye bölüyorum.

Oturma odasından bir çarpma sesi duyuyorum, ardından Hank'in küfretme sesi geliyor. Bir masaya ya da sandalyeye takılmış olmalı,

Elektrikler kesildiğinde sık sık yaptığı gibi. Çoğu yer için fazla büyük ve yaşam alanımız da zaten küçük. Parmaklarım bıçağın sapında oyalanıyor, hala Hank'in yıllar önce bana aldığı kilerdeki oyuncak ayıyı düşünüyorum Bir gün Tegan muhtemelen bebeğine onun gibi bir oyuncak ayı verecek. Ve bebek mutlu bir şekilde gülümseyecek ve mırıldanacak. Ayının yumuşak kulaklarından birini emebilir. Her zaman çocuğumun yapacağını hayal ettiğim gibi.

"Polly?"

İçgüdüsel olarak bıçağın ağzını kaldırarak etrafımda dönüyorum. Kocam arkamda duruyor ve elimdeki bıçağı görünce bir adım geri çekilip iki elini havaya kaldırıyor. "Oha, Polly! Tanrım."

Bıçağı indirip mutfak masasının üzerine bırakıyorum. Neyse ki, ellerimin ne kadar titrediğini göremeyeceği kadar karanlık. "Beni korkuttun."

"Özür dilerim."

"Oturma odasında bir gürültü duydum."

"Oh." Dirseğini ovuşturuyor ve yüzünü buruşturuyor. "Sehpayı devirirken kendimi yaraladım. Gerçekten zekice."

"Buz ister misin?"

"Bütün ev sanki buzdan yapılmış gibi" diye belirtiyor. Tezgahın üzerindeki sandviçe bakıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Tegan için sandviç yapıyorum."

"Tamam." Kaşlarının arası yine kırışmış. Hamile bir kadının yanında olmamdan endişeleniyor. Öyle söylemiyor ama Olay'dan beri yine çatlamamı bekliyor. "Ona götürmemi ister misin?"

Başımı salladım. "Hayır, sen haklıydın. Senden çok korkuyor."

Hank gücenmiş gibi göğsünü sıkıyor ama daha az korkutucu olmak gibi bir derdi olsaydı, başlangıç olarak kesebilir ya da en azından kırpabilirdi. O kadar da

Onunla ilk tanıştığımda korkutucuydu, yirmili yaşlarının başındaydı ve sakalı kısa ve bakımlıydı. O bir oto tamirhanesinde çalışıyordu, ben ise şanzımanı vurulmuş ve bankada hiç parası olmayan bir hemşirelik öğrencisiydim.

Hank'e telaşla arabanın durumunu anlattım ve o zamanlar kendi tamirhanesi olmamasına rağmen benden bir tür ödeme planı talep edip edemeyeceğini öğrenmek için yalvardım. Bana ne yapabileceğine bakacağını söyledi ve birkaç gün sonra arabamı almak için döndüğümde bana arabamı ücretsiz olarak tamir ettiğini söyledi. En azından parçalar için bir şeyler teklif etmeye çalıştım ama kabul etmedi.

Onunla ilk tanıştığımda sevimli olduğunu düşünmüştüm ve telefon numaramı istemesini bekliyordum ama istemedi. O zamanlar kadınlara karşı ne kadar utangaç olduğunu bilmiyordum - o kadar iri bir adamın benim gibilerden korkabileceğini anlayamamıştım. Ama ona ne kadar minnettar olduğumu göstermeden oradan çıkamazdım, bu yüzden teşekkür etmek için onu yemeğe çıkarmayı teklif ettim. Gözlerinin nasıl parladığını hala hatırlıyorum.

Hayatımda pişman olduğum çok şey var. Ama o gece Hank'i yemeğe davet ettiğim için pişman değilim.

Yine de bazen evet dediğine pişman olup olmadığını merak ediyorum.

26

TEGAN AĞRI IÇIN ÖNERDIĞIM IKI HAPI REDDETTI.

Aslında, iddia ettiğim gibi Dilaudid değillerdi. Ağrı kesici bile değillerdi. İlaç dolabımızda hamilelik sırasında alınabilecek güvenli şeyler aradım ve sonunda iki tablet Benadryl buldum. En azından iyi bir uyku çekmesini sağlar diye düşündüm. Eminim ağrıları için de plasebo etkisi olacaktır.

Sonra onları bile almadı. Bebeği için doğru olanı yapmasına sevindim, eninde sonunda. Bileği kırık olsun ya da olmasın, uyuşturucu kullanmamalı.

Yatak odasına geri döndüğümde Hank çoktan yatağa girmişti. Kısa, siyah saçları nemli, sakalı da öyle.

"Duş aldın mı?" Ona sordum. "Karanlıkta mı?"

"Yanımda bir el feneri getirdim. Dükkânda yağ içindeyken uyuyamayacağımı biliyorsun."

Banyomuza bakıyorum. "Sıcak su var mı?"

"Yok. Soğuk duş aldım."

Yatağa kocamın yanına sürünerek giriyorum ve elimi karnına koyuyorum. Dükkânda çalıştığı için kolları ve omuzları kaslarla gergin ama karnı yumuşak. "Soğuk bir duş, ha? Çok yazık."

Hank'in kaşları havaya kalktı. "Polly mi?"

Şaşırmış görünüyor, bu da bende bir suçluluk duygusu uyandırıyor. Hank ve ben artık pek seks yapmıyoruz ve yaptığımız zaman da nadiren başlatan ben oluyorum. Tamam, hiçbir zaman başlatan ben değilim. Ve Olay'dan beri Hank bana camdan yapılmışım gibi davranıyor ve çoğu zaman çok nazik. Fazla nazik. Biz temelde perhiz yapıyoruz.

Her zaman böyle değildi. İlk çıkmaya başladığımızda, sanki bir tür dünya rekoru kırmaya çalışıyormuşuz gibi hissediyorduk. Birkaç yıl birlikte olduktan sonra seks hayatımız biraz yavaşladı ama evlendikten ve bebek sahibi olmaya karar verdikten sonra dünya rekoru için tekrar yarışmaya başladık.

O zamanlar eğlenceliydi. Ama sonunda "bebek için çabalamak", "kısırlıkla mücadele etmeye" dönüştü. Seks, yumurtlama kiti bize bunu yapmamız gerektiğini söylediğinde mükemmel zamanlamamız gereken bir şey haline geldi.

şey boşa gitti zaten.

"Burası çok soğuk." Parmaklarımı Hank'in göğsünde gezdiriyorum. "Bizi ısıtacak bir şeyler ister misin?"

"Elbette öyleyim," diyor aptalca bir soruymuş gibi ve sanırım öyle.

Beni öpmek için eğildi. Hank her zaman çok iyi öpüşürdü, o cüssede bir adama göre çok nazikti. Mum ışığında seks yaparken kendimi kaybetmeye çalışıyorum, o zor dönemi atlattığımız için minnettarım. Elimden geleni yapmama rağmen ilişkimizi tamamen yok etmediğim için mutluyum.

İki yıl önce beni işten aldığında kocamın yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım. Bu, banka hesaplarımızı boşaltan başarısız tüp bebek tedavilerinden sonraydı. Ve genç annenin küçük kızını kucağına aldıktan sonra fikrini değiştirdiği ve sonuçta ondan vazgeçemeyeceğine karar verdiği başarısız evlat edinme işleminden sonraydı.

Hank her şey boyunca kaya gibiydi. Tekrar deneyeceğiz, Polly. Çocuğumuz hala dışarıda bir yerlerde.

Hayır, ona hıçkıra hıçkıra ağladım, bunu tekrar yaşayamam. Yaşayamam.

Yani sadece sen ve ben olacağız. Bunda yanlış bir şey yok.

Ertesi gün hastanenin yeni doğan kreşinde gece vardiyasında çalışmak zorunda kaldığımda sözleri kulaklarımda yankılanıyordu. Hissettiklerimi göz önünde bulundurarak reddetmeliydim. Ama duygularımdan daha güçlü olduğumu düşündüm. Tüm o yeni bebeklerin etrafında olmanın moralimi yükseltebileceğini düşündüm.

Yanılmışım.

O gün olanlardan sonra hastanedeki işimi kaybettim. Beni hapse atmadıkları için şanslıyım. O işi çok seviyordum ve ayrılmak ne kadar zorsa, neden ayrılmak zorunda kaldığımı itiraf etmek daha da zordu. Genelde insanlara Hank'in ailemize odaklanmam için evde kalmamı istediğini söylerdim. Ne yazık ki, Olay bir aile olmayacağı anlamına geliyordu - ismimizi evlat edinme ve koruyucu çocuk bekleme listesinden çekmek zorunda kaldık. Asla ebeveyn olamayacaktık.

Çocuğa ihtiyacımız yok, Polly, Hank bana söyleyip durdu. Biz birbirlerini yakaladılar.

Sonra annem hastalandı ve kendimi onun bakımına adadım; bu bana yeniden yaşamak için bir amaç ve neden verdi. Ama o gittiğinden beri, zamanımı meşgul edecek çok az şey oldu. Araba dükkanında muhasebecilik yapmak tam zamanlı bir iş sayılmaz. Hank çocuksuz tatmin olabilir ama ben değilim.

Asla olmayacağım.

Seks yapmayalı uzun zaman oldu ve gerçekten iyi seks yapmayalı daha da uzun zaman oldu. Bu gece, gerçekten iyi seks yaptık. Bittiğinde ve ben ona doğru yığıldığımda, Hank kulağıma fısıldıyor, "Seni çok seviyorum, Polly."

Yatılı psikiyatri koğuşunda yatağımın yanında diz çökmüş, çelimsiz elimi çok daha büyük olan eliyle kavradığı an gözümün önüne geliyor. Gözlerindeki o çaresiz bakış. Lütfen konuş benimle, Polly. Lütfen. Seni çok seviyorum.

"Ben de seni seviyorum," diyorum.

Beni kendine yaklaştırıyor, vücutlarımız terden birbirine yapışmış. "Bu çok harikaydı. Hiç beklemiyordum... Yani, ben

Bu gece üzgün olabileceğini düşündüm... alt kattaki o kadın yüzünden..."

"Üzgün değilim."

Bana gülümsüyor. "Daha iyi olmana çok sevindim." "Ben de."

Beni bir kez daha öpüyor. "Ve karım olduğun için mutluyum. Sadece ikimiz olduğumuz için mutluyum."

Bu sefer ona cevap vermeyeceğim. Ona yalan söylemeyeceğim. Sadece ikimizin olmasından memnun değilim. Durumumuzdan asla onun gibi mutlu olamayacağım.

Ama sorun değil. Çünkü bu gece kararımı verdim. Çok yakında bizim de bir çocuğumuz olacak. Bunca yıldır kilerde sakladığım o kalpli oyuncak ayıyı nihayet kullanabileceğiz. Sadece o henüz bunu bilmiyor.

Annem her şeye rağmen haklıydı. Çok yakında ailemiz tamamlanmış olacak.

27

BU SABAH KENDIMI IYI HISSEDIYORUM.

Tegan'ın tostunun üzerine tereyağı sürerken kendi kendime mırıldanıyorum. Tam olarak ne mırıldandığımı bile bilmiyorum. Sadece genel bir müzik. Çok güzel bir gün gibi görünüyor. Yerdeki onca kara rağmen güneş parlıyor ve elektriğimizi geri aldığımız için mutluyum.

Tegan bir kocası olduğu konusunda yalan söylüyordu. Bana verdiği ismi tekrarladığımda yüzündeki ifadeyi gördüm. Jackson diye biri var mı bilmiyorum ama kesinlikle kocası değil. Kocası falan yok. Muhtemelen bir erkek arkadaşı bile yoktur. Sadece o var, tek başına. Ve yakında o ve istemediği, doğduğunda yüzüne bile bakmayacağı bir bebek olacak.

Bir dizi kaslı kol omuzlarımı sarıyor ve sonra Hank'in vücudunun sıcaklığı benimkine yayılıyor. "Hey," kulağıma nefes veriyor.

Başımı göğsüne yaslamak için arkama yaslanıyorum. "Hey sen."

Beni kendine yaklaştırıyor. Üzerinde boxer ve beyaz bir atletten başka bir şey yok. "Dün gece harikaydı."

Kocam dün gece seks yaptığımız için çok heyecanlı olduğu için suçluluk duyuyorum. O çok

Bana karşı inanılmaz derecede sabırlıydı - son birkaç yıldır başa çıkılması kolay biri değildim.

"Harikaydı." Arkamı dönüp dudaklarına bir öpücük kondurabilmek için onun elinden kurtuluyorum. Bunu yapmak için başımı eğmem ve parmak uçlarımda durmam gerekiyor. "Sen harikasın."

Bana gülümsüyor ve bu bana yıllar önce -evlenmeden, hatta çıkmaya başlamadan önce- onu yemeğe davet ettiğim ve çok mutlu göründüğü o günü hatırlatıyor. Parmak uçlarını yüzümün yan tarafında gezdiriyor. "Belki bugün dükkânı kapalı tutabilirim ve birlikte bir şeyler yapabiliriz. Sen ne istersen."

Gülüyorum. "O kadınla bodrumda ne yapacağımdan emin değilim."

"Yani, hastaneye gittikten sonra."

Sabahtan beri dudaklarımda olan gülümseme yüzümden düşüyor. "Hastaneye nasıl gidebilir ki? Telefonlar çalışmıyor."

Bir omzunu kaldırır. " değil. Onu ben götürürüm."

"Böyle bir şey yapamazsınız! Yollar hala karla kaplı!"

"Evet ama garajda pulluk aparatı var," diye hatırlatıyor bana. "Sadece onu bağlayacağım ve bu bizi ana yola götürecek."

Doğru ya. Geçen kış aldığı pulluk aparatını tamamen unutmuşum. Küreğin gelmesini beklemekten bıktığını ve uzun vadede tasarruf edeceğimizi söyledi. Yani kimse garaj yolumuzu sürmeye gelmeyecek.

"Ben sadece..." Ellerimi birbirine kenetliyorum. "Şu anda onu hareket ettirmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Çok fazla acı çekiyor. Telefonlarımız geri gelene ve sağlık görevlilerini çağırana kadar beklemek daha iyi olur."

"Yine de gitmek istediğine eminim."

"Oh hayır." Başımı salladım. "Ona biraz daha uzun sürebileceğini söyledim ve o da bunu sorun etmedi. Hastaneye gitme konusunda endişeli."

Hank sakalını kaşıyor, ben de nefesimi tutup yutup yutmayacağını bekliyorum. Sonunda omuz silkti. "Eğer onun için sorun yoksa."

Hevesle başımı salladım. "Oh, evet. Ve eminim telefon hatları yakında tekrar açılacaktır. Siz dükkâna gidin, ben de her şeyi halledeyim."

Tereddütlü görünüyor ama giyinmek için yukarı çıkıyor. Bunu kabul ediyor, ama bu gece geldiğinde ve Tegan hâlâ bodrumda olduğunda, çok daha fazla soru sormaya başlayacak. Bu olduğunda, cevaplardan pek hoşlanmayabilir ama iş başa düştüğünde, ona ne söylersem onu yapacak.

Başka seçeneği yok.

28

TEGAN BÜTÜN ÖĞLEDEN SONRA UYUYOR.

Öğle yemeğinde tavuğunu pişirdiğim sosun içine yirmi beş miligram Benadryl karıştırdığım için bu hiç de şaşırtıcı değil. Benadryl hamilelikte tamamen güvenlidir. Uykuya ihtiyacı olduğuna eminim ve tüm öğleden sonra onu ne zaman hastaneye götüreceğimizi merak ederek uyanık kalmasından iyidir. Halsiz ve esnek olursa daha kolay olur.

Özellikle de onu bugün ya da yarın hastaneye götürmeye niyetim olmadığı için.

Ya da hiç.

İnternetimiz tekrar açıldığında Tegan Werner'ı araştırdım. Bir sosyal medya sayfası buldum ve bodrumumuzdaki kızın fotoğraflarıyla doluydu. Hiçbirinde hamile değil. Bir kocadan da bahsedilmiyor, orası kesin. Kalp şeklindeki yüzü ve ipeksi sarı saçlarıyla genç ve taze bir şekilde güzel görünüyor. Her fotoğrafta elinde bir tür alkollü içecek tutuyor, ki çantasının alkollü içecek koktuğu düşünüldüğünde bu hiç de şaşırtıcı değil.

Evet, iyi bir anne olacağına eminim.

Bana hemşire olmak istediğine dair bir hikaye anlatmıştı ve eminim o da yalan dolandı. Bana yağ çekmeye çalışıyor. Ama bu doğru olsa bile.

Herhangi bir şey. O hala sorumsuzca bir karar vermiş bir kız ve şimdi bakamayacağı bir bebekle baş başa kalacak. Tegan o bebeğe hak ettiği hayatı vermeyecek.

Yapacağım.

Tegan'ın genç ve sorumsuz görünen çok fazla fotoğrafına baktıktan sonra kalkıyorum ve akşam yemeğini planlamak için mutfağa gidiyorum. Mutfağımın penceresinden Hambly'lerin evini zar zor seçebiliyorum. Hank gitmeden önce evimizin etrafındaki yolu temizledi ve komşumuzun evine giden yolu da temizledi. Mitch Hambly ikimizin de umurunda olmasa da Hank bunu iyi bir komşu olmak ve Sadie'ye okula yürüyerek gidebileceği bir yol sağlamak için yapıyor.

Mitch'in kamyoneti garaj yolunda değil, yani bugün işe gitmiş olmalı. Okullar kar nedeniyle kapalı olduğuna göre, Sadie evde tek başına demektir.

Umarım iyidir. Umarım başını çok fazla belaya sokmamışımdır.

Kendi bileğime bakıyorum, tahmin ettiğim gibi koyu mor bir renge dönüşmüş. Mitch Hambly iyi bir adam değil. Çocuk Koruma Servisi'nin ne karar verdiği umurumda değil, o küçük kıza bakmamalı. Buraya geldiği onca zaman boyunca onu bir kez bile bakımlı görmedim. Ve zavallı şey kesinlikle yetersiz beslenmiş görünüyor - köprücük kemiklerinin bu kadar dışarıda olması normal değil.

Eğer bir çocuğum olsaydı, "aç" kelimesinin anlamını bilmezlerdi. Kesinlikle tombul olurlardı.

Acaba Mitch işe giderken Sadie için yiyecek bir şeyler bıraktı mı? Buzdolabını açtığını ve sadece altılı bira paketini bulduğunu hayal ediyorum, beşinin çoğu boş.

Bir dürtüyle buzdolabını açıp biraz ekmek ve hindi çıkarıyorum. Sadie'ye bir sandviç yapacağım. Malzemeleri eklemeye başlıyorum ve ekmeğe bolca mayonez sürüyorum, tıpkı annemin gibi. I

folyoya dikkatlice sarıyorum ve sonra kilerden birkaç tane Oreo alıp Ziploc poşetine atıyorum.

Çizmelerimi ve bezelye yeşili paltomu giyip Sadie'yi kontrol etmek için Hambly'lerin evine doğru yola çıkıyorum. Kendi evimiz hakkında yazılacak bir şey yok, ancak Hank onarılması gereken her şeyi onarmakta iyidir ve ikimiz de birkaç yılda bir yeni bir kat boya koyarız. Ama Hambly'lerin evi sanki yıkılmaya yüz tutmuş gibi görünüyor. Ayağımı verandanın ilk basamağına koyduğumda, ahşap benim ağırlığım altında hafifçe parçalanıyor. Paravan kapı üst menteşesinden sarkıyor - fırtına sırasında uçup gitmediğine şaşırıyorum.

Elimde düşmemesini umarak kapıyı hafifçe iterek açıyorum. Sonra ön kapıya vuruyorum. Ve beklerim.

Lütfen iyi ol, Sadie. Lütfen.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, küçük ayak sesleri kapıya yaklaşıyor. Kilidin dönmesini bekliyorum ama hiçbir şey olmuyor.

"Sadie?" Dedim.

Uzun bir sessizlik daha. "Babam kimseyi içeri alamayacağımı söyledi."

" değil. Yabancıları kastetti. Beni kastetmedi." "Seni söyledi."

Göğsümde bir ağrı var. Sadie okuldan sonra evime gelemezse, her gün boş bir eve dönecek. Mitch işten geç saatlere kadar dönmez.

"Öğle yemeğini yedin mi?" Ona sordum. "Evet. Kraker yedim."

Yedi yaşındaki bir kız çocuğu için kraker dengeli bir yemek değildir. "Sadie, sana sandviç yaptım. Onu kapıya bırakacağım. Beni içeri almak zorunda değilsin ama açsan sandviçi yiyebilirsin." Tereddüt ettiğini fark ettim ve ekledim, "Senin için kurabiyelerim de var."

Sadie bir şey söylemiyor. Eğilip kurabiyeleri ve sandviçi paspasın üzerine bırakıyorum. Geri çekiliyorum.

ve hiçbir şey olmayınca evime doğru yürümeye başladım.

Yolun yarısına geldiğimde arkamdan bir ses duyuyorum. Tam arkamı döndüğümde Hambly'lerin evinin ön kapısı çatırdayarak açıldı. Küçük bir el uzanıp geride bıraktığım sandviçi ve kurabiyeleri alıyor. Sonra el sallamak için elimi bile kaldıramadan kapı tekrar çarparak kapanıyor.

29

GÜNEŞ BATTIĞINDA TEGAN HALA UYUYOR.

Onu kontrol etmek için bodrum kapısını açıyorum ve ağır nefes alışını duyabiliyorum. Aslında daha çok horluyor gibiydi. Her neyse, hala ışık gibi baygın. Benadryl gerçekten işe yaradı.

Annem hala hayattayken ve bodrumumuzda kalırken, bazen bodrumun kapısını aralayıp onun nefes alış veriş seslerini dinlerdim. Birlikte fazla zamanımız kalmadığını biliyordum, bu yüzden her nefes alıp verişini bir hediye gibi hissederdim. Annem harika bir anneydi. Bana her şeyi öğretti: ayakkabılarımı nasıl bağlayacağımı, nasıl okuyacağımı, tatillerde tüm süslemeleriyle birlikte mükemmel bir hindiyi nasıl pişireceğimi. Bu anıları her düşündüğümde, gülümsemekten kendimi alamıyorum. Hep bu bilgileri bir gün kendi çocuğuma aktarmayı hayal ettim.

Annemin ölüm döşeğinde yatan kadının benim hayallerimi gerçekleştirecek kişi olması biraz ironik.

Bir gün aileniz tamamlanmış olacak.

Hank saat yedide eve geliyor, iş gününün sonunda her zaman olduğu gibi yağlı ve aç. Beni ocağın başında, köfte pişirirken yakalıyor. Hank benim seviyor.

köfte. Yüzde 80 yağsız kıyma, bol baharat, galeta unu ve bir tutam Parmesan peyniri kullanıyorum ve domates sosunda yaklaşık yarım saat pişmeye bırakıyorum. Hank bir tencerenin tamamını tek başına yiyebilir.

"Köfte gibi kokuyor," diyor Hank bana bir öpücük vermek için eğilirken ve işten sonra beni mutfakta karşıladığında her zaman yaptığı gibi yüzümdeki saçları nazikçe tararken. "Benim favorim."

Gülüyorum. "En sevmediğin ne?"

"Hey, karımın bu kadar iyi bir aşçı olması benim suçum değil." Alnındaki bir yağ lekesini silkeliyor ama sadece yaymayı başarıyor. "Görünüşe göre telefonlar tekrar çalışıyor. O kadın sağlık görevlileri tarafından alındı mı?"

"Evet," diye yalan söylüyorum, sosu karıştırıyorum. "Güzel. Umarım iyidir."

Tegan'ın hâlâ bodrumumuzda olduğunu er ya da geç öğrenecek. Bu ondan saklayabileceğim türden bir şey değil. Ama duş aldıktan ve karnını doyurduktan sonra onunla bu konuda konuşmak daha kolay olacak.

Hank duş almak için yukarı çıkarken ben de bir tencerede kaynayan suya biraz makarna atıyorum. Hep kendi makarna makinemi alıp taze makarna yapmayı hayal etmiştim ama sadece ikimiz için buna değmezdi. Her zaman çocuklarımız olduğunda, bunun onlarla yapabileceğim bir şey olacağını düşündüm. Onlara makarnanın nasıl yapıldığını gösterebilirdim, küçük tombul elleri unla kaplanırdı. Her gece birlikte yemek yapardık.

Hank duşta ıslık çalıyordu ve aşağı indiğinde hâlâ ıslık çalıyordu, üzerinde yeni bir tişört ve kot pantolon vardı, saçları hâlâ nemliydi. Bana son birkaç yıldır gördüğümden daha geniş bir gülümseme fırlatıyor; gözlerinin etrafındaki ince çizgiler bile kırışıyor. Bana gülümsediğinde, birden ne kadar mutsuz olduğumuzu fark ediyorum. O

Eskiden hep gülümserdim ama artık nadiren gülümsüyorum. Neye benzediğini neredeyse unutmuştum.

Hank'e kendi tabağımın yaklaşık üç katı büyüklüğünde bir tabak spagetti ve köfte servis ediyorum. Bana yine o gülümsemesiyle bakıyor ve yemeğe yumuluyor. Çatalımın etrafında biraz spagetti çeviriyorum, midem kelebeklerle dolu. Bu kolay bir konuşma olmayacak.

"Hank," dedim.

"Uh-huh."

"Sana söylemem gereken bir şey var."

Çiğnemenin ortasında duraklıyor, kahverengi gözleri kocaman. "Hamile misin?"

Bunu bana nasıl sorabilir? Hamile olabileceğimi nasıl düşünebilir? Neden böyle bir şey söyledi ki? Ve en kötüsü de gözlerindeki umut. Bunca yıldan sonra bile hala umut ediyor.

"Hayır," diyorum sıkıca. "Hamile değilim."

"Oh." Hayal kırıklığını gizlemek için elinden geleni yapar. "Üzgünüm, ben..."

"Boş ." Elimi salladım. "Her neyse, sana söylemek istediğim şey... Tegan hâlâ burada. Bodrumda uyuyor."

Kocamın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Ne? Neden?"

"Çünkü yorgun. Onu şu anda hastaneye koşturmak istemedim."

"Tamam, bu adil," diyor yavaşça. "Böylece uyanır uyanmaz sağlık görevlilerini çağırabiliriz."

Bu zor kısmı. Bunu tam olarak doğru oynamalıyım. "Mesele de bu. Bence gitmemeliyiz. Burada iyileşmesi daha iyi olur."

Hank, önünde mükemmel bir peçete olmasına rağmen, ağzının kenarındaki domates sosunu elinin tersiyle siler. "O yaralı, Polly. Hastaneye gitmesi gerekiyor."

"Öyle mi?" Kendi peçetemle uzanıp hâlâ biraz sos yapışmış olan dudaklarını kuruluyorum. "O iyi. Sadece birkaç gün bakıma ihtiyacı var, sonra onu kendi yoluna gönderebiliriz. Hastaneler her zaman en iyisi değildir, uzun yıllar bir hastanede çalıştığım için biliyorum. Annemi idrar yolu enfeksiyonu için hastaneye getirdiğimizi ve sonra zatürre olduğunu hatırlamıyor musun?"

"Tegan yaralandı. Hastaneye gitmesi gerekiyor."

Hank'in mantığı bazen çok siyah-beyaz oluyor. Çıldırtıcı. "Ben bir hemşireyim, biliyorsun. Ona bakabilirim."

"Kırık bir bilekle mi?"

Reddetmek için elimi sallıyorum. "Kırık değil," diye yalan söyledim. "Sadece bir burkulma."

"Oldukça kötü görünüyordu."

"İyice bakmadın bile," diye belirttim. "Ve sigortası yok. Hastane masraflarını ödeyemez. Bu onu iflas ettirir."

Kaşlarının arasındaki o kırışıklık yine geri geldi. Gülümsemesi uzak bir anı. "Tegan burada mı kalmak istiyor?"

"O... Evet, aşağı yukarı." Hank

keskin bir nefes alır. "Polly..."

"Bak, o sadece bir kız. Kendisi için en iyisinin ne olduğunu bilecek durumda değil. Kafası karışık ve ona ne yapması gerektiğini söylemem için bana bakıyor."

Sadece yarısını yemiş olmasına rağmen elindeki spagetti ve köfte tabağını itiyor. "911'i arıyorum. Şimdi."

"Hank, hayır." Sandalyemi geriye itiyorum ve sandalyem yere devriliyor. "Anlamıyorsun. Burada doğru olanı yapmaya çalışıyorum."

"Polly, hamile bir kadını bodrumumda rehin tutmuyorum, tamam mı?"

"Tanrım, biz değil onu rehin tutuyoruz. olma bu

kadar

dramatik."

Ama artık dinlemiyor. Sandalyesinden kalkıyor ve kanepemizin yanındaki telefona doğru yürüyor. Kolundan tutmaya çalışıyorum ama beni kolayca silkeliyor. Peşinden koşuyorum ve o daha çevirmeye başlayamadan telefon kablosunu duvardan çekip çıkarıyorum. Telefonun tamamı, dört parçaya bölünen ve odanın her yerinde yankılanan gürültülü bir gümbürtüyle yere düşüyor.

"Polly!" Sesini nadiren yükseltir, ama şimdi hiç duymadığım yüksek. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Bekle. Sadece bekle, tamam mı?"

"Cep telefonum yukarıda şarj oluyor. arayacağım."

Merdivenlerden koşarak çıkmayı ve o telefona ulaşamadan telefonu pencereden aşağı atmayı düşünüyorum. Ama asla başaramayacağım. Gözlerim yaşlarla doluyor. "Lütfen beş saniye beni dinler misin?"

Hank bana döndü, omuzları çökmüştü. "Bak Polly, annen öldüğünden beri kendini kaybolmuş hissettiğini biliyorum. Ve tüm bu bebek meselesi... Benim için de zor oldu. Bunu anlıyorum. Ama tüm bunlarda doğru olmayan bir şeyler var. Yukarı çıkıyorum ve Tegan için 911'i arayacağım, sonra konuşuruz... Belki yine yardım alman gerekiyordur. Dr. Salinsky'yi aramalıyız. Tamam mı Polly?"

Bana bakıyor, başımı sallayarak onaylamamı, ambulans çağırmanın harika bir fikir olduğunu söylememi ve sonra eski psikiyatristime bir şıngırtı vermemi bekliyor. Başımı sallamadığımda yüksek sesle iç geçiriyor. "Tamam o zaman," diyor.

Arkasını dönüp merdiven boşluğuna yöneldi. Tam iri bir elini tırabzana koyduğu sırada, "Hank!" diye seslendim.

İlk basamağı tırmanıyor, durma belirtisi göstermiyor.

"Hank, bekle! Lütfen bekler misin!"

Beni dinlemiyor. Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyor. Tek istediği 911'i arayıp Tegan'ı evimizden çıkarmak.

Bunu yapmasına izin verememem. Her şeyi mahvetmesine izin veremem.

"Hank!" Beni duyabileceğinden emin olduğum merdivenlerin dibine gelene kadar oturma odasını geçiyorum. "Hank, eğer bunu yaparsan polisi arayacağım."

Merdivenleri çıkarken donup kalıyor, iri gövdesi kaskatı kesiliyor. "Ve" diye ekliyorum, "onlara ne yaptığını söyleyeceğim."

30

ŞIMDI HANK'IN DIKKATINI ÇEKTIM.

O kadar yavaş dönüyor ki, bir kayanın hareketini izlemek gibi. Birkaç dakika önce takındığı üzgün ifadenin yerini gözlerinde temkinli bir bakış almış.

"Sen yapmazdın," diyor.

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. " mıydım?"

Omuzları çökerken nefesleri düzensizleşiyor. "Bu benim hatam değildi."

"Oh, ve eminim polis de bunu böyle görecektir." Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve hâlâ merdivenleri yarılamış olan ona bakıyorum. "O adamın burnunu kırdığın için hapiste geçirdiğin iki ayı hatırlıyor musun? Senin için ne kadar eğlenceli olduğunu hatırlıyor musun? Eve döndüğünde ne demiştin?" Cevap vermeyince ben de hatırlattım: "'Oraya geri dönmektense akü asidi dolu bir küvete atlamayı tercih ederim' demiştin."

Hank'in yüzünün sakalının üstünden görebildiğim kısımları pembeleşiyor. "Her şey senin fikrindi!"

"Evet, ama bu senin imzan." "Senin

de, Polly."

"Farkındayım."

Gözlerindeki temkinlilik öfkeye dönüşüyor. Haklı, bu benim fikrimdi. Ama o bunu kabul etti ve bu

önemli olan tek şey.

Merdivenlerden inerken ayak sesleri o kadar ağır ki basamaklardan birini kırmasından korkuyorum. Aşağıya indiğinde bana ters ters baktı. "Ne istiyorsun?"

"Sadece birkaç gün daha burada kalmasına izin vermek istiyorum, hepsi bu. İyi olduğundan emin olmak istiyorum ve sonra evine gidecek. Hastaneye gitmemesi için ona yardım etmeye çalışıyorum."

"Birkaç gün," diye
tekrarlıyor. "Evet."

"Yani iki gün mü?"

"Birkaç demek üç demektir, Hank."

"Peki ya ayrılmak istediğini söylerse?"

"Onu isteği dışında tutmayacağız elbette. Gitmek istediğini söylerse, gitmesine izin veririz." Adil olmak gerekirse, Hank bunu bilmese de, kendi isteğiyle bir yere gidecek gibi görünmüyor.

"Gitmesine izin vereceğine
yemin eder misin?" "Elbette.
Ben akıl hastası değilim."

Bana bir bakış fırlattı. Sanırım bu ifadeye katılmayan birkaç psikiyatrist vardır. Ve iki yıl önce o sabah yeni doğan kreşinde çalışan birkaç personel.

"Üç gün." Hank üç parmağını kaldırır, parmaklardan birinde altın alyansı vardır. "Üç gün sonra ya eve ya da hastaneye gidecek. Ciddiyim, Polly."

"Tabii ki."

Ama üç gün içinde hiçbir şey değişmemiş olacak. Hank hâlâ hapse girmek istemeyecek. Tegan hala güzel bir kız çocuğu yetiştirmeyi hak etmeyen sorumsuz bir çocuk olacak. Ve ben hala kısır olacağım.

Üç gün içinde, Hank'in mantıklı düşünmesini sağlayacağım.
Bundan eminim.

BÖLÜM III

KAZADAN IKI GÜN SONRA

31

POLLY

ERTESI SABAH UYANDIĞIMDA HANK ÇOKTAN DUŞA GIRMIŞTI.

Sabah. Dün beni boynumdan öperek uyandırdı, sakal kılları beni gıdıklayarak uyandırdı. Ama bu sabah o kadar aşk dolu hissetmiyor, sanırım bu sürpriz değil.

O duş alırken ben de terliklerimi ve ev ceketimi giyip Tegan'ı kontrol etmek için aşağı iniyorum. Bugün zor geçecek. Ona bir gün daha kalması gerektiğini söylediğimde çılgına dönmüş gibiydi ve eğer sabanın geldiğini çok yakında bildirmezsem tedirgin olacak. Ona karşı tamamen dürüst olmadığımdan şüphelenmeye bile başlayabilir.

Hank'te olduğu gibi, bunu da doğru oynamalıyım.

Çünkü Tegan o bebeği doğurana kadar buradan ayrılamaz.

Bodruma indiğimde ışıklar sönmüştü ama Tegan'ın gözleri açıktı. Korkunç bir an için ölmüş olmasından korktum. Gece ölmüştü ve şimdi bebeği çıkarmak için onu kesip açmam ve sonra da cesedini atmam gerekecekti. Ama sonra hareket etti ve ben de rahat bir nefes aldım.

"Günaydın!" En neşeli sesimle söylüyorum. "Nasılsınız?"

Tegan ağzını açıyor ve bir an için hiç ses çıkmıyor. Berbat görünüyor - ilk geldiği geceden bile daha kötü. Her iki gözünün altında da koyu halkalar var ve saçları keçeleşmiş. Aynı anda hem yaşlı hem de acı verecek kadar genç görünüyor. "Lazımlık," diye mırıldanıyor.

Onun için getirdim ve mesanesini boşaltmasına yardım ettim. İdrarı biraz koyu görünüyor, içmesi gerektiği kadar içmediği için bu bir sürpriz değil. Kirli çarşaflar üzerinde yattığı ve hamile olduğu için idrar yolu enfeksiyonlarına yatkın olacak, bu yüzden bugün yeterince içtiğinden emin olmalıyım. Bunu bebeğin iyiliği için yapmayacağı kesin. Bu çocuğu ne kadar önemsediği ya da istediği bile belli değil.

Lazımlığı boşalttıktan sonra banyodan çıktığımda ona bir bardak su getiriyorum. Önündeki tepsiye koyuyorum. "İç bakalım."

Bir süre kıpırdamadan ona bakıyor. "Saban daha gelmedi mi?"

"Evet, öyle."

Gözlerindeki o kayıtsız bakış kayboluyor ve eskiden olduğu kıza dair bir kıvılcım beliriyor. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Tüm karları temizlemek için biraz zamana ihtiyaçları var ama sabahın sonuna kadar sizi yola çıkarabiliriz."

"Oh, Tanrı'ya şükür." Gözleri yaşlarla doldu. "Özür dilerim. Bana karşı çok naziktiniz, ama..."

"Anlıyorum." Boğazımı temizliyorum. "Kahvaltıda ne istersin?"

Dudaklarına küçük bir gülümseme dokunuyor. "Canım yumurta ve domuz pastırması istiyor. Olur mu?"

"Tabii ki." Bu Hank'in en sevdiği kahvaltı. Tegan için fazladan yapmak sorun olmaz. Ve şu anda onu mutlu etmek için her şeyi yaparım. "Hemen hazırlarım."

"Teşekkür ederim, Polly." Gülümsemesi orantısız ama gerçek. "Sadece son birkaç gündür benim için yaptığın her şeyi gerçekten takdir ettiğimi bilmeni istiyorum. Gerçekten zor bir dönemden geçiyorum... Konuya girmek istemiyorum ama hayatım son zamanlarda gerçekten dibe vurdu. Her neyse, dışarıda sizin gibi iyi insanların olduğunu bilmek yardımcı oluyor."

Eminim evlilik dışı hamile kalmayı hayatının tuvalete gitmesinin bir örneği olarak görüyordur. Muhtemelen her gece bunun başına gelmemiş olmasını diliyordur. Bebeğini rahatlatmak yerine bütün gece ağlamasına izin verecek türden bir anne.

Kahvaltı hazırlamak için merdivenlerden geri çıkıyorum. Kocamın sabahları yumurta yapmasına yetecek kadar yumurta alabilmek için haftada iki düzine yumurta almam gerekiyor. Daha sağlıklı beslenmesini sağlamaya çalışmalıyım, ama fiziksel kondisyonu iyi ve sadece otuz dokuz yaşında. Önümüzdeki beş yıl içinde bir noktada, onu sabahları yulaf ezmesi ve meyveye geçirmeye çalışacağım, ancak şu anda onu en sevdiği kahvaltıdan mahrum edemem.

Mutfak masasının üzerine yumurta ve pastırma dolu bir tabak bırakıyorum ve Tegan'a da bir tabak kahvaltı getiriyorum. Hiçbir zaman büyük bir kahvaltı yapamadım - genellikle tek yapabildiğim küçük bir tost. Gerçek şu ki, sabahları sadece yumurta kokusu bile bazen midemi bulandırıyor. Bunu Hank'e hiç söylemedim, çünkü bilseydi bana yumurta yapmamamı söylerdi. O da yumurta ve pastırmalı bir kahvaltıyı hak ediyor.

Mutfak masasında oturmuş tostumu kemirirken, Hank'in merdivenlerdeki gürültülü ayak sesleri evin içinde yankılanıyor. Bir an sonra mutfağın kapısında belirdi.

"Günaydın," diyorum.

Duyulamayan bir şeyler homurdanıyor ve yığınla yemek tabağının önündeki koltuğa çöküyor.

"İyi uyudun mu?" Ona sordum.

Bana hak ettiğini düşündüğüm bir bakış fırlattı, çünkü bütün gece boyunca dönüp durduğunu çok iyi biliyordum. İkimiz de öyleydik.

Bana dik dik bakmasını engelleyecek bir şeyler söylemeye çalışıyordum ki çalan kapı zilinin sesi beni kurtardı. "Ben bakarım," diyorum.

Bu kesintiden o kadar memnunum ki sabahın bu saatinde birinin kapımı çalmasının ne kadar tuhaf olduğu aklıma bile gelmiyor. Ve gözetleme deliğinden bakıp midem bulanana kadar kim olduğunu merak etmek aklıma gelmiyor.

Polis arıyor.

32

POLLY

BIR POLIS MEMURU KAPIMIZIN ÖNÜNDE DURUYOR VE BEN çıldırmak.

Bunun olabileceği aklıma gelmeliydi. Ne de olsa kayıp bir kadını kendi rızası dışında bodrumumda tutuyorum. Polisin buraya gelmesi şaşırtıcı değil. Her şeyi olduğu gibi bunu da doğru şekilde ele almalıyım. Paniklememe izin veremem.

Sadece bir memur. Gerçekten burada olduğunu düşünselerdi, tek bir adam göndermezlerdi. Bütün süvari birliği dışarıda olurdu.

"Bir dakika!" . "Ben terbiyeli değilim!"

Aceleyle mutfağa dönüyorum, neredeyse tüylü terliklerime takılıp düşüyordum. Hank hâlâ mutfak masasında oturmuş, tabağındaki yumurtaları çatalıyla itiyordu. Yumurtalara zar zor bir çentik atmıştı.

"Hank," dedim, "kapıda bir polis memuru var."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"Eminim önemli bir şey değildir," diyorum hemen. "Sen sadece burada kal ve kahvaltını yap-"

Hank oturduğu yerden kalktı. "Burada mı kalayım? Ama-"

"Seni çağırmadığı sürece burada kal." Sesim sert. "Ve eğer sorarsa, ona burada olduğunu söyleyemezsin."

Panik gözlerini dolduruyor. "Ne? Neden olmasın? Burada olmaktan memnun olduğunu söylemiştin."

"Çoğunlukla doğru."

"Polly..."

"Bak," diye tısladım ona, "eğer o kızı bodrumumuzda bulurlarsa, ikimiz de buradan kelepçeli olarak ayrılırız, tamam mı? O yüzden o aptal çeneni kapalı tut. Bu konuda iyisin."

Hank bana ters ters bakıyor. Kocam tanıdığım en dürüst insandır. Bu onun her zaman gurur duyduğu bir şeydir. Sadece benim yüzümden kuralları çiğnedi, oto tamirhanesini kaybetmenin eşiğindeyken bile.

Elbette bu benim de hatamdı. Olay'dan sonra dükkânı bir süreliğine kapatmak zorunda kaldı ve tüm paramızı kısırlık tedavilerine ve başarısız evlat edinmeye yatırmak da işimize yaramadı. Dükkânı kaybedecektik ve dükkân kapandığında ve ikimizin de düzenli bir gelir kaynağı olmadığında, muhtemelen evimizi de kaybedecektik. Uğruna çalıştığı her şeyi göz açıp kapayıncaya kadar kaybetmek üzereydik. Benim yüzümden.

Artık hemşire olarak çalışamadığım için muhasebe işlerini ben yapıyordum ve sorunlarına basit bir çözüm bulan da bendim.

Bu yüzden vergi beyannamesinde biraz oynama yaptım. Dikkatli davrandım. Kırmızı bayrak çekecek bir şey yapmadım. Hank'e bundan bahsetmedim, çünkü onu hapse geri gönderecek bir şey yapma riskine girmeden önce bunu yapmayı reddedeceğini ve dükkanı kaybedeceğini biliyordum. Ona sadece vergi beyannamesini verdim ve o da imzaladı çünkü bana güveniyordu. Eğer yakalanırsak, suçu üstleneceğimi düşündüm.

Ama sonra öğrendi. Ne yaptığımı görünce çılgına döndü, ama o zaman çok geçti ve hatayı düzeltmeye çalışsaydı, yanlış yaptığını kabul etmiş olacaktı. Hâlâ bunu düzeltecek paramız olmadığından bahsetmiyorum bile. Bu yüzden çenesini kapalı tuttu.

Vergi belgelerini teslim edeli neredeyse bir yıl oldu. Kimse kapımıza dayanmadı. Paçayı kurtardık.

Bunun kocama karşı kullanabileceğim bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim. Ona şantaj yapmak için. Ne de olsa, yakalanırsak kılıcımın üzerine düşmeyi planlamıştım. Ama onu ele vermek zorunda kalmayacağım. Hank ne istersem yapar. Benim için her şeyi yapar.

Bundan eminim.

Sonunda sandalyesine öyle bir çöküyor ki, ağırlığından kırılacak diye korkuyorum. "İyi," diyor.

Biliyordum.

Pembe havlu kumaştan ev ceketimi vücuduma daha sıkı sarıyorum ve kapıya doğru koşuyorum. Kilidi çevirip kırarak açıyorum. "Merhaba memur bey," diyorum. "Size nasıl yardımcı olabilirim? Her şey yolunda mı?"

Kapımızda duran polis lacivert bir üniforma giyiyor. Tegan gibi o da acı verecek kadar genç; liseyi bile bitirmemiş gibi görünüyor. Bana kibarca gülümsüyor. "Merhaba, Bayan Thompson. Benim adım Memur Malloy. Size birkaç soru sorabilir miyim diye merak ediyordum."

"Elbette." Kapıyı biraz daha aralıyorum. Bana adımla hitap etmesi hoşuma gitmiyor ama sanırım bu evin sahipleri herkesin malumu. "Sorun nedir?"

"İçeri gelme şansım var mı? Tüm sıcaklığını kapının dışında kaybetmeni istemem."

Bir keresinde bir polisin, siz onu davet etmediğiniz sürece arama izni olmadan evinize giremeyeceğini okumuştum. İçeri girdikten sonra, yapabilecekleri konusunda çok daha fazla hareket alanı vardır. Ya Tegan bodrumdan bana seslenirse? Onu içeri almamın imkanı yok.

"Halıyı yeni temizlettim." Karla kaplanmış botlarına dikkatle bakıyorum. "Verandada kalırsan memnun olurum."

"Sorun değil, hanımefendi." Bana başını salladı. "Her neyse, bu uzun sürmez. İki gece önce kaybolan bir kadını arıyoruz. Adı Tegan Werner."

Parmağımı çeneme vuruyorum. "İsim biraz tanıdık geliyor."

"Bu sabah haberlerde kaybolduğunu duymuş olabilirsiniz," diyor. "Bir aile üyesini ziyaret etmek için bu yöne doğru seyahat ediyordu ve arabasını buradan çok uzak olmayan bir yerde bulduk. Bir tür kaza geçirmiş gibi görünüyor ama araçta değil."

"Ah, canım!" Bir elimle ağzımı kapatıyorum. "Kaza sırasında arabadan fırladığını mı düşünüyorsun?"

"Hayır, hanımefendi." Başını sallıyor. "Çantası ve valizi arabadan kayboldu ve yerini tespit edemedik. Yaya olarak gittiğini düşünüyoruz ama kar izini kapatmış. Bölgeyi araştırıyoruz ve onu görüp görmediğinizi merak ediyorum."

"Üzgünüm memur bey. Korkarım son iki gündür burada kimseyi görmedim. Çoğunlukla fırtınaya gömüldük."

Şaşırmış görünmüyor ama yine de cebinden bir fotoğraf çıkarıyor. "Şuna bir bakabilir misin? İşte böyle görünüyor."

Tegan Werner'in renkli fotoğrafına bakıyorum - sosyal medya sayfasındaki fotoğraflardan biri, çok genç ve güzel görünüyor, yuvarlak yanakları alkolden kızarmış. Eğer onu şimdi görseydi, zar zor tanıyabilirdi. Fotoğrafı ona geri veriyorum. "Üzgünüm, hayır."

Fotoğrafı cebine geri koymaya başladı. Az önce paçayı kurtardım mı? Öylece yürüyüp gidecek mi? Ama sonra tereddüt etti. "Burada başka yaşayan var mı?"

Hayır demek ve buna bir son vermek istiyorum ama bu kadar kolay çürütülebilecek bir konuda yalan söylememeliyim. "Kocam. Ama o da onu görmedi."

"Ona kendim sorsam sorun olur mu?"

Omzumun üzerinden bakıyorum. "Kahvaltının ortasında. Bu gerçekten gerekli mi?"

"Önemli olmasaydı sormazdım hanımefendi. Her yerde bu bayanı arıyorduk."

Hank korkunç bir yalancı. İsteyeceğim son şey onu buraya sürüklemek ve bu polis memuruyla konuşmaya zorlamak. Ama hayır da diyemem. Bu çok şüpheli görünür.

"Elbette," diyorum. "Onu getireyim."

Özür dileyerek kapıyı memurun yüzüne kapattım ve ısıyı içeride tutmakla ilgili açıklama yaptım. Mutfağa geri dönüp Hank'i çağırmalıyım. Hiç mutlu olmayacak.

Mutfağa gittiğimde Hank hâlâ masada oturmuş, kayıtsızca tabağına bakıyordu. Artık yemek yiyormuş gibi bile yapmıyor. Bu hiç iyi değil. Hank iştahını kaybettiğinde, bu aslında dünyanın sonunun geldiği anlamına gelir.

"Hank," dedim, "polis seninle konuşmak istiyor."

Hiçbir şey söylemiyor. Yumurtalarına bakmaya devam ediyor.

"Önemli bir şey değil," diyorum. "Sadece Tegan'ı görüp görmediğini bilmek istiyorlar. Tek yapman gereken ona hayır demek ve sonra işimiz bitecek."

Bana bakmak için başını kaldırdı. Gözlerinin altındaki halkalar Tegan'ınkilere çok benziyor. "Öyle mi? Tek yapmam gereken bu mu?"

"Hank..."

Ayağa kalkarken sandalyesi yere sürtünüyor. Yavaşça ön kapıya doğru yürüyor, sanki idamına götürülüyormuş gibi. Elini kilidin üzerine koyuyor ve çevirmeden hemen önce bana son bir kez acıyla bakıyor.

Polis memuru, Hank'in omzunun üzerinden, bana gösterdiği dostça ve özür dileyen gülümsemenin aynısını Hank'e de gösteriyor. "Merhaba efendim. Karınız size söyledi mi bilmiyorum ama kayıp bir kadını arıyoruz."

Hank sadece homurdanıyor.

Memur elini cebine attı ve bana gösterdiği fotoğrafın aynısını çıkardı. "Onu son iki gün içinde gördünüz mü? Adı Tegan Werner."

Hank fotoğrafa uzun süre bakar. Çok uzun. Olamaz, çatlayacak. Polise her şeyi anlatacak. Onu doğruca bodrumdaki Tegan'a götürecek. Kocam bu iş için biçilmiş kaftan değil. Neden öyle olduğunu düşündüm ki?

"Hayır," dedi Hank sonunda. "Onu görmedim." "Emin misin?"

"Eminim."

Omuzlarım gevşedi. Hank'in benim için her şeyi yapacağını biliyordum. Ne de olsa benim için bir adamın yüzünü parçaladı. Bu bir şey değil.

Memurun yüzüne bakıyorum ama hiç şüphe yok. Fotoğrafı cebine geri koyuyor ve bize başını sallıyor. "Zaman ayırdığınız için ikinize de teşekkür ederim. Lütfen onu herhangi bir yerde görürseniz polisle irtibata geçmekten çekinmeyin."

"Yapacağım, memur bey!" Dedim.

Arkasını dönmeye başladı. Dizlerim neredeyse rahatlamayla çöküyor. Gerçekten bu işten sıyrılabildim mi? Ama merdivenlerden inmeye başlamadan hemen önce durdu.

"Bayan Thompson," diyor, "evin etrafına bir göz atmamın sakıncası var mı? Arka bahçenizde bir yerlerde saklanmadığından ya da bu tür bir şey yapmadığından emin olmak için?"

Hayır demek benim hakkım, ama ona evimin etrafında bir tur atamayacağını söylemek için ne gibi bir nedenim olabilir?

"Kesinlikle!" Ben de öyle dedim. "Tanrım, umarım onu bulursunuz ve iyi olur."

"Ben de, hanımefendi," diyor, onu bulacağına ve iyi olacağına pek ihtimal vermediğini gösteren kısık bir sesle.

Kapı tekrar kilitlenene ve polis memuru ön merdivenlerimizden aşağı inene kadar kocama bakma tehlikesi geçirmedim.

"Teşekkür ederim," diyorum Hank'e.

Bana tam olarak çözemediğim bir bakış attı. Hank'in bana aklımı kaçırmışım ya da benim için endişeleniyormuş gibi bakmasına alışkınım. Ya da çıktığımız ya da ilk evlendiğimiz zamanlarda bana aya asılmışım gibi bakardı. Ama bu farklı bir şey. Daha kötü bir şey, ama tam olarak anlayamıyorum. O kadar uzun zamandır birlikteyiz ki, ne düşündüğünü her zaman anlayabileceğimi sanıyordum, ama belki de öyle değildir.

Ama şu anda onun için endişelenemem.

Polis memurunun arka bahçemizde ne yaptığını görmek için aceleyle mutfağa gidiyorum. Mutfaktan, arka kapıdaki pencereden bahçeyi görebiliyorum. Polis memuru dizlerine kadar kara batmış bir şekilde yürüyor ve Hank'in bir zamanlar ileride doğacak çocuğuna salıncak kurmak için "mükemmel" olduğunu düşündüğü dev meşe ağacının etrafında dönüyor. Polisin tam olarak ne aradığını bilmiyorum ama arka bahçemizde hiçbir şey bulamayacak.

En azından yapacağını sanmıyorum.

Memur orada öylece duruyor. Yerdeki bir şeye bakıyor gibi görünüyor, ama ne olduğunu göremiyorum. Cebinden telsizini çıkarıyor ve kalbim göğsümde yüksek sesle çarparken telsizle konuşmaya başlıyor.

Arka bahçede bir şey yok elbette, ama durduğu yerden görülebilen bodruma açılan bir pencere olduğu aklıma geliyor. Ama kar onu gizleyecek kadar yüksek olmalı. O pencereden bodrumumu görmesi mümkün değil.

Yapabilir mi?

Yukarı bakıyor ve bir an için gözleri pencereden benimkilerle buluşuyor. Onu izlediğimi biliyordu. Donup kalıyorum, eve geri dönmesini ve bodrumumu aramayı talep etmesini bekliyorum.

Ama onun yerine, elini kaldırıyor. El . Ben de kendi elimi kaldırdım. Ve gülümsemeye zorluyorum.

Kendimi mutfağı temizlemekle meşgul ediyorum ama bir gözüm de arka bahçedeki poliste. Birkaç dakika sonra telsizini kaldırıyor ve

gözden kayboldu. Aceleyle oturma odasına geri dönüyorum, tam zamanında devriye arabasına binip uzaklaştığını görüyorum.

Rahat bir nefes aldım. Polis gitmişti ve geri geleceklerini düşünmek için bir neden yoktu. Paçayı kurtardık.

Tegan'ın bebeği benim olacak.

33

TEGAN

KÜÇÜK TUNA BIR SÜREDIR HAREKET ETMEDI.

Genelde çok hareketli bir bebektir. Bu yüzden bir saat geçmesine rağmen bir kez bile hareket etmemesi endişelenmeme neden oldu. Yeterince su içmiyor olabilirim. Polly bu sabah daha fazla su içmemin önemli olduğunu söyledi. Haklı olduğunu biliyorum ama çok su içersem lazımlığa daha sık ihtiyaç duyacağım anlamına geliyor. Ve bu hoş bir deneyim değil.

Sadece bu da değil, Polly içkimi getirmeden önce Hank'in içkime bir şey katmış olma ihtimalini de merak ediyorum. Böyle bir şey ilk defa başıma gelmiyor.

Karnıma masaj yaparak onu uyandırmaya çalışıyorum. "Hadi, Tuna. Annene bir tekme at."

Sonunda göğüs kafesime küçük bir dürtme geldi. Hâlâ buradayım anne. Ama pek iyi hissetmiyorum.

"Ben de, Tuna," diye fısıldadım.

Polly öğleye yakın bodruma indiğinde, mümkün olsa yataktan fırlamaya hazırım. Hank'in yataktan kalkıp arabaya binmeme yardım etmesi gerekeceğinin farkındayım ve istediğim son şey bu korkunç

Bana yine dokunuyor ama telefon hatları gerçekten kesilirse tek seçeneğim bu.

"Yol temizlendi mi?" Polly'ye sordum.

Tereddüt ediyor, sağ elinde bir kase yemek tutuyor -Öğle yemeğim sanırım. "Evet. Çoğunlukla."

Aptal kar küreyicilerin sonunda yolu açtığına ve buradan çıkabileceğime neredeyse inanamıyorum. Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor.

"Tamam." Yatakta daha dik oturuyorum, bu da sol ayak bileğimde bir başka acıya yol açıyor. "Ne zaman gidebiliriz?"

"Hank'in işe gitmesi gerekti," diye açıklıyor. "Ve seni merdivenlerden tek başıma çıkarmam mümkün değil."

"Merdivenleri çıkabilirim," diye itiraz ediyorum. "Sadece korkuluklara tutunacağım."

Kaşları havaya kalktı. "Sen yapabilir misin? Seni en ufak bir şekilde hareket ettirdiğimde acıdan ağlıyorsun."

Bu doğru değil. Ayak bileğimdeki ağrının şimdiye kadar azalmış olmasını umardım ama aksine gün geçtikçe daha da kötüleşiyor. Polly yardım etse bile o merdivenleri çıkmak çok zor olacak. Ama buradan çıkmaya o kadar hevesliyim ki, denemeye hazırım.

Tam bunu önermek üzereyken, üstümüzdeki tavandan yüksek bir inilti yankılanıyor. "O da neydi?"

"Bu mu?" Polly yatağın ayak ucundaki yastığı kabartıyor. "Ah, hiçbir şey. Sadece ev sakinleşiyor."

Ev yerleşiyor mu? Gerçekten mi? "Ayak sesleri gibiydi." "Nasıl olabilir? Üst katta kimse yok."

Bu gerçekten doğru mu? Aklıma Hank'in gerçekten işte olmayabileceği ve bunun bana söylemesi için onu zorladığı bir yalan olduğu geliyor. Ya üst kattaysa ve gitmemi istemiyorsa?

Çok kolay olduğunu biliyordum.

"Merdivenleri denemek istiyorum," diye ısrar ediyorum.

"Merdivenlerde senin ağırlığını taşıyamam," diye karşılık veriyor, sesi sinir bozucu bir şekilde sakin. "Ve tırabzan da pek

dengeli de değil. Eğer o merdivenlerden düşecek olursanız... Bebeğinizin hayatını riske atmak istemezsiniz." Anlamlı bir şekilde duraklıyor. "Sen istiyor musun?"

Omzunun üzerinden evin ana katına çıkan dik merdivenlere bakıyorum. Eğer o merdivenlerden düşersem, bu benim ve Tuna'nın sonu olabilir. Hâlâ denemek için can atıyorum ama onun haklı olduğunu istemeyerek de olsa kabul ediyorum.

"Telefonlar ne olacak?" Umutsuzca söylüyorum.

"Kusura bakmayın. Telefon hizmeti burada hiç iyi değil ve hala çevir sesi alamıyorum."

Tabii ki yapamaz.

"Merak etme," diyor. "Hank döner dönmez gideceğiz."

"Peki bu ne zaman ?"

Polly tepsimdeki pilav ve sebzeye benzeyen kaseyi yere bırakıyor. "Altı mı yedi mi?"

"Altı mı yedi mi?" Tekrar ağlamak istiyorum. "Bu saatler sonra!"

"İki gecedir buradasın. Birkaç saat daha ne fark eder?"

"Hayır." Sağ elim yumruk şeklinde sıkılıyor. "Yol açıksa, belki çalışan bir telefonu olan bir dükkâna gidebilirsin. Burada altı ya da yedi saat daha kalamam. Yapamam işte."

Sanki düşünüyormuş gibi bir an sessiz kalıyor. "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum. Şimdilik olduğun yerde kalsan daha iyi olur."

Benimle dalga mı geçiyor? "Üzgünüm ama gerçekten hastaneye gitmem gerekiyor. Benim için yaptıklarınıza minnettarım ama şu anda hastane düzeyinde bakıma ihtiyacım var."

"Biraz daha su içersen iyi olacaksın."

"Bana ne yapacağımı söyleme!" Ben de karşılık verdim. "Bir hastaneye gitmem gerek! Hemen. Tanrı aşkına, sen bir hemşiresin. Daha iyi bilmen gerekmez mi?"

Polly orada duruyordu, vücudu kaskatı kesilmişti. Ona bağırdığım için üzgünüm ama üzgün de değilim. Benim ona bağırmadığımı bilmesi gerekiyor.

burada bodrumda yatıp parmaklarımı oynatacağım.

Polly, "İstersen yataktan kalkabilirsin," diye öneriyor. "Annemin eskiden kullandığı bir tekerlekli sandalyemiz var. Ona binmene seve seve yardım ederim."

Odanın köşesini işaret ediyor, orada gerçekten de gölgelerin arasına sıkışmış bir tekerlekli sandalye var. Uzun zamandır orada oturuyormuş gibi görünüyor. Kolçak ile duvar arasındaki boşluğu bir dizi örümcek ağı süslüyor. Alttaki ayak tabanları pasla kahverengileşmiş.

O tekerlekli sandalyeye binmek istemiyorum. Polly bana yardım etmek için elinden geleni yaptığını söylüyor ama bu yeterli değil, tek istediğim bu evden çıkmak. "Sadece hastaneye gitmek istiyorum."

"Ama hastanede ne yapacaklarını biliyorsun, değil mi?" diyor. "Size ilaç pompalayacaklar, özellikle de ameliyat yapacaklarsa. Bu bebeğiniz için olabilecek en kötü şey."

Bunu söyleyip duruyor. Ama acı çeken benim. Bunun ne kadar korkunç olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Ve her neyse, bu onun vereceği bir karar değil. "Peki ne yapmam gerekiyor? Kırık bir bilekle yatayım mı?"

"Yürümeyi mi yoksa kendi çocuğunuzu mu daha çok önemsiyorsunuz?"

Sanki ilkini düşünmem bile bencillik olurmuş gibi konuşuyor. Ama yanılıyor. Hastane bana ya da Tuna'ya zarar verecek hiçbir şey yapmaz. Bebeğimi dünyadaki her şeyden çok önemsiyorum ama hastaneye gitmenin yanlış bir şey olduğuna inanamıyorum. Ve bir hemşire olarak onun da böyle düşüneceğini hayal etmek zor.

Sanırım bana tam olarak Hank'in ona söylemesini söylediği şeyi söylüyor.

"Hastaneye gitmek istiyorum," diyorum kararlılıkla.

Yavaşça başını sallıyor. "Tamam, bence yanlış bir karar veriyorsun ama nereden geldiğini anlıyorum. Neden yemeğini bitirmiyorsun, sonra bu konuyu konuşuruz.

Daha fazla. Ama gerçekten de Hank dönene kadar burada kalmanın senin için en iyisi olduğunu düşünüyorum."

İtiraz etmeye başlıyorum ama Polly çoktan benden uzaklaşmış ve merdivenlerden yukarı doğru yürüyor.

O gider gitmez çantamı aldım. Telefonumun içinde olmadığından emin olmak için bir kez daha karıştırıyorum. İçinde değil. Kesinlikle yok.

Telefonumu çantama geri koymayı unutmuş olabileceğimi kabul edebilirim. Ancak biber gazımın artık çantamda olmadığı gerçeği beni daha çok tedirgin ediyor. Yolculuğuma başladığımda kesinlikle çantamdaydı. Ama şimdi yok.

Nereye gitti?

Çantamda bulunan tek şey altın bir çakmak. Bu çakmak geçen ayki doğum günümde Jackson'ın hediyesiydi, üstelik ona doğum günüm olduğunu bile söylememiştim. Evraklardan anlamış olmalı.

Dennis kayak merkezindeki yoğun sezona girmeye başlamıştı ve ben de bebek doğduğunda para biriktirmek için gece gündüz çalıştığımdan arkadaşlarımdan uzaklaşmıştım. Yirmi üçüncü doğum günümü yalnız geçireceğime kendimi inandırmıştım. Sonra Jackson elinde en sevdiğim çikolatalı pastayla çıkageldi. Küçük bir kuş bana senin doğum günün olduğunu söyledi.

Pastayı evimde bıraktık ve oturma odamda Çin yemeği kartonlarından yemek yerine beni yemeğe götürdü. Arabayla otuz dakika uzaklıktaki güzel bir restorana gittik ve harika vakit geçirdik. Restorandaki garson kız, alyansı olmayan hamile bir kız olduğum için bana kötü kötü bakmadı. Hatta Jackson'la konuşurken benden "karın" diye bahsetti ve Jackson onu düzeltmedi. Bir an için, Jackson'ın gerçekten bebeğimin babası olduğu ve ikimizin onu birlikte büyütüp sonsuza dek mutlu yaşayacağımız paralel bir evrendeymişim gibi hissettim.

Daireme döndüğümüzde Jackson pastanın üzerine koymak için birkaç mum çıkardı ama neyse ki yirmi üç tane değildi. Mumları yakmak için çakmağım olmadığında benimle dalga geçti.

Nasıl çakmağınız olmaz?

Sigara içmiyorum, diye açıkladım.

Herkesin bir çakmağı olmalı. Ne zaman ihtiyacınız olacağını asla bilemezsiniz.

İyi geceler dediğinde, ikimiz kapımın önünde oyalandık ve bir anlığına beni öpeceğinden emin oldum. Ama sonra o an geçti ve onun yerine uzanıp elimi sıktı. Mutlu yıllar, Tegan. Gelecek yıl bu zamanlar, kızınla birlikte kutluyor olacaksın.

Her şeyin bittiğini sanmıştım. Ama iki hafta sonra elinde bir kek, tek bir mum ve üzerinde adım yazılı bir çakmakla çıkageldi. Artık bunu düzgün bir şekilde yapabiliriz, dedi. Pastanın üzerindeki mumu yakıp bir dilek tutmamı ve üfleyerek söndürmemi söylediğinde güldüm.

Dileğim o gece iyi geceler dediğinde beni öpmesiydi.

Gerçekleşmedi.

Çakmak çok güzel. Oyma yaptırmış. İşten eve dönerken öylece oymalı bir çakmak alamazsınız. Benim için önceden sipariş etmiş.

Hatırladıkça gözlerim doluyor. Şimdiye kadar Jackson' ne kadar derinden aşık olduğumu fark ettiğimi sanmıyorum. Tam bir aptalmışım. Onun gerçekte kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek yaptığının patronu için beni "idare etmek" olduğunun farkında değildim. Simon'ın bana gerçekte ne yaptığını söylediğimde bana inanmaması beni incitmişti ama belki de başından beri biliyordu. Belki de Simon ona olanları anlatmıştı ve o da polise gitmemi engellemek için arkadaşımmış gibi davranıyordu.

Gerçeğin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim Simon'ın bana saldırdığı ve Jackson'ın bana ihanet ettiği.

Ama motivasyonu ne olursa olsun, Jackson sağ olsun, biber gazım olmasa da çakmağım var. Hâlâ bir şansım var.

34

POLLY

TEGAN'LA KONUŞMAM UMDUĞUM GIBI GITMEDI.

olur. Çok genç, bizimle kalması için onu zorlamanın kolay olacağını düşünmüştüm. Ama düşündüğümden daha inatçı çıktı.

Tabii ki, gerçekten akıllıca olan şey, bebeğini ona bakabilecek birine vermesi olurdu. Benim gibi birine. Karşılığında ben de ona tıbbi masrafları için yardım ederdim. Çok fazla paramız yok, ama yıllardır arzuladığım şeyi bana vermeye istekliyse, ona ihtiyacı olan her şeyi vermek için cimrilik ve biriktirirdim.

Belki burada kalabilir. Bodrumumuzda kalıcı olarak kalabilir ve bebeğini birlikte büyütebiliriz - en çok da ben. Yaraları için ilaca ya da ameliyata bile ihtiyacı yok. Evet, ayak bileği neredeyse kesinlikle kırık, ama onun için atel yapabilirim ve o kadar genç ki sonunda muhtemelen kendi kendine iyileşecektir - aşağı yukarı. Alçı yapmak için malzeme bile alabilirim. Ve tekerlekli sandalyemiz var, onu almasına izin verirdim. Koltuk değnekleri olmadan bir daha yürüyemese bile, bu dünyadaki en kötü şey olmazdı. O botu çıkarmama izin verecek kadar bile olgun olmayan biri

ve ilk yardım uygulamak onun sağlığını bu kadar önemseyemez ve kesinlikle tek başına bir ebeveyn olacak olgunluğa sahip değildir.

Ayrıca doğum için bazı malzemeler almam gerekecek. Bir doğuma yardım etmeyeli uzun zaman oldu ama eminim hepsi aklıma gelecektir.

Tegan'la tekrar konuşmak için aşağı inmeden önce bir sandviç hazırlayıp folyoya sarıyorum. Ayrıca birkaç tane daha Oreo alıp Ziploc poşetine koyuyorum. Tıpkı dün olduğu gibi, yolun karşısındaki Hambly malikanesine doğru yürüyorum. Mitch'in kamyoneti yine yok ama içeride ışık yanıyor. Bu Sadie'nin evde olduğu anlamına geliyor.

Bu sefer zili çaldığımda, cevap beklemeden yürüyüp gidiyorum. Başını belaya sokmak istemiyorum ama kızın yemek yemesi lazım.

Sadie'nin karnını doyurduktan sonra bodruma iniyorum. Merdivenlerin dibine ulaştığımda Tegan neredeyse tabağını temizlemişti. Genellikle ona verdiklerimin sadece yarısını yer. Artık burada kalmaya hevesli olmadığını bildiğime göre, keşke yemeğine biraz Benadryl diyorum. Bir dahaki sefere.

"Birilerinin iştahı yerinde!" Ben de öyle dedim.

Bana sulu bir gülümseme sunuyor. "Bebek için yemek yemeliyim."

"Elbette öyle. Şu andan itibaren yaptığın her şey onun için."

Tegan kararsızca başını sallar. "Evet, biliyorum. İşte bu yüzden karar verdim. Hastaneye gitmek zorundayım-şimdi. Beni bundan vazgeçiremezsin."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Gerçekten bebeğin için en iyisinin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet." Sesi tereddütsüz. "Öyle."

"Biliyorsunuz, kapıdan içeri girdiğinizde yapacakları ilk şey size bir serum takmak ve bir sürü ilaç vermek olacak."

Gözleri yaşlarla parlıyor. "Lütfen, Polly."

Tam da şüphelendiğim gibi. Bebeği hiç umurunda değil.

"Tamam o zaman," diyorum. "Hank henüz dönmedi ama ben çalışan bir telefon bulup ambulans çağıracağım."

Omuzları çöktü. "Teşekkür ederim."

Tabii ki ambulans çağırmaya niyetim yok. Yakın zamanda bodrumundan çıkmayacak. Ama Tegan'ı ne kadar uzun süre mutlu edebilirsem, bu o kadar kolay olacak.

35

POLLY

AKŞAM YEMEĞI IÇIN HANK'E EN SEVDIĞI YEMEĞI YAPIYORUM: KÖY USULÜ KIZARMIŞ Biftek.

Bana kızarmış biftek sevmeyen bir adam gösterin, ben de size ne kaçırdığını bilmeyen bir adam göstereyim. Annemin tarifini kullanıyorum, annemden bana geçmiş. Hank'i ilk kez yemeğe çağırdığımda annem beni yapmaya ikna etmişti, henüz çıkıyorduk. Bana Hank hakkında anlattıklarına bakılırsa, kızarmış bifteğin kıymetini bilecek bir adama benziyor. O haklıydı. Sanırım Hank kızarmış bifteğimi denediği gün bana aşık oldu.

Hank konusunda da haklıydı. Onunla ilk tanıştığında bana evleneceğim kişinin o olduğunu söylemişti. Ben de zaten böyle düşünüyordum ama onun fikrine kendiminkinden daha çok güveniyordum. O öldüğünden beri kendimi biraz kaybolmuş hissediyorum. Anneniz size söylemeden neyin doğru neyin yanlış olduğunu nasıl bilebilirsiniz?

Ama en kötü zamanlarımda bile onun bana söylediği son sözlerde teselli arıyorum.

Bir gün aileniz tamamlanmış olacak.

Ve şimdi bunu gerçeğe dönüştüreceğim.

Biftekleri yumurtaya buladıktan sonra un, tuz ve bol baharat karışımına buluyorum. Daha sonra da kaplama kahverengi ve çıtır olana kadar tavada kızartıyorum. Köy usulü kızarmış bifteği o kadar çok yaptım ki, uykumda bile yapabilirim.

Kendimi eğlendirmek için mutfakta tuttuğumuz küçük televizyonu açıyorum. Ekran elim kadar ve çok sık kullanmıyoruz ama Tegan'ın kayboluşuyla ilgili gelişmeleri merak ettiğim için yerel haberleri açıyorum. Ondan kısaca bahsediliyor ve kocasından hiç bahsedilmediğini fark ediyorum. Yalan söylediğinin doğrulanması beni şaşırtmadı.

Biftek tavada cızırdarken ben de bir kasede patatesleri eziyorum. Bolca tereyağı, krema ve tuz ekliyorum. Patates püresi tam kıvamını bulmaya başlamıştı ki ön kapı çarptı ve Hank eve geldi.

Botlarını çıkarırken bir an sessizlik oluyor; sonra mutfağın kapısında durana kadar ağır ayak sesleri koridorda yankılanıyor. Ocaktan ona gülümsüyorum. "En sevdiğin yemeği yapıyorum," diyorum. "Kokusunu alabiliyor musun?"

Hank bana bakıyor. "O hala burada mı?"

"Elbette öyle. Sana birkaç gün kalacağını söylemiştim. Onun için sorun değil."

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece arkasını dönüp mutfaktan çıkıyor, ayak sesleri merdivenlerdeki ahşabı zorluyor. Birkaç dakika sonra duş açılıyor.

Belli ki Hank, Tegan'ın bizimle kalmasından hâlâ memnun değil. İyi. Bu fikre alışacaktır. Bu bir amaç için bir araç.

Biftek yeterince kızarmıştı, ben de ocaktan aldım. Hank'in duşta birkaç dakikası daha olacak, ben de Tegan için bir tabak hazırladım. Öğle yemeğinden beri bir kez lazımlığı taşımasına yardım etmek için bodruma indim ve ambulansın yolda olduğuna dair onu temin ettim. Bu onu yatıştırır gibi oldu ama uzun süre işe yaramayacak. Ben de bir tablet

Benadryl ve patates püresine karıştır. Bu onu bu gece sessiz tutacaktır.

Ayrıca bifteğini onun için dilimliyorum. O kıza bıçak vermekten bir şey çıkmaz.

Bodrumun kapısını açtığımda Tegan sessizdi. Hâlâ aşağıda olduğunu biliyorum, çünkü başka nereye gitmiş olabilir ki? Ama bu kadar sessiz olması beni huzursuz ediyor.

"Sana yemek getirdim!" Anons ediyorum.

Bana bakarken gözleri neredeyse boş bakıyor. İyi görünmüyor. Bileği kırık olmasaydı bile yataktan kalkmak için mücadele ederdi. "Ambulans nerede? Neden hâlâ gelmedi?"

Bir omzumu kaldırıyorum. "Kim bilir? Burası senin alışık olduğun gibi büyük bir şehir değil. İnsanlar burada daha yavaş hareket ediyor. Bir şeylerin olması biraz zaman alabilir."

"Saatler oldu."

Tabağı önündeki tepsiye bırakıyorum. Zar zor bakıyor. Bana kızgın. "Belki de yanlış adrese gitmişlerdir?" Ben öneriyorum.

Bana bakıyor, gözleri kan çanağı. "Gerçekten ambulans çağırdın mı?"

Genç ama aptal değil. "Tabii ki yaptım."

"Çünkü aramış olsaydınız," diyor, "ambulans kesinlikle şimdiye kadar burada olurdu. Hâlâ bekliyor olacağımızı sanmıyorum."

"Dediğim gibi, belki de yanlış adrese gitmişlerdir." "Belki de tekrar aramalısınız."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Bunu yapabilirim. Ama önce biraz yemek yiyelim."

Tabağındaki patates püresine bakıyorum. Eğer onu bitirirse, artık gitmeyi düşünmeyecektir. Ama Tegan patates püresiyle ilgileniyor gibi görünmüyor. Sadece kırmızı çerçeveli gözleriyle bana bakmaya devam ediyor.

"Ambulans çağırdığınızı hiç sanmıyorum," diyor.

"Saçmalama."

", değil mi?"

Ellerimi kalçalarıma koyuyorum. "Yapmamış olsam bile, bu senin iyiliğin içindi. Sence bir cerrahın bıçağı altında olmak burada olmaktan daha mı iyi olurdu?"

"Bu senin kararın değil! Benim !"

Tabağını tepsinin üzerinde ona biraz daha yaklaştırıyorum. "O zaman belki de daha iyi kararlar vermelisin."

Sonrasında olanlar o kadar hızlı gerçekleşiyor ki, gözümü kırpmış olsaydım her şeyi kaçırabilirdim. Ona getirdiğim tabaktan çatalını aldı ve bir an için rahatladım. Çatalı bırakacak ve yemeğini yiyecekti. Ama hiç de öyle yapmadı. Çatalı başının üzerine kaldırıyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan çatalın ucunu elimin etine saplıyor.

36

POLLY

ÇIĞLIK ATIYORUM.

Tabii ki biliyorum. Kadın beni çatalla bıçakladı. Ona bıçak vermediğim için çok mutluyum!

Elimi masadan çekiyorum, çatal hâlâ başparmağımla işaret parmağımın arasındaki deriden dışarı çıkıyor. Neyse ki bir saniye sonra düşüyor, çünkü onu derimden çekip çıkarmaktan kesinlikle hoşlanmazdım.

"Neyin var senin?" Ağlıyorum.

Tegan dişlerinin arasından, "Ambulans çağırmalısın," diyor. "Hemen şimdi aramalısın."

Bu maskaralıktan bıktım. Bodrumun merdivenlerini koşarak çıkıyorum, şu anda epeyce kan sızan sağ elimi tutuyorum. Çataldan tetanos kapabilir misin? Bunu araştırmam gerekecek, gerçi tetanos aşılarımın güncel olduğunu düşünüyorum.

"Polly!" Tegan bağırıyor. "Ambulans çağırın!"

Zor nefes alarak bodrumun kapısını arkamdan kapattım. Kesinlikle kaçmama gerek yoktu, çünkü beni takip etmesinin imkânı yoktu. Ama insanüstü bir güç toplayıp kırık ayak bileğiyle peşimden gelme ihtimali varmış gibi görünüyordu. Ne de olsa, hiç beklemiyordum

Tanrı aşkına, bana bir çatal saplayacağını düşünmüştüm. Bu kızda düşündüğümden daha fazla cesaret varmış.

Hank yatak odasından aşağı iniyor. Mutfağa giderken yanımdan geçti ama sonra durdu ve iki kez baktı. "Polly?"

o zaman gömleğimin her yerinde kan olduğunu fark ediyorum. "Polly," diye nefes nefese kaldı. "Ona ne yaptın?"

Ona ters ters baktım. "Ben hiçbir şey yapmadım. Bu benim kanım. Beni bir çatalla bıçakladı."

Ona kanıt olarak yaralı elimi gösterdim. Yüzünü buruşturdu. "Yüce Tanrım."

"Sorun değil. Bana ilk yardım çantasını getirebilir misiniz? Dezenfekte etmem gerekiyor."

Hank itaatkâr bir şekilde ilk yardım çantasını sakladığımız koridordaki dolaba doğru yürüyor. Onu oturma odasına kadar takip ediyorum ve sehpanın üzerindeki kiti benim için açıyor. Kanepeye çöküyorum ve o beni izlerken sol elimle kiti karıştırıp Betadine çubuklarını arıyorum.

"Seni neden bıçakladı?" diye soruyor. "Kafası biraz karışık."

"Belki de gitme vakti gelmiştir."

"Hank..."

"Burada neyi başarmaya çalıştığınızı anlamıyorum." Kanepenin diğer tarafından bana bakıyor. "Yollar artık açık. Hastaneye gitmesi gerekiyor."

"Bana hiç güvenmiyorsun," diye homurdandım. "Bunu onun iyiliği için yapıyorum."

Hank bir süre sessiz kalıp bandajla uğraşmamı izliyor. Sonunda yanıma geldi ve elimi sabitlememe yardım etti.

"Bir dahaki sefere," diyor, "oraya gideceğim."

Başımı sertçe sallıyorum. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Senden hoşlanmıyor."

"Bana, sana yaptığından daha kötü bir şey yapamaz." Kaşlarını kaldırıyor. " neyse, eğer kızgınsa

ona sakinleşmesi için bir şans vermelisin."

Bu fikir beni heyecanlandırmadı ama sonra patates püresinin içindeki Benadryl'i hatırladım. Eğer onu yerse, Hank kirli bulaşıkları toplamak için aşağı indiğinde sersemlemiş olacak. Büyük bir konuşma yapacaklar gibi değil, ki bundan kaçınmayı tercih ederim.

Ve şu anda, oraya tekrar gitmek için gerçekten heyecanlı değilim.

"Peki," diyorum.

Umarım bu bir hata değildir.

37

TEGAN

POLLY'YI ÇATALLA BIÇAKLADIĞIM IÇIN ÜZGÜN DEĞILIM.

Bunu o istedi. Bana ambulans söyledi ama çağırmadı. Hank'in adına yalan söylüyor. Ona kendisi karşı koyamıyorsa sorun değil ama bu saçmalığı yutmamı bekleyemez. Elini tepsi masasının üzerinde, ulaşabileceğim bir yerde savunmasız bir şekilde gördüğüm anda kendimi tutamadım. Çok kızmıştım.

Çığlık attıktan ve gömleğinin her tarafı kan içinde yukarı koştuktan sonra içimde bir pişmanlık hissettim. Bileğinde hala o koyu morluk var ve her zaman bodruma inen o olsa da, ipleri elinde tutanın o olduğuna inanmıyorum.

Burada kalmamı isteyen kişi Hank. Bundan eminim. Beni tutsak eden o ve o da sadece onun emirlerini yerine getiriyor. Ve eğer durum buysa, çatalla bıçaklanmayı hak eden o değil. O da bir kurban.

Hank'in benim için planının ne olduğunu merak ediyorum. Bu düşünce tüylerimi diken diken ediyor.

İştahsızlığıma rağmen Polly'nin benim için getirdiği yemeği yiyorum. Kızarmış biftek oldukça güzeldi, ancak çatalım hâlâ tabağımda olduğu için ellerimle yemek zorunda kaldım.

zemin. Patates püresi de güzel, ancak birkaç kaşık aldıktan sonra barbekü tavuğundaki kireçli tadı fark etmeye başlıyorum, bu yüzden onu kenara itiyorum. Günün yarısını uyuyarak geçirmeme neden olan şeyin o barbekü sosundaki şey olduğundan neredeyse yüzde 100 eminim. Hank beni uyutmak için ilaç veriyordu ve ben artık buna boyun eğmeyeceğim.

Saat sekiz sularında bodrum kapısı gıcırdayarak açılıyor. Merdivenlerde Polly'nin hafif ayak seslerini duymayı bekliyorum ama ayak sesleri çok daha yüksek ve ağır olunca midem bulanıyor. Merdivenlerden inen Polly değil.

Bu Hank.

Ayak sesleri arttıkça kalbim acıyla çarpıyor. Merdivenlerin dibine geldiğinde bir an öylece duruyor. Ayakta durabilsem bile benden bir karış daha uzun ve iki kat daha ağırmış gibi görünüyor. Ben bu hastane yatağında tutsakken, tamamen onun merhametine kalmış durumdayım. Üzerinde yıpranmış bir kot pantolon ve kırmızı-siyah kareli bir gömlek var ve onu ilk gördüğüm gece olduğu gibi kalın sakalı yüzünün yarısını gizliyor.

Hatırladığımdan daha büyük ve daha korkutucu. Özellikle de merdivenlerin dibinde öylece durup sessizce beni izlediğinde. Titrememi durduramıyorum.

Bu adam yüzünden buradayım. Karısını dövüyor ve şimdi de gitmeme izin vermiyor.

"Tabağını almaya geldim," diyor sessizce.

"Tamam," diye mırıldanıyorum.

"Beni bıçaklamaya çalışmayacaksın, değil mi?"

Başımı hafif kanlı çatalın hâlâ durduğu yere doğru sallıyorum. "Yapamam."

Hank onu yerden alıyor, uçlarını inceliyor, sonra gömleğinin cebine sokuyor. Öne doğru bir adım atıyor ve ben irkiliyorum.

"Lütfen," diye fısıldıyorum. "Lütfen yapma..."

İç geçiriyor ve önümdeki tabağı kapıyor. , ondan uzaklaşmaya çalışıyorum, her ne kadar

Belli ki hiçbir yere gitmiyor, karnımla bileğim arasında. Ama bana uzanmak, saçımı ya da yüzümü okşamak gibi ürkütücü bir şey yapmıyor. Sadece komi gibi tabağımı alıyor.

"İyi geceler," diye mırıldanıyor gitmek için dönerken.

"Bekle!" Ağlıyorum. Belki ona güvenemiyorum ama kendimi dışarı çıkmaya çalışmaktan alıkoyamıyorum. "Lütfen! Gitme! Ne dersen yapacağım. Sadece lütfen bir ambulans çağır. Lütfen!"

Hank merdivenlere doğru yürürken hiçbir şey söylemiyor. "Lütfen!" Ben yine ağlıyorum. "İstediğin her şeyi yapacağım ! Ne olursa olsun! Sadece lütfen... Bırak gideyim..."

Şimdi de beni duymamış gibi merdivenleri tırmanıyor.

Tamam, yalvarmak bana bir şey kazandırmadı. Onun gibi insanlar, başkalarının acı çekmesini izlemekten zevk alırlar. Muhtemelen beni yalvarırken görmeyi seviyordur.

Hayır, gerçekten dikkatlerini çeken ilk şey Polly'ye o çatalı saplamak oldu. Belki de doğru yoldaydım. Belki de karşı koymaya çalışırsam çok fazla sorun çıkaracağıma karar verirler. Erkeklerin Polly gibi itaatkâr görünen kadınları hedef aldıklarını duymuştum. Karşı koymayan kadınları.

Ona zayıf olmadığımı göstermeliyim. "Hey!" diye seslendim. "Hey, Hank?"

Beni görmezden gelerek merdivenlerden çıkmaya devam ediyor.

"Hey!" diye tekrar seslendim. "Polly'ye bir daha buraya geldiğinde gözünden bıçaklanacağını söylemelisin."

Hank basamaklarda dondu kaldı. Bana bakmak için başını çevirdi. "Affedersiniz?"

Sonunda dikkatini çekebildim. "Beni duydun. Eğer bana bir çatal vermezsen, bunu yapacak başka bir şey bulurum. Belki tırnaklarımla."

Hank'in yüzüne karanlık bir ifade gelir. Tüm bunları söylemek iyi bir fikir gibi gelmişti ama şimdi o kadar emin değilim.

Merdivenleri hızla iniyor, tabağımı yatağın ayak ucuna fırlatıyor, böylece bacağıma çarpıyor ve göz yaşartıcı bir acı dalgası yaratıyor. Niyetinin bu olup olmadığını anlayamıyorum ama işe yarıyor.

Sonra bana doğru yürüdü, böylece koyu kahverengi gözlerinin içine bakabildim.

"Burayı dinle." Bana öyle yaklaşıyor ki nefesindeki kızarmış biftek ve ekşi bira kokusunu alabiliyorum. "Sizi birkaç gün içinde buradan çıkaracağız Bayan Werner. Size söz veriyorum." Sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor. "Ama karıma elini sürersen -sadece küçük bir parmak- pişman olacaksın."

Birkaç saattir lazımlığı kullanmamıştım ve mesanemin içindekiler kendiliğinden altımdaki kağıt pede boşaldı. Hayatımda hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum. Polly'yi ona karşı için yargılamıştım ama şimdi neyle karşı karşıya olduğunu görünce anlıyorum. Bu adam beni seve seve lime lime edecek gibi görünüyor.

"Beni anlıyor musun?" diyor o korkunç hırıltısıyla.

Başımı sallıyorum, çünkü sesimi çıkaramıyorum.

Bedenim titrerken bir süre öylece duruyor. Sonunda doğruldu. Tabağı yataktan geri aldı ve tozunu aldı. Sonra başka bir şey söylemeden merdivenlerden yukarı çıkıyor ve bodrum kapısını arkasından çarpıyor.

38

POLLY

HANK YATAKTA YANIMDA UYANIK YATIYOR.

Uyanık olduğunu biliyorum çünkü horlamıyor. Testere gibi horluyor ama ben her zaman uyumayı başarıyorum. Ama şu anda saat sabahın biri ve horlamıyor. Gözleri sonuna kadar açık ve tavana bakıyor. Elimin bandajın altında zonkladığını hissedebiliyorum.

Hank ve ben çok şey atlattık. O benim yüzümden çok şey yaşadı. Ve bu da bir şey daha.

Umarım onu kırmamışımdır.

Tabağını aldıktan sonra onu tekrar bodruma indirmedim. Tegan'ın lazımlığı kullanması gerekiyordu ve ondan bunu yapmasına yardım etmesini isteyemezdim. Bu doğru olmazdı. Aşağı indiğimde saçları keçeleşmiş ve kafa derisine yapışmıştı ve iyi bir duşa ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Bana zar zor bakabiliyordu ve nasıl olduğunu sorduğumda cevap vermedi. Güven bana, dedim ona. Bu hayatında başına gelen en kötü şey olmayacak.

Gerçekten, ona büyük bir iyilik yapıyorum. Ona hayatını geri veriyorum. İstemediği bir bebeğe annelik yapmak zorunda kalmayacak. Ben de Hank ve kendime mutluluk için bir şans veriyorum.

Bir gün aileniz tamamlanmış olacak.

Önceleri annemin haklı olduğunu umar ve dua ederdim. Ama evrenin bana istediğimi vermesini beklemekten yoruldum. Annemin sözlerinin gerçekleşmesini sağlayacağım.

"Hey." Elimi Hank'in koyu renk saçlarla kaplı çıplak göğsünde gezdiriyorum. "İyi misin?"

Başını bana doğru çeviriyor. "Konuşmamız gerek."

Uh-oh. Hiçbir iyi konuşma bu dört kelimeyle başlamamıştır. "Tamam..."

Vücudunun geri kalanını bana bakacak şekilde çeviriyor. Karanlık odada gözlerini net olarak görmek zor. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Ne yapıyorsun?"

Homurdanıyor. "Kes şunu, Polly. Bana nedenini söyle."

"Sana zaten söyledim. Ona yardım etmeye çalışıyorum. Hastanede ona iyi bakmayacaklar."

"Saçmalık. Bana doğruyu söyle."

Beni çok iyi tanıyor. Tüm yalanlarımı, yani çoğunu görebiliyor. "Tegan çok genç ve evli bile değil. Bebeğin babasının kim olduğunu bildiğinden bile emin değilim. O çocuk için çok daha iyi ebeveynler olurduk."

"Oh, Polly." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına doğru tarıyor. Saçlarımı yataktayken örerim - bugünlerde beni saçlarım açıkken görebilen tek kişi Hank. "Bu asla olmayacak, biliyorsun."

"Bunu bilemezsin," diyorum inatla. "Eğer bana yeterince zaman verirsen, onu ikna edebilirim. O ve ben bir anlayışa varabiliriz. Ona yardım edebiliriz."

"Polly, bugün seni çatalla bıçakladı. Sana bebeğini vermiyor."

Tegan bana bir çatal sapladı. Bu doğru. Ama daha sonra lazımlığı taşımasına yardım etmek için aşağı indiğimde çok daha nazik davrandı. Yani bana saldırmaya çalışmadı. Hatta

çarşaflarını kirlettiği için benden mahcup bir özür mırıldandı.

"Onu ikna etmeye çalışmak istiyorum," diyorum. "Bana üç gün vermeyi kabul ettin. Ve eğer vermezsen..."

"Beni tehdit etme." Dişlerini gıcırdatıyor. "Sana üç gün süre vereceğimi söyledim ve bundan geri dönmeyeceğim. Ayrıca, polise zaten yalan söyledik. Eğer o kadınla iyi geçinmezsen, ikimizi de adam kaçırmaktan tutuklatacak."

"Bunu düzelteceğim. Bana güvenmek zorundasın."

"Bunun nasıl işe yarayacağını sanıyorsun? O bebeği bizim bodrumda mı doğuracağını sanıyorsun? Rastgele bir bebekle çocuk doktoruna kontrole mi gideceksin?"

Bebeğini doğurabilirim, bundan eminim. Çocuk doktoruna gelince, ona anlatacak bir hikaye bulurum. "Bırakın bunları ben düşüneyim."

Karanlıkta bile Hank'in yüzündeki şüpheyi görebiliyorum. Bana güvenmiyor. Bunun işe yarayacağını düşünmüyor. "Dinle," Hank diyor. "I düşünmek sengerekir ver Dr. Salinsky'yi ara."

Bunu söylemesinden nefret ediyorum. Neden psikiyatristimi arayayım ki? Uzun zamandır ilk defa mutluyum. Birlikte geleceğimiz için heyecanlıyım. de. "Dr. Salinsky'ye ihtiyacım yok," diyorum dişlerimin arasından.

"Ona neler olduğunu anlatmak zorunda değilsin. Sadece... Bence onu aramalısın."

"Hank." Parmağımın ucuyla köprücük kemiğinin izliyorum. "Anlamıyor musun? Bu kız bize istediğimiz her şeyi verebilir. Bu kız hayatımızı tamamlayabilir. Bunun için şansımızı denemeye değmez mi?"

"Ama ben zaten istediğim her şeye sahibim."

Kocam bazen çok çıldırtıcı olabiliyor. "Ben istemiyorum. Ve eğer ailemizi tamamlamak için uğraşmaya değmeyeceğini düşünüyorsan, o zaman ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Polly..."

Bu konuşmayla işim bitti. Eğer Hank de benim kadar çocuk istemiyormuş gibi davranıyorsa, onunla konuşmanın bile bir anlamı yok. Yorganı tutup çeneme kadar çekiyorum ve ona arkamı dönecek şekilde yuvarlanıyorum. Parmakları omzumda ama arkamı dönmüyorum.

"Bunu düzeltmeni istiyorum Polly," diyor.

Ona cevap vermeyeceğim. Bunu düzelteceğim ama bu onun istediği gibi olmayacak.

Öyle ya da böyle, Tegan'ın bebeğini alacağım.

39

TEGAN

ONLARA YALVARMAK IŞE YARAMADI.

Polly ile bağ kurmaya çalışmak işe yaramadı. Onu çatalla bıçaklamak işe yaramadı.

Buradan çıkmak istiyorsam, başka bir şey yapmalıyım. Kendi ayaklarımın üzerinde durmalıyım, çünkü gitmemin tek yolunun bu olduğu açık.

Ev tamamen sessizleşene kadar bekliyorum. Herhangi bir konuşma duyamasam da, üst kattaki ayak seslerini . Hank'in botları özellikle belirgin - gök gürültüsü şimşekleri gibi ses çıkarıyorlar. Bu sesler kaybolduğunda, Hank ve Polly'nin yukarı çıktığını varsayıyorum. Sonra emin olmak için bir saat daha bekliyorum.

Büyük bir risk alıyorum ama kendimi ve kızımı kurtarmak için bunu yapmak zorundayım. Son derece sessiz olmalıyım. Polly ve Hank uyuyor olsalar bile, birinci kattan gelecek herhangi bir ses onları uyandırabilir. Hank'in beni evin birinci katında kaçmaya çalışırken yakalayacağı düşüncesi bile dehşet verici. Ve ben ondan kaçacak durumda değilim. Beni yakalarsa bana ne yapacağını ancak hayal edebilirim.

Eğer beni yakalarsa.

Gözlerim karanlığa alıştı, ki bu iyi bir şey, çünkü ışıkları açmaya çok korkuyorum. Gölgelerin arasından birinci kata çıkan merdivenleri seçebiliyorum. Polly yukarı çıktığında dikkatle dinledim ve herhangi bir kilidin döndüğünü duymadım, ama bu olmadığı anlamına gelmez. Merdivenleri sonuna kadar çıksam bile, buradan ayrılamayabilirim.

Ama bodrum kapısını kilitlememiş olabilirler çünkü merdivenleri çıkabileceğimi düşünmüyorlar. Ve eğer bu bodrumdan çıkarsam, doğruca Hank'in kamyonetinin anahtarlarını almaya gideceğim. Sağ bacağım iyi, aşağı yukarı, yani sürebilirim. Hastaneye varana kadar durmayacağım.

Tamam, işte gidiyorum.

Yatağın tam ortasında yatıyorum. Bana biraz kaldıraç sağlamak için yatağın başını sonuna kadar kaldırmak için kontrolleri çalıştırıyorum. Ve...

Neden başım dönüyor?

Anne, kendimi iyi hissetmiyorum.

Buraya geldiğimden beri en dik olduğum an bu. Alnımdan soğuk terler boşalıyor ve bir an için neredeyse bayılacakmışım gibi hissediyorum. Birkaç derin nefes alıyorum ve baş dönmesi hissi sonunda azalıyor.

Ben iyiyim. Bunu yapabilirim. Ben iyiyim.

Artık başım dönmediğine göre, az ışıklı ve çoğunlukla gölgelerle örtülü olan odaya bakıyorum. Karanlıkta gözlerimi kısarak bodrumun boyutlarını değerlendirmeye çalışıyorum. Evin geri kalanı gibi nispeten küçük ve yatağımın ayak ucundan merdivenlerin ayak ucuna kadar olan mesafe sadece yaklaşık on fit. Hiç de uzak değil.

Bir sonraki hamlemi düşünürken, odanın köşesinde bir şey gözüme çarpıyor. En sağ köşe, pencerelerden daha uzakta ve diğer tüm köşelerden daha karanlık. Sanki...

Bir şey hareket ediyor.

Hareketin parıltısıyla nefesim boğazımda düğümleniyor. Orada bir şey var, bundan eminim. Bodrumda yalnız olduğumu sanıyordum. Ama ya yalnız değilsem? Ya Hank bunca zamandır buradaysa ve beni izliyorsa? Uyumamı izliyordu. Paniklememi izliyordu. Ve acı çekmemi izlediyse. Ya Polly ile aramızda geçen her konuşmayı dinliyor ve Polly'nin bana kaçma şansı vermediğinden emin oluyorsa? Peki ya…

Bekle.

Oh, Tanrıya şükür. Sadece bir fare.

Yaşam alanımı muhtemelen soğuktan kaçmak için içeri giren bir kemirgenle paylaştığım için biraz tiksindiğimi söyleyemem ama yine de alternatiften çok daha iyi. Bir fare bana zarar verecek bir şey yapmaz. Sadece iğrenç.

Sakat olmayan bacağımla sağ taraftaki yataktan daha kolay çıkabileceğimi düşünerek, hatırı sayılır vücut ağırlığımı sağa kaydırmak için ellerimin toplarını yatağa doğru itiyorum. Sağ bacağımda hoş olmayan bir elektrik sancısı hissediyorum ama nefes alabiliyorum.

Bunu yapabilirsin, Tegan.

Sağ bacağımı kısmen yataktan dışarı sallamayı başarıyorum. Elektrik acısı kötü ama daha önce karşılaşmadığım bir şey değil. Şimdi sıra sol bacağımı hareket ettirmeye geldi. Derin bir nefes alıyorum ve sol uyluğumu ellerimle kavrayarak yana kaydırıyorum. Ama sol bacağım şiltenin üzerinde hareket ettiği anda, siyatik ağrımın yanında soluk kalan bir ağrı şoku tüm vücudumu .

Bu göz yaşartıcı bir acı. Nefesimi kesmeye ve beni yolumda durdurmaya yetiyor.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Ağrının bu kadar kötü olacağını düşünmemiştim. Henüz üzerine ağırlık koymaya çalışmadım. Henüz yataktan bile kaldırmadım ama acı gözümü kör ediyor. Bu acıyla başa çıkma şansım yok, her şeyi kuşatıyor.

Ve daha da kötüye gidiyor.

Hâlâ sol ayağımı örten çizmeye bakıyorum. Çok acıdığı ve yakında hastaneye gideceğimi düşündüğüm için Polly'nin çıkarmasına izin vermemiştim ama şimdi keşke çıkarsaymışım diyorum. O botun altında iyi olan hiçbir şey yok. En kötüsü de acı çok büyük olmasına rağmen ayağımı zar zor hissediyor olmam. Tüm bacak sadece bir ağrı kütlesi ama ayağıma benzer bir his yok.

Ayak parmaklarını oynat.

Sol ayağımın parmaklarını oynatmaya çalışıyorum. O aptal botu giydiğim için hareket edip etmediklerini söyleyemiyorum ama kesinlikle hissedemiyorum. Bu iyiye işaret değil.

Gözlerim hüsran dolu yaşlarla doluyor. Bu yataktan çıkamıyorum. Kendimi ve Tuna'yı kurtaramıyorum. Hepimiz o korkunç adamın merhametine kaldık.

40

TEGAN

KAZADAN ÜÇ GÜN SONRA

YATAKTAN ÇIKMA GIRIŞIMIM BAŞARISIZ OLDUKTAN SONRA

Gece boyunca ne yapacağımı düşünüp durdum. Ne yazık ki, Polly sabah ilk iş merdivenlerden indiğinde hala parlak bir fikrim yoktu. Saçlarını yine başının arkasında mükemmel bir şekilde örmüştü, ama gözlerinin altında halkalar olduğunu ve cildinin lekeli göründüğünü fark etmekten kendimi alamıyorum.

"Günaydın!" Genelde neşeli olan sesi gergin geliyor. "Lazımlık ister misin?"

"Evet," dedim.

Polly bana yardım ederken, sağ elinin onu bıçakladığım yerden sargılı olduğunu fark ediyorum ve bir suçluluk duygusu hissediyorum. Beni burada tutması için onu zorlayan Hank'ti. Üst kattayken ona ne yaptığını Tanrı bilir. Bazen yukarıda gümbürtüler ya da çarpışmalar duyuyorum ve her zaman ürperiyorum. Hank inanılmaz derecede korkunç bir adam; bunu bizzat gördüm. Ona karşı gelirse neler olacağını hayal bile edemiyorum.

Ama belki de anahtar budur. Belki Polly ve ben birbirimize yardım edebiliriz.

"Hank'le ne zamandır evlisiniz?" Polly lazımlığı boşalttıktan sonra banyodan çıktığında soruyorum.

Donup kaldı, sorum karşısında şaşırmıştı. "On yıldan biraz fazla oldu."

"Nasıl tanıştınız?"

"Arabamı tamir etti." Genelde çok konuşkan ve arkadaş canlısı görünür, ama şimdi ses tonunda bir temkinlilik var. "Ve sonra yemeğe çıktık."

"On yıl uzun bir süre," diye düşünüyorum. "Ve evlilik her zaman kolay değildir."

Polly uzun bir süre bana baktı ve sonunda, "Hayır, kolay değil," diye cevap verdi.

Bu benim şansım. Evliliğinde mutlu değil. Ona yardım edebilirim. Benden büyük olsa da, belki ona tavsiye verebilirim. Belki ikimiz de mutlu sona ulaşabiliriz. "Bazen kocalar sizi incitecek şeyler yapabilirler."

Yavaşça başını sallıyor. "Evet..."

"Ama bu onu doğru yapmaz, Polly."

"Hayır," diye kabul ediyor, "bu asla doğru değil. Bir koca sizi asla incitmemeli."

Kendimi biraz tebrik ediyorum. Gerçekten ona ulaşıyorum. Bu kadın üzerinde çalışabilirim. Kocası işe gittiğinde polisi araması için onu ikna edebilirim. Belki bugün bile.

"Polly," diyorum yavaşça, "sırf sana zarar vereceğinden korktuğun için Hank'in sana söylediği her şeyi yapmak zorunda değilsin."

Kafasını kaldırdı. Bunu söylememeliydim, çok erkendi. Neredeyse duvarların yıkıldığını görebiliyorum. "Sen neden bahsediyorsun? Bu ne cüret! Hank bana asla zarar vermez. Asla. O iyi bir adam."

"Evet, ama..." Bileğindeki solan mor renge işaret ediyorum. "Belli ki bazen kontrolden çıkıyor."

Bileğine bakar ve yüzü pembeleşir. Kazağının kolunu aşağı doğru çekti. "Bunu Hank yapmadı. O... O bir kazaydı."

"Kaza mı?"

"Doğru," diye tersliyor ama detay vermiyor ve ben de böyle bir morluğa neden olabilecek bir "kaza" düşünemiyorum. "Her neyse, sen kendin için endişelenmelisin. O yatakta daha fazla zaman geçirirsen yatak yaraların olacak. Ve kaslarının körelmesini istemezsin."

Bu boş bir tehdit değil. Yatakta bu kadar uzun süre yattığım için popomda donuk bir ağrı var ve her geçen gün daha da zayıflıyorum. Umutsuzca daha fazla hareket etmek istiyorum ama ayak bileğim en ufak bir iyileşme bile göstermiyor. Yürümeye çalışmayı hayal bile edemiyorum. "Ne yapabilirim ki?"

Köşedeki tekerlekli sandalyeyi işaret ediyor. "Seni kaldırayım. Bütün gün yatakta yatmaktan daha iyi olur."

Bu yatakta yatmaktan nefret ettiğim kadar, sol ayak bileğimi hareket ettirme düşüncesi de midemi bulandırıyor. Ama iyi bir noktaya değindi. Bugün buradan çıkacakmışım gibi görünmüyor ve biraz hareket etmek iyi bir fikir olabilir.

Belki buradan çıkmanın bir yolunu bulabilirim. "Belki öğle yemeğinden sonra," diyorum.

Polly parlar. "Bu harika bir fikir. Bence senin için gerçekten iyi olacak."

Polly kahvaltımı getirmek için merdivenlerden çıkarken, elimi karnımın üzerinde gezdiriyorum. Bebeğimin güven verici bir tekme attığını hissediyorum. O iyi. Önemli olan tek şey bu.

Endişelenme, Tuna. Annen seni buradan çıkaracak, öyle ya da böyle.

41

POLLY

TEGAN'IN NEDEN BAHSETTIĞINI BILMIYORUM.

Kafasına silah dayansa bile bana zarar vermeyecek olan Hank hakkında saçmalamaya başladı. Ama tabii ki Mitch'in bana verdiği morlukları gördü ve şimdi de varsayımlarda bulunuyor.

Tegan bir aziz değil ki. Kocası olduğu konusunda yalan söyledi ve belli ki kazara hamile kaldı. Bu bebeği istemiyor, hatta hamileliği sırasında araba kullanırken mataradan viski içmeyecek kadar da umursamıyor! Arabasını bir ağaca dolamasına şaşırmadım. Bebeği kaybetmediği için şanslı.

Kocası olduğu konusunda yalan söylediğini kabul etmesini istiyorum. Yalnız olduğunu ve bu bebeği istemediğini itiraf etmesini istiyorum. Çünkü bunu yaparsa, yapılacak doğru şeyin bu olduğundan emin olacağım.

Her iki durumda da, bu bebeğin bir an önce doğması gerekiyor. Bana sekiz aylık olduğunu söyledi, bu da kendi başına doğuma girmesinin biraz zaman alabileceği anlamına geliyor. Kazanın işleri hızlandıracağından şüphem yok ama yeterli değil.

Bir süre doğumhanede hemşire olarak çalıştım ve onun bebeğini doğurtabileceğimden eminim. Doktorların doğumu hızlandırmak için magnezyum reçete ettiklerini hatırlıyorum ama burada bunu yapamam. Bu yüzden evde doğumu başlatmanın yollarını araştırmaya başladım.

Birçok web sitesi seks ve uzun yürüyüşler öneriyor. Ama o bunların ikisini de yapmıyor. Uzun yürüyüşlere çıkamaz. Ve sekse gelince, sanırım Hank'e sorabilirim.

Hayır. Hayatta olmaz. Bunu asla kabul etmezdi.

Belki faydası olur düşüncesiyle onu yataktan kalkıp duşa girmesi için teşvik etmeye çalışıyorum. Ama yine de pek atletik bir mücadele değil. Hayır, şu anda yapabileceği bir fiziksel aktivite yok. Ağızdan alınan bir şey olmalı.

İnternette araştırma yaptıktan sonra, sonunda Ebelerin Demlemesi adında bir şeyin tarifini keşfettim. Web sitesi, yirmi dört saat içinde doğumu başlatmak için yüzde 85 başarı oranıyla övünüyor. İçeriğinde hint yağı, kayısı suyu, limon çayı ve badem yağı var.

Elimde ne var diye dolapları kontrol ediyorum. Çayım var ama limon çayı değil. Fıstık ezmesi var ama badem ezmesi yok. Portakal suyu var ama kayısı suyu yok. Görünüşe göre süpermarkete gitmem gerekecek. Bu da demek oluyor ki Tegan'ı bodrumda yalnız bırakıp evden çıkmam gerekecek.

Riskli bir şey. Ama bu içki söz verdiğim gibi doğumu başlatırsa buna değer. Hank o kadını bodrumda daha fazla tutmama izin vermeyecek.

Tegan'a kahvaltısını vermek için aşağı indiğimde, yatağında sessizce uzanıyordu. Öncekine kıyasla garip bir şekilde sakinleşmiş görünüyordu. Belki mücadelenin bir kısmı onu terk etmiştir.

"Buyurun." Önündeki tepsiye yumurta ve pastırma tabağı ile büyük bir bardak portakal suyu koydum. Çatal koymamaya özen gösterdim - elleriyle yiyebilir. "Besleyici bir kahvaltı."

"Teşekkür ederim."

"Biliyorsun," diyorum, "bir çocuğun olduğunda ona her gün üç öğün yemek yapmak zorunda kalacaksın."

Bana sinirli bir şekilde bakıyor. "Biliyorum."

"Yorgun, yaralı ya da akşamdan kalma olduğunuz için atlayamazsınız."

Bana bir bakış attı ama bir şey söylemedi. Bir parça çıtır domuz pastırması aldı ve bir ısırık aldı.

"Sadece söylüyorum," diye devam ediyorum, "anne olmak zor iş. Ve sen çok gençsin. Zamanını değerlendirmek için yapmak istediğin başka şeyler olmalı."

Sesinde bir titreme olsa da, "Ben halledebilirim," diye ısrar ediyor.

"Umarım öyledir. Ama annelik herkese göre değil."

Çığlık atan bir bebeğe bakmak zorunda kalmaktan korktuğunu söylemesini bekliyorum. Gözlerinden gerçeğin bu olduğunu görebiliyorum. Ama o inatçı ve açıkça gerçeği kabul etmeyi reddediyor.

Güzel.

Yukarı çıktığımda Hank vedalaşmadan oto tamirhanesine gitmişti bile. Sabahları hep veda eder. Her zaman beni öper, beni terk etmek zorunda kalmamayı dilediğini söyler ve sonra beni ne kadar çok sevdiğini hatırlatan bir sarılmayla sarar. Bugün bunların hiçbirini yapmadı.

Ama gerçek şu ki, gittiğine memnunum. Süpermarkete gitmem gerekiyor ve ne aldığımı bilmesini istemiyorum.

Bronco'ma atlayıp süpermarketin bulunduğu alışveriş merkezine gidiyorum. Market alışverişlerimin çoğunu beş dakika ötedeki küçük aile dükkanından yapıyorum ama orada doğru malzemelerin olup olmadığından emin değilim. Ayrıca, Benny's'teki kasiyer beni tanıyor ve neden böyle garip malzemeler aldığımı merak edecek. Anonim kalabileceğim bir marketten alışveriş yapmak daha iyi.

Dört malzemeyi de kolayca buluyorum ve tampon görevi görmesi için sepetime birkaç ürün daha atıyorum. Bir karton

Süt. Biraz hamburger eti. Neredeyse bir kutu mama alacaktım, ama sonra şüphe çeker mi diye düşündüm ve vazgeçtim. Zamanı geldiğinde Hank'i mama almaya göndereceğim.

Kasaya gittiğimde yaklaşık bir düzine ürünüm vardı, gri saçlı bir kadın tüm siparişleri saymak için tatlı zamanını harcıyordu. Saatime baktım. Gideli bir saatten az olmuştu. O kadar da uzun değil ama bodrumda saatli bir bomba varken sonsuzluk gibi geliyor.

Kasa kuyruğunda beklerken, sürgülü kapılardan otoparkı görebiliyorum. Otoparkta bir polis arabası var ve kalbim sıkışıyor. Bu dün evime gelen polis memuru mu? Geçen günkü gibi telsizle konuşuyor. Kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum.

Benim için burada olması mümkün mü? Tegan ben yokken bir şekilde serbest kaldı ve polise haber verdi mi? Ama hayır, bu mümkün değil. Süpermarkette olduğumu nereden bilsinler? Bu bir tesadüf olmalı.

Her halükarda, mümkün olduğunca çabuk eve gitmeliyim. Tegan'ı kontrol etmem gerek.

Nihayet sıra bana geldiğinde kasiyer, "Merhaba tatlım," dedi. "Dışarıda soğuk bir gün, değil mi?"

"Evet," diyorum. Genellikle kasiyerlerle sohbet etmekten hoşlanırım. Bugünlerde elimde vakitten başka bir şey yok. Ama bugün bu geveze kasiyerden rahatsız oldum.

Hint yağı şişesini eline alıyor, sonra kayısı suyuna bakıyor. "Vaktin geçti mi, tatlım?"

"Affedersiniz?"

Kasiyer dikkatle karnıma bakıyor. Üzerimde çok kalın bir kışlık mont var, o yüzden pek bir şey görünmüyor. Bildiği kadarıyla kırk haftalık hamile de olabilirdim. "Alman doğum kokteyli için gerekli tüm malzemelere sahipsiniz. Belki de bebek cephesinde işlerin yoluna girmesini umuyorsundur diye düşündüm. Kaç haftalıksın?"

Elimi karnıma koyuyorum. İnkâr etmeyi düşünüyorum ama belki de yapmamalıyım. Ne de olsa ileride buraya bir bebekle dönersem, insanların hamile olduğumu düşünmesinden zarar gelmez. "Kırk bir haftalık."

"Ah." Yüzünü buruşturuyor. "Eminim o ufaklığı içinden çıkarmak için can atıyorsundur. Kokteyl ile iyi şanslar! Gerçekten işe yarıyor."

Ben de buna güveniyorum.

Kahverengi kese kağıdımla park yerine gittiğimde, polis memurunun bana silah doğrultmasını ve tutuklandığımı söylemesini beklerim. Ama öyle bir şey olmuyor. Aslında, polis arabası tamamen gitmişti. Sadece paranoyaklaşıyorum.

Eve geri dönerken, kasiyerle olan etkileşimim hakkında giderek daha fazla huzursuz hissediyorum. Ona bunların rastgele malzemeler olduğunu söylemeliydim. Şimdi beni hatırlayacak. Ya polis hamile bir kadın hakkında sorular sormaya başlarsa? Belki beni hatırlar ve onlara doğumu başlatmak için malzeme aldığımı söyler. Kasiyer hamile olmadığımı söyleyemez ama polis bana bakarak anlar.

Neden aptal ağzımı kapalı tutmadım ki?

Ama evimin bulunduğu çıkmaz yolun sonuna geldiğimde kasiyerle ilgili her şeyi unutuyorum. Çünkü endişelenmem gereken başka bir şey var.

Garaj yolumda tanımadığım bir araba var. Ve verandamda, ön kapımda duran bir adam.

Ve beni bekliyor.

42

TEGAN

BIBER SPREYIM YANIMDA DEĞIL. AMA ÇAKMAĞIM VAR.
Jackson bana verdi.

Ne yapacağımdan tam olarak emin değilim ama buradan çıkıp gidemem, bu çok açık. Buradan çıkmak istiyorsam, yardıma ihtiyacım olacak. Silahım olmasa da ateş yakmak için bir yöntemim var.

Eminim Jackson bana bu çakmağı aldığında hayatımı kurtaracağını bilmiyordu.

Odanın köşesinde, yatağın çok uzağında olmayan bir duman dedektörü var. Dedektördeki kırmızı ışık çalıştığını gösteriyorYani burada bir yangın çıkarsa, sönecektir.

Yine de çok dikkatli olmalıyım. Yapmak isteyeceğim son şey bodrumu ateşe verip kendimi cayır cayır yakmak olur. Ama küçük bir yangın çıkarsa, alarmlar çalacak ve Polly yardım için 911'i aramak zorunda kalacak.

İtiraf etmeliyim ki yeterli olmayacağından biraz endişeliyim. Polly yangını kendi başına söndürebilecek kapasitede olabilir. Ama elimdeki tek şans bu.

Önce yakacak bir şeye ihtiyacım var.

O kısmı kolay. Yatağın yanındaki komodinin üzerinde bir sürü dergi var. İçlerinden birini alıp Jennifer Aniston'ın yüzünün resmini yırtıyorum. Jennifer Aniston'a karşı değilim. Yine de bir şeyler yakmalıyım.

Başparmağımı kıvılcım çarkına ve ateşleme düğmesine bastırırken elim hafifçe titriyor. Küçük bir kıvılcım var ama ateş yok. Tekrar deniyorum ve bu sefer tutuşuyor. Çakmaktan sabit turuncu bir alev yükseliyor. Bu çok kaliteli bir çakmak.

Teşekkürler, Jackson.

Neden böyle bir pislik olmak zorundaydın ki?

Derginin sayfalarını uzatıyorum ve alevi kenarlarına dokunduruyorum. Neredeyse anında alev alıyorlar.

Bingo.

Alev büyüdükçe kâğıtları havaya etrafa savuruyorum. Gözlerimi duman dedektöründen ayırmıyorum.

Çalmaya başla.

Lütfen, Tanrı aşkına, çalmaya başlayın.

43

POLLY

BU ADAMI TANIMIYORUM.

Bir yanım arabayla uzaklaşmak istiyor ama bodrumumda sakladığım şey düşünüldüğünde bu yapabileceğim en kötü şey olurdu. Her neyse, beni çoktan gördü. Bronco'mun motor sesini duyan adam başını çevirip gözlerini kısarak arabama bakıyor ve gözleri benimkilerle temas ediyor.

İyi tarafından bakarsak, kızgın görünmüyor. Sarhoş görünmüyor. Ve üzerinde polis üniforması yok. Mavi kot pantolon ve botların üzerine kayak ceketi ile yün bir şapka giyiyor. Kesinlikle bir dedektif gibi görünmüyor. Belki de sadece bir satıcıdır. Belki de endişelenecek bir şey yoktur.

Bronco'mun motorunu durdurdum ve sağ elimdeki malzeme torbasını tutarak arabadan indim. En azından onlarla ne yapmaya çalıştığımı anlamayacak.

"Merhaba," diyorum zoraki bir hoşnutlukla. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Ön verandada ona katıldığımda adam kan çanağına dönmüş mavi gözlerini bana dikiyor. Ceketinin cebinden bir el çıkarıp bana doğru uzattı. "Merhaba. Benim adım Dennis Werner. Sizinle biraz konuşabilir miyim?"

Werner. Şu anda duymak istediğim bir isim değil.

"Evet..." Verandada duruyorum, soğuk hava yanaklarımı ısırıyor. Ama onu içeri almayacağım. "Bu da ne demek oluyor?"

Dennis Werner iki elini de ceketinin ceplerine soktu. "Aslında... Kız kardeşim Tegan'la ilgili. Son üç gündür kayıp."

"Oh." Yüzüme şaşkın bir ifade yerleştirdim. "Ben... Bunu duyduğuma üzüldüm..."

"O... o beni görmeye geliyordu." Adem elması hafifçe sallanıyor. "Ama sanırım fırtınaya yakalandı. Her neyse, arabası buradan çok uzak olmayan bir yerde bir ağaca sarılmış halde bulundu. Ama polis onu bulamadı. Ve çok aradılar."

"Tanrım," dedim. "Ne kadar korkunç. Evet, dün buralarda onu soruyorlardı, şimdi sen söyleyince anladım. Ama ben onu görmedim."

"Doğru..." Dennis omzunun üzerinden göz alabildiğine uzanan karla kaplı ağaçların bulunduğu beyaz manzaraya bakar. "Ama araçtan fırlamış gibi değildi. Kırık cam yoktu ve tüm kapılar kapalıydı. Çantası ve bavulu arabada değildi ve... Kız kardeşim bunlar olmadan bir yolculuğa çıkmazdı, bu yüzden ayrılırken kesinlikle yanındaydı."

"Ne kadar tuhaf!"

Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Kız kardeşim bir savaşçıdır. Sekiz aylık hamile ve yardım bulmak için elinden gelen her şeyi yapardı. Ve buradaki evler... Arabasının bulunduğu yere en yakın olanlar bunlar."

Bir omzumu kaldırdım. "Yardım edebilmeyi çok isterdim ama dediğim gibi, onu görmedim."

"Bu birkaç gece önceydi, fırtınanın olduğu gece. Hiç ses olmadığına emin misiniz? Başka bir şey olabileceğini düşündüğünüz kapınız çalındı mı? Eğer bu taraftan geldiğini bilirsek, belki onu bulabiliriz..."

Gözlerinde çaresizlik var. Ona kız kardeşinin bodrumumuzda olduğunu söyleyebilirim. Buna hemen şimdi bir son verebilirim. "Korkarım ki hayır."

"Anlıyorum." Omuzları çöktü. "Peki ya diğer ev? Kapıyı çaldım ama kimse cevap vermedi."

"Mitch Hambly ve kızı orada yaşıyor," diyorum. "Genelde gündüzleri gitmiş oluyor." Sesimi bir kademe alçaltıyorum. "Biraz sarhoştur, o yüzden yardım isteyen bir kadının gelmesini hoş karşılayacağından şüpheliyim. Ama asla bilemezsin."

Dennis Werner yavaşça başını sallar. Titrek bir nefes alıyor, gözlerini hızla kırpıştırıyor. Gözyaşlarına karşı savaşıyor. "Özür dilerim," demeyi başarıyor. "Ben... Küçük kardeşim için çok endişeleniyorum. Başına gelebilecek tüm o korkunç şeyleri hayal edip duruyorum ve..."

Onu yoluna gönder, Polly. O iyi adama yardım edemeyeceğini söyle ve onu gönder.

Ama bunun yerine, "Bir fincan kahve içmek için içeri gelmek ister misiniz? Bir dakikalığına ısınabilirsin."

Bir an tereddüt ediyor, sonra başını sallıyor. "Teşekkür ederim. Sadece bir dakikalığına."

Dennis beni eve takip ederken, yaptığım şeyin destansı aptallığı yüzüme bir ton tuğla gibi çarpıyor. Bodrumumuz ses geçirmez değil. Tegan bana seslenirse ya da yüksek ses çıkarırsa, işimiz biter. Hank ve ben hapse tek gidişlik bilet alırız. Ve daha da önemlisi, bebeğimizi alamayacağız.

"Çok rahat bir eviniz var." Dennis şapkasını çıkarıp güneşin öptüğü açık kahverengi saçlarıyla dolu kafasını ortaya çıkarıyor. Biraz Tegan'a benziyor. "Gerçekten güzel."

"Teşekkür ederim. Mutfak bu tarafta."

Bodrum kapısının önünden geçerken nefesimi tutuyorum. Tegan'ın bodrumdan ağabeyinin sesini duyma ihtimalinin çok yüksek olduğu da aklıma geliyor. Onu çabucak mutfağa yönlendiriyorum.

"Lütfen oturun." Mutfak masasını işaret ediyorum. "Kahvenizi nasıl alırsınız? Süt? Şeker?"

"Her birinden birazcık." Kayak ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına asıyor. İnce ve kaslı ama kocamla boy ölçüşemez. Ne yazık ki Hank şu anda beni korumak için burada değil. " teşekkür ederim..."

"Polly."

"Polly." Gülümsemeyi başarıyor. "Tanıştığımıza sevindim. Orada kendimi biraz kaybettiğim için özür dilerim."

Onu buradan mümkün olduğunca çabuk çıkarmayı umarak kahveyi demlemeye başlıyorum. Telveyi toplarken ellerim biraz titriyor. "Tamamen anlaşılabilir."

"Ve kendimi suçlamaya devam ediyorum," diye devam ediyor. "Beni ziyarete geliyordu. Fırtınadan önce zamanı olduğunu düşünmüştüm ama ona söylediğimde gitmedi. Onun yerine ben onu görmeye gelmeliydim. İşi kaçırmak istemedim ama... Tanrım, o benim kız kardeşim ve hamile. Yapmalıydım..."

"Bu şekilde düşünemezsin." Sinirli bir şekilde fokurdayan kahve cezvesine bakıyorum, daha hızlı demlenmesini diliyorum. "Ve eğer onu arabada bulamadılarsa, eminim bir yerlerde yardım bulmuştur. Eminim iyidir."

"O zaman neden kimseyle iletişime geçmedi?" "Belki hafızasını kaybetmiştir?"

"Evet, ama çantası yanında." Bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Cüzdanı tüm bilgileriyle birlikte orada."

Bu soruya, kız kardeşinin telefona erişimi olmadan bodrumumda mahsur kaldığını söylemeyi içermeyen bir cevabım yok. "Genelde olumlu düşünmeye çalışırım. Sağ salim döneceğinden eminim."

Küçük bir gülümsemeyi başarıyor. "Tegan gibi konuşuyorsun. O her zaman bir şeyler hakkında olumlu olmaya çalışır."

"Bu mutluluğun anahtarıdır."

Başını iki yana sallıyor. "Ben... Ben sadece onu bir kar yığınının altında donarak ölmüş halde bulacaklarından korkuyorum."

Kahve makinesi vızıldıyor, kahvenin hazır olduğunu

gösteriyor. Şükürler olsun. Beyaz fincanlardan birini alıp

Lavabonun üzerindeki dolabı açıyorum ve ona bir fincanın üçte dolduruyorum. Biraz süt ve bir tutam şeker ekledikten sonra ona dumanı tüten fincanı sunuyorum.

" teşekkürler," diyor. "Sen yemiyor musun?"

Bir fincan kahve içersem yerimden fırlamaya hazır olurum. "Sorun değil. Daha önce içmiştim."

Dennis kahvesini yudumlarken ben de mutfak masasında ona katılıyor, daha hızlı içmesini istiyorum. Dalgın dalgın parmaklarımı masaya vurmaya başladım.

"Üzgünüm," diyor. "Meşgul olmalısınız. iyi olacak."

"Sadece gereken birkaç iş var." Zorla bir Gülümse. "Ama kız kardeşini bulma konusunda sana bol şans diliyorum."

Yarı sarhoş kahve fincanını masanın üzerinden kaydırıyor ve ceketini çekiştirmeye başlıyor. Rahat bir nefes aldım. Gidiyor. Aptalca bir hata yaptım ama bundan kötü bir şey çıkmayacak.

Sonra alt kattan büyük bir gürültü geldi.

Dennis başını kaldırdı. "O da neydi?"

"Bu mu?" Gülüşüm kendi kulaklarıma korkunç derecede sahte geliyor. "O bizim kedimiz. Her zaman bir şeyleri devirir. Gecenin bir yarısı eve hırsız girdiğini düşünerek uyandığım oldu!"

"Oh."

Dennis Werner bir an için yüzümü inceledi. Yanaklarım ısınıyor, içimi görecek. Bodruma dalıp kız kardeşini orada bulacak ve her şey bitecek.

Tabii elimi çabuk tutarsam belki onu bodrum merdivenlerinden aşağı itebilirim. Böyle bir düşüş onu kesinlikle bayıltır. Kendine gelmeden önce onu bağlayabilirim, tabii kendine gelirse. Ama bir de arabası meselesi var. Ondan da kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım. Ama anahtarlar cebinde.

Gerekirse bu adamdan kurtulabilirim.

"Çocukken bir kedim vardı," diyor Dennis. "Her zaman bir şeyleri devirirdi. Bir bardak bırakamazdın

masanın üzerinde su."

"O zaman ne demek istediğimi anladın!"

Bana gülümsüyor. Şükürler olsun, paçayı kurtardım. Onu bayıltıp cesedinden kurtulmama gerek kalmadı. İyi oldu, çünkü bunu yapabileceğimden emin değilim.

Onu ön kapıya kadar takip ettim. Misafirperverliğim için bana bir kez daha teşekkür ediyor ve telefon numarasını bir kağıda karalıyor. Bir şey duyarsam onu aramamı söylüyor. Kesinlikle arayacağıma söz veriyorum. Ve öylece gitti.

Ön kapı kapanır kapanmaz bodrum kapısına koşuyorum. Kapıyı açıp , "Tegan? Her şey yolunda mı?"

Cevap yok.

Adını tekrar söylemek için ağzımı açıyorum ama daha kelimeyi çıkaramadan güçlü bir duman kokusu alıyorum. Hem de öyle az bir duman değil, o kadar güçlü ki üst katta kokusunu alamadığıma şaşırıyorum.

Evimiz yanıyor.

44

TEGAN

ATEŞLEDIM ÜÇ SET DERGI SAYFA OLMADAN HERHANGI Şans.

Sonunda tüm dergiyi aldım - daha büyük bir yangın çıkarma riskini göze almalıydım. Acelem yüzünden birkaç dergiyi yere düşürdüm ve tüm tepsi masası devrildi, bu da Polly'nin burada bir şeyler döndüğünü fark etmesine neden olmuş olabilir. Bu da demek oluyor ki fazla zamanım olmayabilir.

Şarjörün ucu alev aldığında, merdivenlerden aşağı bir ses süzülür. "Tegan? Her şey yolunda mı?"

Polly geliyor. Bu benim son şansım.

Alevli dergiyi duman dedektörüne doğru tutuyorum. Alarmı çalıştıracağımı umarak etrafta sallıyorum. Hiçbir şey olmuyor. Fazla zamanım yok ve ateş parmak uçlarımı yakmaya başlıyor, bu yüzden onun yerine dergiyi yere bıraktığım yığının içine atıyorum. Düşündüğümden daha hızlı bir şekilde, tüm yığın alevler içinde kaldı.

Şimdi konuşmaya başladık.

Nefesimi tutup yangın alarmının çalmasını bekliyorum. Ama bu gerçekleşmeden önce, Polly bodruma daldı.

Merdivenlerin tepesinden dumanı görüyor olmalı ve olabildiğince hızlı bir şekilde aşağı iniyor.

"Tegan!" diye bağırıyor. "Ne yapıyorsun sen?"

Yatağımın yanındaki dergi yığını hızla büyüyen alevlerin altında kayboluyor. Polly bir anda yatağımdaki battaniyelerden birini çekip alıyor ve ateşi söndürmek için atıyor. Ve sonra, ben ne yaptığını anlamadan, komodinin üzerinde bıraktığım altın çakmağı kapıyor.

"Neyin var senin?" diye bağırıyor. "İçinde sen varken bütün evi yakabilirdin!"

"Özür dilerim. Yangın alarmının çalacağını sanmıştım-" "Bodrumda yangın alarmı yok," diyor.

Yani hepsi bir hiç uğrunaydı. Yangın alarmı olsaydı bile, duyan olur muydu kim bilir?

"Nasıl bu kadar aptal olabilirsin?" Başını bana doğru sallıyor. "Eğer kendi iyiliğin için sorumlu davranamıyorsan, en azından bebeğini düşün!"

Ne kadar haklı olduğunu anladım. Bildiğim kadarıyla Polly bana ya da Küçük Tuna'ya zarar verecek bir şey yapmadı. Ama bu odayı ateşe vermiş olsaydım, burada ölebilirdim. Polly beni merdivenlerden çıkaracak kapasitede değil. Ve medeniyetten ne kadar uzakta olduğumuzu düşünürsek, itfaiyenin buraya gelmesi biraz zaman alır. Ev ben içindeyken yanıp kül olurdu.

Çaresiz olmasaydım bunu yapmazdım.

Gözlerim yaşlarla doldu. "Sadece hastaneye gitmek istiyorum. Lütfen 911'i arayamaz mısın?"

Polly bir an sessiz kaldı ve bana baktı. "Korkarım yapamam. En azından şu anda." Parmaklarını çakmağın etrafında bir yumruk haline getiriyor. "Ama bunu senin için saklayacağım, böylece onunla başka aptalca bir şey yapmazsın."

"Bu bir hediyeydi..."

"Onu çalmıyorum." Yüzü kızarmış görünüyor. "Buradan ayrıldığın zaman sana geri vereceğim. Ve güven bana, vereceksin."

Bana sert bir bakış attı. "Sadece ceset torbasında olmadığından emin ol."

Polly çakmağı kot pantolonunun cebine sokar. Ve bu - potansiyel tek silahım artık yok.

Ne olursa olsun, buradan bir ceset torbası içinde ayrılacağımdan .

45

POLLY

ÖĞLEDEN SONRA SAAT BIR CIVARINDA, BEN

Öğle yemeğinden kalan bulaşıkları temizlerken ön kapımın çalındığını duydum.

Bodrumda ateş bulduğum için hâlâ gerginim. Çakmağı olduğunu bile fark etmemiştim. Hayal meyal çantasında gördüğümü hatırlıyorum ve telefonu ve biber aldığım gibi onu da alamayacak kadar aptaldım. O küçük numarayla ikimizi de öldürebilirdi. Ben kurtulabilirdim. Ama o ve bebek muhtemelen yok olurdu.

Peki ya kardeşi buradayken yangın alarmını çalıştırmayı başarsaydı? Bu son derece kötü olurdu. Başıma ciddi bir bela açmaya ne kadar yaklaştığını bilmiyor.

Tegan'a daha yakından göz kulak olmalıyım. Uzun süre yalnız kalamayacağı çok açık. Yatakta sıkışıp kalsa bile, tam bir baş belası.

Ve şimdi kapıda yine biri var.

Hemen kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Bu iyi bir şey olamaz. Dennis Werner döndü mü, sahip mi?

bodrumdan gelen sesleri araştırmaya karar verdi mi? Dünkü polis memuru geri mi döndü?

Evde yokmuşum gibi davranmak isterdim ama Bronco'm garaj yolunda. Ve her neyse, her kimse kesinlikle daha sonra geri gelecektir.

Ellerimi kot pantolonuma siliyorum ve aceleyle ön kapıya gidiyorum. Penceremden yanıp sönen kırmızı ve mavi ışıklar görmüyorum, bu iyiye işaret. Kimse beni adam kaçırmaktan tutuklamayacak. Gözetleme deliğini kontrol ediyorum ve kalbim yavaşlıyor.

Bu Sadie.

Kapıyı çekip açıyorum, üzerinde yırtık pırtık paltosuyla duruyor, koyu sarı saçları hâlâ günler önce onun için bağladığım örgülerde, ama çoğunlukla dökülüyor. Bu kıza düzgün bir palto almayı her şeyden çok istiyorum. Ve botlar. Ve yüzünü biraz fırçalamayı.

"Merhaba Sadie," diyorum. "Neyin var tatlım?"

"Merhaba, Polly." Giydiği, sol dizinde bir delik olan streç pantolonu kaşıyor. "Krakerimiz bitmiş."

Bana ne söylediğini anlamam bir saniye sürdü. İki gün önce öğle yemeğinde kraker yediğini söylemişti. Ve bugün, artık kraker yok. Bu da demek oluyor ki son iki gündür ona yaptığım sandviçler dışında yediği tek şey krakerlerdi ve şimdi onları da bitirdi.

"İçeri gel," dedim ona. Evimize başka kimseyi almamaya yemin etmiştim ama Sadie bu kategoriye girmiyor. Bu küçük kızı içeri almamamın imkânı yok.

Sadie beni oturma odasına kadar takip ediyor, yanakları kızarıyor. "Burası çok sıcak!"

Evimiz o kadar da sıcak değil. Sadece rahat edecek kadar sıcak, bu da bana Mitch Hambly'nin ısıtma faturasını ödeyip ödemediğini merak .

Onu doğruca mutfağa götürüyorum, orada ona bir bardak dolusu portakal suyu dolduruyorum ve ona

biraz öğle yemeği. Ona güzel bir ev yemeği yapmak isterdim ama zavallı şey muhtemelen açlıktan ölüyordur, o yüzden hızlı olmak daha iyi. Yine söğüş etlere uzanıyorum. Sadie sucuğu sever.

"Okul kar yüzünden mi tatil edildi?" diye sordum.

"Hayır," diyor. "Ama okul otobüsü durağında çok fazla kar biriktiğinde, otobüs gelmiyor."

Göğsümde öfke kabarıyor. Okul servisi öyle ya da böyle onu almak zorunda - biraz fazla kar yağdı diye onu unutmamaları gerekiyor. Her neyse, Mitch otobüs durağının etrafını küremiş olabilir. Eve döndüğünde Hank'ten yapmasını isteyeceğim. Kendim yapardım ama Tegan'ı tekrar yalnız bırakmaya hiç niyetim yok.

Sandviçi Sadie'nin önüne koyuyorum ve ben daha mutfak masasına oturup ona katılamadan sandviçi üç ısırıkta mideye indiriyor. En son ne zaman düzgün bir yemek yediğini merak ederek onu izliyorum. Bana sormasına fırsat bile vermeden tabağını kapıp ona ikinci bir sandviç yapmaya koyuluyorum.

"Başka Oreo kurabiyeniz var mı?" diye soruyor umutla.

"Ama tabii ki!" Ben de öyle dedim.

Kurabiyeleri kilerde saklıyorum, böylece gün içinde onları atıştırmak için çok cazip olmayacağım. Bütün gün evde olmak zor ve can sıkıntısından şeyler yeme isteği çok güçlü. Sadie'nin ikinci sandviçini yapmayı bitirdikten sonra kiler dolabını kontrol etmek için mutfaktan çıkıyorum.

Oreos'u pek sevmem ama Sadie seviyor, bu yüzden her zaman stokta tutuyorum. Üçüncü rafta neredeyse dolu bir paket buluyorum ve kilerin kapısını kapatmadan hemen önce o kahverengi oyuncak ayıyı tekrar görüyorum. Kırmızı kalbi tutan.

Hank o oyuncak ayıyı eve getirdiğinde çok heyecanlanmıştı. Ayıcığın düğmesine bastığında yüzü adeta parlıyordu.

doldurulmuş hayvan kollarıma. Bu ikiniz için. Gülmüştüm. Bu onun ya da onun ilk hediyesi.

Ertesi gün regl oldum.

Uzanıp ayının yumuşak tüylerini okşuyorum. Hâlâ mükemmel durumda; hiç oynanmamış, üzerine salya akıtılmamış, yeni yürümeye başlayan bir çocuk kulağını kemirmemiş. O oyuncak ayıyı kendi çocuğumuza asla vermeyeceğimize inanmaya başlamıştım.

Ama şimdi o kadar yakın ki, tadını alabiliyorum.

Oreo paketiyle birlikte kilerin kapısını kapatıyorum. Sadie'nin ikinci sandviçini bitirip bitirmediğini görmek için mutfağa dönüyorum. İçimden istediği kadar kurabiye almasına izin vermek geliyor ama muhtemelen yapmamalıyım. İki ya da üç tane yeterli olacaktır.

Ancak mutfağa geri döndüğümde Sadie'nin oturduğu koltuk boştu.

"Sadie?" Seslendim.

Mutfağın dışına çıktım, tuvalete gittiğini düşündüm. Ve o zaman fark ettim.

Bodrum kapısı ardına kadar açık.

46

POLLY

SADIE BODRUMA INDI.

Bu hiç iyi değil.

Eğer Tegan'ı orada görürse... Ne yapacağından emin değilim. Yedi yaşında olabilir ama akıllı bir çocuk. Neler olduğunun farkına varacaktır.

Bu durumla başa çıkmam gerek.

Kalbim küt küt atarak bodrum kapısına yaklaşıyorum. İçeride ışıklar yanıyor ve ben yaklaştıkça Sadie'nin orada, üstten üçüncü basamakta durduğunu görüyorum. Sanki donmuş gibi, bodrumun daha derinlerine inmeye korkuyor.

"Alo?" Tegan'ın sesi. "Polly?" Olamaz.

"Sadie!" Küçük kıza tısladım. "Sadie, oraya gitmemelisin!"

Sadie başını çevirip bana bakıyor, iri mavi gözleri ışıl ışıl. Ağzı açık ama ağzından tek kelime .

"Kim var orada?" Tegan hastane yatağından sesleniyor. Sesi çatlıyor. "Orada biri mi var? Yardıma ihtiyacım var! Lütfen bana yardım edin!"

Anlık bir karar verdim. Parmaklarımı Sadie'nin sıska bileğine doladım ve onu bodrum kapısına doğru çektim. İtaatkâr bir şekilde beni takip ediyor, en üst basamakta tökezliyor. Bodrumdan çıktığımızda kapıyı arkamızdan kapatıyorum. Sadie bana bakıyordu.

"Orada ne yapıyordun?" Ona çıkıştım.

"Bir ses duydum," diyor küçük bir sesle, bu da beni sert ses tonumdan hemen pişman ediyor. "Aşağıda kurabiye aradığını düşündüm ve sana Fig Newtons'un da iyi olacağını söylemek istedim. Eğer Oreos'unuz bittiyse."

Kalbimi yavaşlatamıyorum. Ellerim fena halde titriyor ve onları göğsüme sarmak zorunda kalıyorum. "Oraya gitmemeliydin."

Sadie'nin çenesi sallanıyor. "Özür dilerim."

"Şuradaki kadın," diyorum, "o... o benim kuzenim. Çok hastaydı. Gerçekten çok hasta. Ve ona ben bakıyorum." Duraklıyorum. "Ve kimse oraya gidemez çünkü onun hastalığına yakalanırsınız." Tekrar duraklıyorum. "Anlıyor musun?"

"Ona sen mi bakıyorsun?" Sadie yavaşça sorar. "Evet, öyle."

"Hemşire olduğun için mi?"

"Tamamdır." Küçük bir gülümsemeyle idare ediyorum. "İyileşecek ama senin ya da bir başkasının onun gibi hastalanmasını istemiyorum." Tekrar soruyorum, "Anlıyor musun?"

Ciddiyetle başını sallıyor.

"Ayrıca," diye ekliyorum, "bundan kimseye bahsetme. Çünkü insanlar öğrenirse onu ziyaret etmek isterler ve hasta olabilirler. O yüzden bu sadece ikimizin arasında kalsın. Tamam mı?"

"Tamam," diyor Sadie sessizce. Ve ben ona inanıyorum. Sırrımı saklayacak.

"Aferin kızıma." Elimi onun narin omzuna koydum. "Şimdi eve gitmen için sana biraz Oreos paketleyeceğim. Bir daha canın yemek isterse uğrarsın, ben de sana

ne istersen. Gerçekten acıkana kadar beklemek zorunda değilsiniz."

Ancak bir dahaki sefere önceden biraz yiyecek hazırlayacağım, böylece ona verip yoluna devam etmesini sağlayabilirim. Tegan bodrumdayken evde kimsenin olması riskini alamam. Sadie'yi bile.

47

TEGAN

SIKINTIDAN AKLIMI KAÇIRACAĞIM.

Burada yapacak pek bir şey yok. Polly'nin bana verdiği bulmaca kitaplarını çözüyorum ve büyük ölçüde güncelliğini yitirmiş dergileri karıştırıyorum. Birkaç kitap okumayı denedim ama hiçbir şeye odaklanamadım. Aslında bakkaldaki işimi özlemeye başladım.

Öğle yemeği saatinde, bodruma birinin girdiğini duyduğuma emindim. Kim olduğunu bilmiyordum ama Polly'nin sesine benzemiyordu. Ayak sesleri onunkilerden farklıydı; daha yumuşak ve tereddütlüydü. Neredeyse nefes alış veriş sesini seçebiliyordum ve sonra - neredeyse emindim ki

-Küçük bir parça. Ama yardım için seslendiğimde cevap gelmedi.

Ve sonra her şeyi hayal edip etmediğimi merak ettim.

Polly öğleden sonra aşağı inip bana yataktan kalkma fırsatı sundu, bunu kabul etmeye karar verdim.

"Beni tek başına kaldırabileceğini düşünüyor musun?" Sandalyeyi yatağın yanına götürüp tekerleklerini kilitlerken ona soruyorum.

"Elbette," diye gülüyor.

Ondan şüphe etmiyorum. Polly, ayakta durabilseydim benden birkaç santim daha uzun, ince ama gibi. Bu odadaki ekipmanlarla ilgili bilgisi ve becerisine dayanarak onun gerçekten bir hemşire olduğundan şüphem yok ve kariyeri boyunca çok sayıda hastayı tekerlekli sandalyeye aktardığından eminim. Ama aynı zamanda, bu noktada birinin bacağıma dokunmasından bile korkuyorum.

Beni içine oturtmaya çalışmadan önce sandalyeyi süngerle temizliyor. Koltuğun üzerinde ince bir toz tabakası var ve işi bittiğinde sandalyedeki metal, tepedeki ışığı yansıtıyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

Hayır. Ama bunu yapmalıyım. Eğer bu bodrumdan çıkma umudum varsa, önce yataktan çıkmalıyım.

Polly çok nazik ve beni bırakmayacağına güvenmemi sağlayan bir havası var. Eğer bir gün hemşirelik okuluna gitme hayalimi gerçekleştirebilirsem, onun tam da olmak istediğim türden yetenekli bir hemşire olduğunu düşünmeden edemiyorum. Son derece yavaş hareket ediyoruz ve bacaklarımı benim için kaydırdığında, acı dün gece kendi başıma yapmaya çalıştığım kadar dayanılmaz olmuyor. Beni oturttuğunda, dün geceden daha uzun süren bir baş dönmesi dalgası yaşıyorum.

"İyi misin?" Polly bana soruyor. "Uh-huh," diye idare ediyorum.

Ben devam etmesini söylemeden önce bir dakika kadar bekliyor. Sonra çok ama çok yavaşça bacaklarımı yataktan kaldırıyor. Her şey yolunda gidiyor ama sol botum yere değdiği anda acı içinde çığlık atıyorum.

"Tegan." Gözlerimin içine bakmak için doğruldu. "O bacak için gerçekten endişeleniyorum. Lütfen botu çıkarmama izin verir misin?"

O haklı. Botun çıkarılması gerektiği konusunda haklı olduğuna eminim. Ancak bu noktada, o kadar uzun zaman oldu ki, altında ne olduğuna dair korkuya kapıldım. Kafamda botun tüm vücudumu tuttuğu fikri var.

Bacağımı atel gibi birbirine bağlıyor. Ve eğer çıkarırsa, ayağım parçalanacak.

"Hayır," dedim. "Bırak onu."

Bana bir bakış attı ama beni daha fazla zorlamadı.

Polly muhtemelen kendi dolabından bir kemer getirdi. Belime, göbeğimin hemen altına bağlıyor ve beni yataktan sandalyeye kontrollü bir hareketle kemeri tutuyor. Her ne kadar dikkatli davransa da, hareket etmekten sol bacağımda oluşan acı gözlerimi yaşartmaya yetiyor. Ama sonra başardık. Sandalyedeyim.

"Şu haline bak!" Polly diyor, sesi parlak. "Yataktan kalkmışsın!"

Nesnel olarak bakıldığında o kadar da çarpıcı bir başarı değil ama şu anda öyleymiş gibi geliyor. Polly bacaklarımı ayaklıklara yerleştiriyor, başka bir acı verici macera, ama sonra iyiyim. Sandalyede güvendeyim ve ilk kez odanın içinde hareket edebiliyorum.

"Teşekkür ederim," dedim. "Bu harika."

Bana gülümsüyor. "ederim!" "Peki nasıl kullanıyorsun?"

"Oh, roket bilimi değil." Sandalyenin itme kenarına dokunuyor. "Sadece ileri gitmek için ileri, geri gitmek için geri itiyorsun. Eğer sağa dönmek istiyorsan, sağ tekerleği çevir... Anladın sen onu."

Kendimi odanın uzunluğu boyunca iterek test ediyorum. Karnımın genişliği düşünüldüğünde düşündüğümden daha zor bir iş. Ama Polly bana tezahürat yapıyor.

"Bu harika bir egzersiz," diyor bana. "Bodrumda birkaç tur atmalısın."

"Evet." Parmaklarımı itme kenarı boyunca gezdiriyorum. "Keşke bu odadan çıkabilsem."

Bir anda yüzündeki gülümseme kayboldu. Bunu söylememeliydim. Birbirimize bağlanmıştık ve belki de bu onunla kocasının tacizleri hakkında konuşmak için bir fırsattı. Ama o duvarların bir kez daha yükseldiğini görebiliyorum.

"Sizi biraz yalnız bırakayım," diyor. "Zaten akşam yemeğine başlamam gerekiyor."

Merdivenlerden geri kayboldu, ama bu kötü bir şey değil. Ne de olsa o yanımdayken bu odayı gerçekten keşfedemezdim. Eğer o buradaysa, buradan çıkma şansım yok.

Bodrum kapısı kapandıktan sonra odayı keşfetmeye başlıyorum. Neyse ki Polly zemini nispeten temiz tutmuş. Az miktarda mobilya dışında, etrafta dolaşmak için açık bir yolum var.

Bazı bodrumların içinde doğrudan dışarıya açılan kapılar vardır. Muhtemelen, bodrumdan çıkabilseydim Polly beni yalnız bırakmazdı, ama belki de kapıyı bilmiyordur. Biraz zor bir ama tek umudum bu .

Bodrumun etrafında bir tur attım ama gizli bir kapıdan iz yoktu. Anlaşıldı. Pencerelere gelince, ayakta durabilsem bile ulaşamayacağım kadar yüksekler, ki bunu yapamam. Ama ayağa kalkabilseydim, köşedeki kutuları üst üste yığabilir ve oraya tırmanabilirdim...

Bunu düşünmek aptalca. Ayakta duramıyorum. Polly tüm işi yaparken yataktan sandalyeye zar zor çıkabildim. Ve oraya çıkabilsem bile, göbeğimin sığacağından şüpheliyim.

Evet, bir numaralı önceliğim hayatta kalmak. Kendimi buradan çıkarmalıyım ve bebeğimi kurtarmalıyım. Ama bencilce, tıbbi bakım olmadan her gün ayak bileğimde meydana gelen hasar hakkında endişeleniyorum. Eğer kırıldıysa, kemikler kesinlikle uygunsuz bir şekilde yerleşiyor. Ve hala ayak parmaklarımı oynatıp oynatamadığımdan tam olarak emin değilim, çünkü onları göremiyorum.

Ya bacağımda kalıcı hasar varsa? Ya bir şekilde kurtulmayı başarırsam ama doktorların hasarı onarması için çok geç olursa? Ya hayatımın geri kalanında koltuk değneklerine ihtiyacım olursa? Ya ağrı hiç geçmezse?

Tamam, daha kötü şeyler de var. Zaten şu anda bunu düşünemem. Bu odadan çıkmaya odaklanmalıyım. Bunu kızım için yapmalıyım.

Lütfen kurtar bizi, anne! Sana güveniyorum!

Onu hayal kırıklığına uğratamam.

Merdiven boşluğuna doğru ilerliyorum. Sandalyenin ön tekerlekleri ilk basamağa karşı işe yaramaz bir şekilde zıplıyor. Tekerlekli sandalyeyle merdiven çıkmayacağım . Ama şimdi ayağa kalktığıma göre, belki merdivenleri çıkmanın bir yolu vardır. Kendimi sandalyeden indirebilirsem, kollarımın gücünü kullanarak basamakları teker teker çıkabilirim. Ve belki de yukarı uzanıp en üstteki kapıyı açabilirim.

İtme jantlarını tutup ağırlığımı test ediyorum. Bunu yapabilir miyim? Hayır. Hayır, yapamam. Dün gece olduğu umutsuz.

Kendimi merdivenlerden güvenli bir şekilde indiremiyorum. En iyi koşullarda yapabilsem bile, bu basketbol topu karnımdayken yapamam. Çok fazla ağırlık var. Yere düşerim, bu da bebeği incitebilir ve sonra Polly ne yapmaya çalıştığımı anlar. Bir daha yataktan çıkmama izin vermez.

Eğer buradan kendi başıma çıkamazsam, yapabileceğim tek bir şey var.

Kendime bir silah bulmalıyım.

48

TEGAN

BU BODRUMDA YAPABILECEĞIM BIR ŞEY OLMALI.
silah olarak kullanmak.

Ne yazık ki, bodrum Polly'nin annesi için hastane odası olarak kullanılmış ve buna uygun olarak temiz ve sıhhi. Silah olarak kullanabileceğim bir şey bulmak kolay olmayacak. Ama bir şeyler olmalı.

Kendimi hastane yatağına doğru sürüklüyorum. Plastik büfeyi yokluyorum, keskin kenarlı bir şey var mı diye . Ama yatak iyi yapılmış. Tehlikeli bir yanı yok.

Polly komodinin üzerine bir bardak su bırakmış. Eğer kırarsam, cam kırıkları son derece keskin olacak. Ama sonra onu elime aldım ve anında plastikten yapıldığını fark ettim. Bir silah değil.

Bu düşündüğümden daha zormuş.

Komodinin çekmecelerini karıştırıyorum. Orada bir şey olmalı. Bir ataç bile silaha dönüştürülebilir. Ama tüm komodinde buna yaklaşabilen tek şey birkaç kurşun kalem. Ve uçları sinir bozucu derecede kör.

Lanet olsun.

Yine de pes edemem. Bunu Tuna için yapmalıyım. Onu buradan çıkarmalıyım. Çünkü içimde kötü bir his var, eğer bir şey yapmazsam ikimiz de buradan canlı çıkamayacağız.

Bir sonraki durağım, neyse ki tekerlekli sandalyenin sığabileceği kadar geniş bir kapısı olan banyo. Orada silah olarak kullanabileceğim bir şey olmalı. Bir cımbız bile işe yarayabilir.

Ecza dolabı ulaşamayacağım bir yerde. Sandalyenin kolçağına tutunup uzanabildiğim kadar uzansam bile ulaşamıyorum. Bu iyi bir şey olabilir, çünkü orada ağrı kesici ilaçlar bulsaydım, neredeyse kesinlikle onlardan çok fazla almak isterdim. Benzer şekilde, duvara monte edilmiş ve ulaşamayacağım mesafede olan birkaç raf var.

Oflayarak sandalyeye geri yaslanıyorum. Lavabonun altında küçük bir çekmece var. Bu bodrumda her yeri aradım, bu yüzden bu çekmece buradan çıkmak için kullanabileceğim bir şey bulmak için son şansım. İçinde ne olduğunu görmek için boynumu eğerek çekmeceyi açıyorum.

İçindekiler hiç de heyecan verici değil. Kılları arasında birkaç tutam gri saç olan bir saç fırçası. Bir tarak. Daha beyaz bir gülümsemenin reklamını yapan bir diş macunu kabı. Diş ipi.

Giderek artan bir hayal kırıklığıyla elimi çekmeceye sokuyorum, parmaklarımın keskin bir şeye çarpacağını umarak etrafı yokluyorum. Ama yok. Sadece ekstra diş fırçaları, daha fazla diş ipi ve ardından yapışkan gibi hissettiren plastik bir poşet. Plastik poşeti çıkarıyorum ve işte o zaman kalbim duruyor.

İçinde iki şırınga var. Ve bir iğne.

Bir kalemi silah olarak kullanmayı planladığımı düşünürsek, iğne bana Tanrı'nın bir hediyesi gibi geldi. Bu beni buradan çıkaracak.

Plastik poşeti açıyorum. Şırıngayı çıkarıp ambalajını soyuyorum. Belli ki bir süredir bu çekmecede duruyordu.

ama hala işlevsel görünüyor. Her neyse, ilaç dağıtmak için ihtiyacım yok. Sadece iğneyi tutmak için ihtiyacım var.

Sonra iğneyi alıyorum ve plastik kaplamayı soyuyorum. Şırıngaya vidalanıyor gibi görünüyor. Şırıngayı elime alıp vidalamaya hazırlanıyorum ve...

İğneyi düşürdüm.

Olamaz.

Normal şartlar altında bu büyük bir mesele olmazdı. Bir hafta önce bile eğilip almak için acele etmezdim. Ama şu anda, yerde yatan o iğne sanki kilometrelerce uzaktaymış gibi geliyor. Sanki ona ulaşmak için bütün bir maratonu koşmam gerekecekmiş gibi. Ve eminim ki Polly her beni kontrol etmeye gelebilir. Ona zamanında nasıl ulaşabilirim?

, anne!

Denemek zorundayım. Kızım için.

Sandalyemi iğnenin hemen yanına yerleştiriyorum. Karnımın üzerinde basketbol topuna uzanmamın mümkün olmadığını anlıyorum ama belki yandan ulaşabilirim. Uzanabildiğim kadar uzanıyorum ve sırtım kasılıyor, ardından ayak bileğimde beyaz bir acı hissediyorum. Ama hâlâ birkaç santim eksik.

Lanet olsun.

Yaklaşmanın bir yolunu bulmalıyım. Ayak dayama yerinde duran sağ ayağıma bakıyorum. Eğer ayak dayama yerinde olmasaydı, iğneye yaklaşabilirdim.

Derin bir nefes alıyorum. Sağ bacağımı ayaklıktan yavaşça kaldırıyorum, bunun diğer bacağımda dayanılmaz bir acıya yol açmasına aldırmıyorum. Sonra aşağı uzanıp tabağı yukarı çeviriyorum. Şimdi kendime birkaç santim daha uzanma alanı verdim. Ve parmaklarım iğnenin etrafına dolandığında, tüm acıya değiyor.

Polly buraya döndüğünde, onun için hazır olacağım.

49

POLLY

TEGAN ALT KATTA KENDI ETRAFINDA DÖNERKEN

Bodrumda, ona bir miktar Ebe Demlemesi yapıyorum.

Tegan'ın kardeşinin bu sabah ortaya çıkması, Sadie'nin neredeyse sırrımızı öğrenecek olması ve hepsinden önemlisi Tegan'ın neredeyse kulübeyi içindeyken yakacak olması beni hâlâ sarsıyor. Tüm bunlar Tegan'ı sonsuza kadar burada tutamayacağım gerçeğinin altını çiziyor. Bu çok riskli. İşleri ilerletmem gerek, bu da doğumunu hızlandırmak demek.

İşe biraz su kaynatarak başlıyorum ve ardından çayı demliyorum. Çay poşetini seramik kupada tam on dakika bekletiyorum, çünkü talimatlarda "oldukça güçlü" olması gerektiği yazıyor. Çay koyu kahverengi bir renge dönüştüğünde blendera boşaltıyorum. Ardından iki yemek kaşığı hint yağı, iki yemek kaşığı badem yağı ve yarım bardak kayısı suyu ekliyorum. Ve blendırdan geçiriyorum.

Sıvının homojen bir moka rengine dönüşmesini izliyorum. Kuşkusuz, pek çekici görünmüyor. Tegan'a bunu içirmek zor olacak.

Ama belki yapar. Daha işbirlikçi görünüyor, özellikle de yataktan kalkmasına yardım ettiğim için. Ona bodrumda daha fazla hareket kabiliyeti vermek bir riskti ama endişeleniyorum.

Sürekli yatakta yatmaktan kan pıhtısı oluşma ihtimali hakkında. Bu yürümekle aynı şey olmasa da hiç yoktan iyidir.

Tekerlekli sandalye eskiden anneme aitti. Yürüyemeyecek kadar zayıfladığında almıştık ve her gün en az bir kez binmesi için onu teşvik ederdim. Tegan ve kırık ayak bileği için gösterdiğim özenin aynısıyla onu transfer ettiğimi hatırlıyorum. Annem son zamanlarında o kadar kırılgandı ki onu çok sert kaldırırsam kemiklerini kırabilirmişim gibi geliyordu. Ama o bana hep güvendi.

Tegan'ın da bana aynı şekilde güvenmesi gerekiyor. En azından öngörülebilir bir gelecek için burada sıkışıp kaldığını kabul etmiş gibi görünüyor ve Hank... şey, onun gitmesi için aktif olarak bir şey yapıyor gibi görünmüyor. Umarım, bu içki yapması gerekeni yaparsa, burada daha fazla kalmak zorunda kalmaz.

Karışımı bardağa geri döküyorum. İçine bir kaşık daldırıp bir örnek alıyorum. Tadı badem ezmesine benziyor. Göründüğü kadar kötü değil ama keyif için içeceğim bir şey değil.

"O da ne?"

O kadar irkildim ki neredeyse bardağı düşürecektim. Hank mutfağın girişinde duruyor, kaşlarının arasında derin bir çukur var. Son birkaç günden sonra, o kırışıklıktan asla ama asla kurtulamayacak.

"Tegan için," diyorum. "Mide bulantısına iyi geliyor." "Oh," diyor Hank.

"Bu kadar erken saatte evde ne işin var?"

"Sadece bir şeyleri kontrol etmek istedim." Bana kaşlarını çattı. "Durumu iyi mi?"

"O iyi," diye onu temin ettim. "Durumu gerçekten iyi. Onu annemin tekerlekli sandalyesine bindirdim ve harika hareket ediyor. Çok minnettar."

"Eminim," diye mırıldanıyor.

"Bana bebeğine iyi bir yuva vereceğimizi düşündüğünü söyledi," diyorum. "Seçeneklerini düşünüyor."

Hank sadece bana bakıyor.

"Belki yarına kadar kararını vermiş olur," diye ekliyorum.

Hank yine sessiz. Yağ lekeli parmak uçlarıyla ensesini kaşıyor. "Ben duş alacağım." Bana inanmıyor. Bu işin benim istediğim şekilde düşünüyor. Keşke bana güvenip Eskiden olduğu gibi.

Hank üst katta kaybolur kaybolmaz, elimde Ebelerin Birası kupamla bodrum merdivenlerinden iniyorum. Tegan'ı annemin tekerlekli sandalyesinde, kitaplığın yanında oturmuş, seçtiklerini incelerken buluyorum.

"Merhaba," dedim.

Bana baktı. "Merhaba."

"O kitaplar annemindi."

Başka bir şey söyleyecekmiş gibi bakıyor ama sonra gözleri sağ elimde tuttuğum fincana kayıyor. "O da ne?"

"Oh." Karışımı bardağın içinde evirip çeviriyorum. "Ağrı için doğal bir ilaç. İnternette araştırdım. Ağrı kesici ilaçlardan daha iyi olacağını düşündüm."

"ne var?"

"Limon çayı," diyorum. "Ayrıca kayısı suyu ve badem yağı." Hint yağından bahsetmiyorum. Bunun onu içmekten korkutabileceğinden endişeleniyorum.

Burnunu kırıştırıyor. "Acıyı dindirmek için bu nasıl işe yarıyor?"

"Limon ve kayısı kombinasyonu sinir liflerini köreltiyor," diye açıklıyorum, ilerledikçe uyduruyorum. "Badem yağı da sindirim sisteminizde daha uzun süre kalmasını sağlıyor, böylece daha uzun süre etki ediyor."

Bu doğru olabilirmiş gibi geliyor, değil mi?

"Dene," diye ısrar ediyorum.

Gözlerini bana dikti. "Önce sen iç."

Görünüşe göre yemeğine Benadryl kattığımı anlamış. Neyse ki, bu karışımda yutmak istemeyeceğim hiçbir şey yok. İtaatkar bir şekilde

Sıvı yemek borumdan aşağı inerken boğazımın sallanmasını izlemesine izin vererek bir içki içiyorum.

"Bu iyi!" Ben de öyle dedim.

Tegan kupayı kabul ederken bana yan gözle bakıyor. Zehirli olup olmadığından hâlâ emin değilmiş gibi kokluyor. Ama gerçekten acı çekiyor olmalı, çünkü sonunda bir yudum alıyor. Yüzümdeki gülümsemeyi zar zor bastırabiliyorum.

Yakında ailemiz tamamlanmış olacak.

"Vay canına," diye yorum yapıyor. "Badem yağının tadını alabiliyorum." "İşe yarar mı bilmiyorum ama zararı olmaz, değil mi?"

"Sanırım." Tereddüt ediyor ve sonra bir yudum daha alıyor. "Aslında tadı o kadar da kötü değil."

"Sevindim," diyorum. "Umarım işe yarar." Gerçekten, gerçekten istiyorum.

Uzun bir yudum daha alıyor. "Hastaneye gidersem bana ağrı kesici vermelerine izin vermeyeceğimi bilmeni istiyorum. Haklısın, bebek için iyi değil."

"Bu şekilde çalıştığını sanmıyorum. İlaçlar olmadan kırıklarınızı düzeltemeyecekler."

"O zaman kemikleri koymalarına izin vermeden önce doğum yapana kadar bekleyeceğim."

Kaşlarımı çattım. "Bacaklarının iyileşmemesi konusunda endişelendiğini sanıyordum."

"Öyleydim." Bir yudum daha alır. İçkinin neredeyse yarısı bitmiş. Önümüzdeki yirmi dört saat içinde doğum yapma ihtimali yüzde seksen beş. "Ama sen haklıydın. O daha önemli. Eğer bir daha yürüyemezsem, bu sağlıklı bir bebeğe sahip olmak kadar önemli değil."

"Evet," dedim. "Aynı fikirde olmana sevindim."

"Yani..." Bir yudum daha yutuyor. "Hastaneyi arayabilir misin?"

Demek bütün mesele buymuş. Doktorların ona ağrı kesici vermesine izin vermemekle ilgili tüm bu şeyler yalanmış. Sadece onu hastaneye götürmem için beni ikna etmeye çalışıyor.

"Tegan..."

"Lütfen, Polly." Mavi gözleri bana yalvarıyor. "Hastaneye gitmem gerek. İhtiyacım olduğunu biliyorsun."

"Tegan..."

"Bir kadın sığınma evi biliyorum." Gözleri yaşlarla doluyor. Artık kupadan içmiyor. "Hank'ten uzaklaşmak istersen, sana yardım ederim."

Ona bakıyorum.

"Ondan uzaklaşmana yardım edebilirim, Polly," diyor. "Yeni bir hayata başlayabilirsin. Ve o zaman bir daha sana zarar vermesinden endişe etmene gerek kalmaz. Güvende olursun. Söz veriyorum."

"Gitmeliyim," diye mırıldanıyorum.

"Polly, hayır!" Panik yüz hatlarını kapladı. "Bu böyle devam edemez. Bunu sen de biliyorsun. Er ya da geç biri beni burada rehin tuttuğunu anlayacak."

"Tam olarak değil. Kardeşin bu sabah seni burada arıyordu ve burada olduğunu bilmiyordu."

Bunu ona söylememeliydim. Bir şey anlatmaya çalışıyordum ama bu onu çileden çıkarmışa benziyor. Ne olduğunu anlamadan içkisini bana doğru fırlattı. Kahverengi sıvı gömleğimi lekeledi ve kupa yere düşüp paramparça oldu. Sonra eli şaşırtıcı bir güçle koluma dolanıyor ve beni kendisine doğru sürüklüyor.

"Kımıldarsan," diyor, "bunu boynuna sokarım."

Neden anlamam bir saniye sürdü.

Sonra gördüm.

Sağ elinde, boynumdan milimetrelerce uzakta bir iğne ile bir şırınga tutuyor.

50

POLLY

NASIL BU KADAR APTAL OLABILDIM?

Hayatının son dönemlerinde annemin günü atlatabilmek için giderek daha fazla ağrı kesiciye ihtiyacı vardı. Sürekli daha fazla hap almak için eczaneye koşuyormuşum gibi hissediyordum. Ancak bazen haplar yetmiyordu ve bazen de yutması zor oluyordu, bu yüzden gerçekten kötü zamanlar için enjekte edilebilir ağrı kesici ilaçlarım da vardı. Neyse ki hemşire olduğum için bunları ona enjekte etmek o kadar da zor değildi. Şırıngaları ve iğneleri banyoda tutuyordum.

Sanırım onlardan hiç kurtulamadım.

"Tegan," diyorum, "bunu yapma. Korkunç bir hata yapıyorsun."

Sert bir kahkaha atıyor. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Buradan çıkmak için gerçekten bir şey yapıyorum ve sen bana bunun bir hata olduğunu mu söylüyorsun? Hiç sanmıyorum."

Sağ elindeki şırıngaya bakıyorum. Sağ bileğimi iyi kavramış ama sol elim serbest. Ona yumruk atmayı deneyebilirim ya da şırıngayı tutmaya çalışabilirim. Bir kavgada, kazanamayacağımı düşünmek zor. Şu anda ona karşı olan çok şey var.

Sonra tekrar, Tegan çaresiz. Neler kim bilebilir? Şahdamarımdan bir iğneyle bıçaklanmak istemiyorum.

"Ne istiyorsun?" Elimden geldiğince sakin bir şekilde soruyorum.

Dişlerini sıkıyor. "911'i aramanı ve onlara burada olduğumu söylemeni istiyorum. Bunu hemen şimdi yapmanı istiyorum."

Cebimi yoklar gibi yapıyorum. "Tegan, sana yardım ederdim ama telefonumu yukarıda unutmuşum. Kimseyi arayamam."

"Sana inanmıyorum."

"Üzgünüm ama bu doğru."

Ceplerimi kendisi kontrol etmek için can atıyor ama bir elinde şırınga, diğer eliyle beni tuttuğu için bunu yapamıyor.

"O zaman bekleyeceğiz," diyor kararlı bir şekilde. "Kocan eve geldiğinde ona 911'i aramasını yoksa bıçaklanacağını söyleyeceğim."

"Bir iki saat daha eve gelmeyecek," diye yalan söylüyorum. "Bileğimi saatlerce etkili bir şekilde tutabileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Kesinlikle
yapabilirim."

"Gerçekten mi?"

Çenesi sallanıyor. Yapamayacağını biliyor. Burada bir kumar oynadı ve kaybetti. İyi ki telefonumu yukarıda bırakmışım. Ayrıca Hank'in sesini daha önce duymamış olması da bir şans.

"Bileğimi bırak Tegan," diyorum elimden geldiğince sakin bir şekilde. Neyse ki doğum sancısı çeken hamile kadınlarla konuşma konusunda çok deneyimim var, bu yüzden birini sakinleştirmek için ne söylemem gerektiğini biliyorum.

Bileğimdeki tutuş biraz gevşerken bile başını sallıyor.

"Buradan çıkacaksın," diyorum, "ama bana zarar vermeye çalışırsan bu ikimiz için de iyi olmaz. Bu doğru yol değil."

"Tek yolu bu," diye .

Tegan'ın kolumdaki tutuşu biraz daha gevşiyor ve ihtiyacım olan tek şey bu. Kolumu kavrayışından çekip çıkarıyorum ve birkaç adım geriye, hâlâ tuttuğu şırıngadan uzağa gidiyorum. Yüzü çöküyor.

"Kendine zarar vermeden önce o şırıngayı bırakmalısın," diyorum ona.

Yine de düşürmüyor. Parmak eklemleri beyaza dönerek onu daha sıkı kavrıyor. "Hayır."

"Tegan," diyorum sabırla, "şimdi gidiyorum ve o şırıngayı bırakmazsan geri gelmeyeceğim. Eğer ben değilsem, buraya gelen Hank olacak. Bunu istemezsin, değil mi?"

Şu anda en sevdiği kişi ben olmayabilirim ama kocamın adını söylediğimde yüzündeki dehşet açıkça belli oluyor. Ondan çok korkuyor, ki bu biraz ironik çünkü onu hastaneye götürmek isteyen kişi o. Ama o bunu bilmiyor.

Bana dik dik bakıyor, gözleri nefretle yanıyor. Şırınga yere düşmeden önce bir an öylece durup birbirimize bakıyoruz.

Yerden toplamak için bir saniye bile kaybetmedim. Bir sonraki durağım, orada başka şırınga kalmadığından emin olmak için banyo, ama hiç bulamadım. Başka bir şey saklamadığından emin olmak için tüm şifonyerleri hızlıca gözden geçiriyorum. Elim boş dönüyorum.

Bu iş gittikçe zorlaşıyor. Umarım Ebelerin Brew'u etkili olur ve yarın doğum başlar. O zaman nihayet bu işi bitirebilirim.

"Bunu bir denemesen iyi edersin," diye onu uyarıyorum.

Benden uzağa bakıyor, yanakları kıpkırmızı. Şu anda benden nefret ediyor, ama bunun beni rahatsız etmesine izin veremem. Çok yakında bana tam olarak istediğimi verecek. Hiçbir şeyin yoluma çıkmasına izin veremem.

51

POLLY

HANK DUŞ ALDIKTAN HEMEN SONRA IŞE DÖNDÜ AMA Tegan'ın bana fırlattığı içkiye bulanmadan önce. Neyse ki çok fazla yaygara koparmadı ve kıyafetlerimi huzur içinde değiştirmeme izin verdi. Sonra tek kelime etmeden tekrar gitti.

Şimdi saat neredeyse yedi ve akşam yemeği için eve döndü. Yorgun görünüyor. Sakalı yüzünün büyük kısmını gizlese de kan çanağına dönmüş gözlerinden bunu anlayabiliyorum. Birkaç gün öncesine göre on yaş daha yaşlı görünüyor. Siyah beresini çıkarırken "Merhaba Polly" ya da "Günün nasıl geçti?" demiyor. Ağzından çıkan ilk şey "Hâlâ burada mı?" oluyor.

"Sana da merhaba," diye karşılık veriyorum, mutfak lavabosunda yıkadığım için hâlâ nemli olan ellerimi kotuma silerek. "İşte iyi bir gün geçirdin mi?"

Hank bana bakıyor.

"Tegan iyi," diyorum ona. "Uyuyor, o yüzden onu rahatsız etmeyin."

Bu doğru değil. Hâlâ ona verdiğim tekerlekli sandalyede, çünkü yatağına dönmesine yardım edecek kadar yaklaşmaya korkuyordum. Hareket edebildiğini bilmek beni huzursuz ediyor.

ama o kızın ısırma ya da tırmalama mesafesine girme riskine değmezdi.

"Onu almak için 911'i aradın mı?" diye sordu. "Neden arayayım ki? Dediğim gibi, durumu iyi."

"O iyi değil," diyor Hank inatla. "Dün gece bacağının nasıl şiştiğini gördüm. Sadece burkulma değil, değil mi?"

"Küçük bir saç çizgisi kırığı olması muhtemel."

Çenesi gerilir. "Hastaneye gitmesi gerekiyor, Polly." "Saçmalık."

Cebinden telefonunu çıkarır. "911'i arıyorum. Şimdi."

"Bunu neden yapıyorsun?" Göğsüm panikle doluyor. "Hank, bana üç gün vereceğine söz vermiştin."

"Bu seni çatalla bıçaklamadan ve içkisini fırlatmadan önceydi. Belli ki gitmek istiyor. Bu doğru değil. 911'i arıyorum."

Sinyalimiz burada çok iyi değil ama 911'i arayacak kadar iyi. Ekrana ilk numarayı tuşlamasını dehşet içinde izliyorum ve üç numarayı da telefonu elinden kapıp tüm gücümle yere fırlatıyorum.

Ekran paramparça olur ve kararır. Telefonundan geriye kalanlara bakarken Hank'in ağzı açık kaldı. Geçen gün o telefonu parçaladığımdan beri sabit hattımızı arayamıyor.

"Peki," diyor sıkıca. "Onu hastaneye kendim götüreceğim."

Bodrum kapısına doğru kararlı adımlarla yürüyor. Oturma odasındaki halının üzerinde tökezleyerek peşinden koşuyorum. Parmaklarını bodrum kapısına doluyor ve çekerek açıyor, ben de tam zamanında oraya varıp önüne atlıyorum ve kapıyı tekrar iterek kapatıyorum.

"Polly." Şimdi bana ters ters bakıyor. "Çekil yolumdan."

Beni geçemesin diye bodrum kapısını vücudumla kapatıyorum. Bana bakıyor, beni yolundan çekip çekemeyeceğini hesaplıyor. Hank bana asla zarar vermezdi.

Mitch Hambly odanın öbür ucunda, ama bana elini sürmesine neden olacak hiçbir şey yapamam ya da söyleyemem. O öyle bir adam değil.

"Hareket etmeniz gerekiyor" diyor. "Hoşunuza gitse de gitmese de bu gerçekleşiyor."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Hareket etmiyorum."

"Onu hastaneye götürüyorum," diyor dişlerinin arasından. "Bunu zorlaştırma, Polly."

"Onu hiçbir yere götürmüyorsun. İyileşiyor." "Şaka yapıyor olmalısın."

"Hapse gireceğiz, biliyorsun," diye belirttim. "Bu bir garanti. İstediğin bu mu?"

"O kızın ihtiyacı olan tıbbi bakımı almasını istiyorum."

İkimiz de bir süre öylece durduk, gözlerimiz birbirine kilitlenmişti. Hank beni kolayca geri adım atacak biri olmadığımı bilecek kadar iyi tanıyor. Bir şeyi çok istediğimde, onu elde ederim.

Sonunda.

"Bütün gece orada kalamazsın," diyor.

O haklı. Tüm zamanımı bodrum kapısını koruyarak geçiremem. Bir noktada yemek yemem, uyumam ve tuvaleti kullanmam gerekecek. Yoksa işe geri dönecek ve yardım çağırmak için oradaki telefonu kullanacak. Tegan buraya ilk geldiğinde, hapse atılma tehdidi Hank'i kontrol altında tutmaya yetiyordu ama artık yetmiyor. Ben yanında değilken bile doğru şeyi yaptığından emin olmalıyım. Bunun ne kadar ciddi olduğunu anlaması gerek.

"Eğer onu hastaneye götürürseniz," diyorum sessizce, "kendimi öldürürüm."

Kelimeler ağzımdan çıkarken, bunun boş bir tehdit olmadığını anladım. Söylediklerimde ciddiyim. Bunu çok istiyorum ve bu kadar yaklaşmışken elimden alırsa, devam edemem. Ne de olsa bir kere bitirmeye çalıştım.

Her şey yeni doğan kreşinde vardiyalı olarak çalışırken başladı. Kısırlıkla mücadele ettiğim ve evlat edinme ihtimalimin olmadığı zamanlardı. Başka bir deyişle

Olunabilecek en acı verici yerdi. Ama üstesinden gelebileceğime inanıyordum. Ve vardiyanın çoğunda iyiydim. Ne de olsa bir profesyoneldim.

Ertesi sabah vardiyam sona erdiğinde sallanan sandalyede oturuyordum ve kucağımda yeni doğanlardan biri vardı. Ve onu bir türlü geri veremiyordum. Diğer hemşirelerden birinin omzumu salladığını ve eve gitme zamanımın geldiğini söylediğini hatırlıyorum. Ama ben o küçük tatlı yüze bakmaya devam ettim. Onu vermek istemiyordum - ne kibarca rica ettiklerinde ne de ricalar daha da sertleştiğinde. Güvenlik görevlisi geldiğinde bile kıpırdamayı reddettim.

Amirim evdeki Hank'i aradı. Aceleyle hastaneye geldi ve benimle oturup bebeği geri vermem için beni ikna etti. Neyse ki ailesi ne yaptığımı asla öğrenmedi. Öğrenmiş olsalardı, suç duyurusunda bulunabilirlerdi. Ama hastane bu işi sessizce kabul etti. İstifamı verdim ve o gece banyoya gidip ecza dolabındaki tüm hapları içtim.

Hank'in adımı haykırdığını ve beni uyandırmak için umutsuzca çabaladığını hatırlıyorum. Onu hiç bu kadar korkmuş görmemiştim. Ambulans çağırmış olmalı, çünkü bir sonraki bildiğim şey, bir hastane yatağında, kolumda bir serum, hala hayatta olduğum için hayal kırıklığına uğramıştım. Bunu bir psikiyatri hastanesinde zorunlu yatış izledi ve bu da evlat edinme ya da evlatlık verme şansımı sonsuza dek yok etti.

Hank'in beni kendi canıma kıymaktan kurtardığı için minnettar olduğum zamanlar oldu. Şimdi o zamanlardan biri.

-Anne olma ihtimali o kadar gerçek ki, tadını alabiliyorum. Ama bunu benden alırsa, ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Ve bu sefer, doğru yapacağım.

Hank'in gözleri fal taşı gibi açılır ve bir adım geri çekilir. Hapse girmekten endişeleniyordu ama bu konuda çok daha fazla endişeliydi. "Ciddi olamazsın."

". Sana söz veriyorum."

"Polly..."

"Onu hastaneye götür," dedim, "geri döndüğünde beni ölü bulacaksın."

Ağzı açılır ama hiçbir kelime çıkmaz.

"Ve geçen seferki gibi oyalanmayacağım," diye ekliyorum. "Dersimi aldım."

Tüm o hapları içtikten sonra beni sarsarak uyandırırken yüzünde beliren dehşet ifadesi gözümün önüne geliyor. Hank'i hiç o günkü kadar korkmuş görmemiştim. Bunun tekrarlanmaması için her şeyi yapar.

En azından ben güveniyorum.

"O zaman benimle geliyorsun," diyor.

"Gerçekten mi?" Sağ kaşım havaya kalktı. "Beni bağlayıp sevişecek misin?"

Beni acile gitmeye zorlayamaz ve bunu o da biliyor. Eğer bana ihanet ederse, o dönene kadar gitmiş olacağımdan ve bu sefer beni kurtaramayacağından emin olacağım.

"Lütfen böyle yapma, Polly," diye idare ediyor. "Ben... Ben seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Çenemi kaldırıyorum. "Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Yüzümü inceliyor, ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışıyor. Gördüğü her neyse, elleri havada bir adım daha geri çekilmesine neden oluyor. "Bunu daha sonra konuşacağız."

"Bu konuda istediğin kadar konuşabiliriz," diye cevap veriyorum.

Bariz olanı eklemiyorum: Ama bu fikrimi değiştirmeyecek.

52

TEGAN

HANK'IN BOTLARI KATTA SILAH SESI GIBI DUYULUYOR.

Polly'yi yardım çağırmaya ikna etme şansı varsa bile, kocası eve döndüğü için bu şans artık yoktur. Bunun olmasına asla izin vermeyecektir.

Polly'nin bana verdiği içki midemde çalkalanıyor. İlk başta, eğer onun iyi tarafına geçebilirsem, belki bana acır ve gitmeme izin verir diye düşündüm. Belki ona Polly'nin dediklerini yapmak zorunda olmadığını gösterebilirdim - Polly'den korkmasına gerek yoktu. Tek yapması gereken telefonu açıp 911'i aramak. Hank'in haberi bile olmaz.

Ama sonra Dennis'in burada beni aradığını söyleyince kendimi kaybettim. Şimdiye kadar çıldırmış olmalı, öldüğümü ya da daha kötüsünü düşünmüştür ve ikisi ona yalan söylemiştir. Bunu öğrendikten sonra, buradan çıkmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım. Saldırıya geçmem gerekiyordu.

Ama o da işe yaramadı.

O içkide ne vardı bilmiyorum ama şimdi kendimi çok kötü hissediyorum. İçinde bir çeşit uyuşturucu olabilir mi? Polly tadına baktı, bu yüzden pek olası görünmüyor, ama sanırım sadece içiyormuş gibi yapıyor olabilir. Mideme kramplar giriyor ve bulantı dalgaları vücudumu sarıyor.

Söyleyebileceğim en iyi şey, en azından sandalyedeyim, bu yüzden kendimi tuvalete götürebilir ve öğle yemeğimden kalanları boşaltmak için tuvalete eğilebilirim.

Bana her ne ilaç verdiyse, şimdi çoğunu tuvalete attım. Geri kalanını da gömleğine attım.

Tam üstümden gelen yüksek bir ses düşüncelerimi böldü. Sesi hemen tanıyorum; bodrum kapısının menteşeleri gıcırdayarak açılıyor. Ve bir saniye sonra tekrar çarparak kapanıyor. Hank'in sesini seçebiliyorum, tavanda yankılanan alçak bir kükreme.

Polly, çekil yolumdan.

Yukarıda neler olduğunu hemen anladım. Hank buraya gelmek istiyor ama Polly onu durduruyor. Niyetinin ne hakkında hiçbir fikrim yok, ama onu engelliyor.

-Belki de fiziksel olarak. Beni korumak için onun gazabına uğrayarak kendi güvenliğini riske atıyor.

Eğer onun benim tarafımda olduğundan şüphe ettiysem, bu şüphelerim ortadan kalktı. Mükemmel değil ama elinden geleni yapıyor. Polly, Hank'in benim için planladığı kaderden beni koruyan tek şey olabilir.

Kulaklarım konuşmalarından kesitler yakalamak için zorlanıyor. Kelimeleri anlamak zor ama Hank'in sesi öfkeli geliyor. Nefesimi tutmuş, kapının tekrar açılıp açılmayacağını, o dev adamın gözlerindeki tehditkâr bakışla büyük, korkunç çizmeleriyle bodruma inip inmeyeceğini bekliyorum.

Ama olmuyor. Kapı kapalı kalıyor.

Hank'in benim için ne planladığı hakkında hiçbir fikrim yok. Simon'ın yaptığı gibi sonunda bana tecavüz etmeyi mi planlıyor? Yoksa Hank'in bodrumda kapana kısıldığımı ve onun merhametine kaldığımı bilmesi yeterli mi? Bundan mı zevk alıyor?

önce buradan gitmek istiyorum.

Bodrumun kapısı tekrar açıldığında saat dokuzu geçiyordu. Hafif ayak seslerinden anladığım kadarıyla

Polly ve ben rahat bir nefes aldık. Ona tekrar saldırmayacağım. Polly bu evde benim tarafımda olan tek kişi ve bana yardım etmesinde bir sakınca olmadığını bilmesini sağlamalıyım. Hank'in öfkesinden korktuğundan eminim ama tereddüt etmesinin bir nedeni de buradan çıkarsam kocasıyla beni kaçırdıklarını ihbar edeceğimi ve ikisinin de hapse gireceğini biliyor olması. Bu imkansız bir durum.

"Yatağına dönmene yardım edeyim," diyor Polly usulca. "Eminim yorgunsundur."

O haklı. Daha önce yataktan çıktığıma ne kadar sevinmiş olsam da, şimdi tekrar yatağa girmek için can atıyorum. Yorgunum, sırtım ağrıyor ve ayak bileğimi en ufak bir şekilde hareket ettirdiğimde acıdan çığlık atıyorum. Ve bacaklarım bütün gün aşağıya doğru sarkmaktan iki büyük beton blok gibi hissediyor.

Beni sandalyeye oturtmak için daha önce yaptığımız işlemi bu kez tersten tekrarlıyoruz. Bileğim ilk seferki kadar acı veriyor, ama şimdi daha da kötü, çünkü yatağa girdiğim anda, canavar bir kasılma tüm orta bölgemi sıkıştırıyor. Bu acı koltuk altlarımdan soğuk terler dökmeme yetiyor.

"İyi misin?" Polly sorar.

"Evet," diye nefes alıyorum, iyi olduğumdan emin olmasam da. Bu bir Braxton-Hicks alıştırması kasılması değildi. Bu gerçek bir kasılmaydı.

Ya doğuma girersem?

Tanrım, buradan gitmeliyim. Bu bodrumda doğum yapmayacağım.

"Lütfen bırak gideyim," diyorum yüzüncü kezmiş gibi gelen bir sesle.

"İyi olacaksın," diye beni rahatlatıyor Polly. "Eminim kocan bebeğine göz kulak olduğun için çok mutlu olacaktır."

Bu kadar yalan yeter. Polly'ye gerçeği söylemeden buradan çıkmayacağım. "Ben evli değilim, tamam mı?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Oh?"

"Hayır, benim... Benim bir erkek arkadaşım bile yok." Alnımdaki boncuk boncuk terleri siliyorum. "Sadece ben ve bebek varız. Bunu tek başıma yapıyorum."

"Babanın haberi var mı?"

"I..." O pisliğin bana ne yaptığını Polly'ye kesinlikle anlatmak istemiyorum. "Babasının kim olduğunu bilmiyorum. Tek gecelik bir ilişkiydi. Adını da bilmiyorum."

"Anlıyorum..."

"Yani anlamak zorundasınız..." Yüzüme düşen terli bir saç telini çekiştiriyorum. "İkinizin de başını belaya sokmaya çalışmayacağım. Sadece buradan çıkmak istiyorum."

"Sorun mu var?" diyor donuk bir sesle.

"Evet." Başımı salladım. "Gitmeme izin veremezsin, çünkü izin verirsem polise ikinizin de ne yaptığını söylerim ve seni tutuklarlar. Sıkışıp kalırsın."

Polly sessiz, uzun örgüsünün ucuyla oynuyor.
Haklı olduğumu biliyor.

"Ama kimseye söylemeyeceğim. Sana yemin ederim. Ve...ve benim üzülecek bir erkek arkadaşım ya da kocam yok. Annem de babam da öldü. Kimse beni umursamıyor."

"Peki ya kardeşin?"

Kahretsin, Dennis neden buraya gelmek zorundaydı? "O kadar yakın değiliz. Sadece beni ziyarete gelmediği için kendini suçlu hissediyor. Birbirimizi yıllardır görmemiştik."

Kafasında çarklar dönüyor. Bana inanmasını umarak nefesimi tutuyorum. Tamamen yalan değil. Dennis beni önemsiyor, ama başka kimse önemsemiyor. Kesinlikle bebeğimin babası değil. Son birkaç zor ay boyunca yüzümü güldüren tek kişi olan Jackson bile. Simon ve Jackson muhtemelen iz bırakmadan ortadan kaybolduğum için heyecanlanmışlardır.

"Bırak gideyim," diye yalvarıyorum ona, "her şey yoluna girecek. Kimseye söylemem."

Üst katta onu ürküten yüksek bir gümbürtü var. Yatağımdan uzaklaştı. "Gitmem gerek."

Bir nefes çekiyorum. "Ama... bana yardım edecek misin?" "Evet," diyor. "Sana yardım edeceğim. Söz veriyorum."

Ben daha tek kelime edemeden Polly dönüp merdivenlerden yukarı çıkıyor. Son duyduğum şey bodrum kapısının çarparak kapandığı.

53

POLLY

HANK BÜTÜN GECE BENIMLE IKI KELIME BILE KONUŞMADI.

Olanlar yüzünden üzgün. Tegan'ı hastaneye götürmeye çalışırsa kendimi öldürmekle tehdit ettiğim için üzgün. Tam olarak ne planladığımı bilmiyor ama parçası olmak isteyeceği bir şey değil. Ne yazık ki evlilik böyle yürümüyor.

Mutfaktaki işimi bitirip yanına geldiğimde çoktan yatağa uzanmıştı. Soyunuyorum ve battaniyenin altına, onun yanına giriyorum. Her gece birlikte uyuduğumuzda yaptığı gibi eğilip beni öpmesini bekliyorum. Ama yapmadı. Öylece yatıyor, tavana bakıyor.

"Hank?" Dedim.

Cevap vermiyor.

"Hank," diyorum tekrar. "İyi misin?"

Bana bakmak için dönmüyor. "Bodrumumuzda hapsedilmiş bir kadın var. Sence ben iyi miyim?"

"Sana endişelenmemeni söylemiştim. Eninde sonunda gitmesine izin vereceğiz. Her şey yoluna girecek."

"Nasıl iyi olacak?" Şimdi oturuyor ve dirseğine kendini destekliyor. "Açıkla bana."

"Sana , ona yardım ediyorum. O minnettar."

"Bana yalan söyleme, Polly." Yüzü kıpkırmızı oldu. "Seni bir çatalla bıçakladı. O içkiyi -içinde ne olduğunu Tanrı bilir- senin üzerine fırlattı. Minnettar değil."

"Sadece bana güven. Her şey girecek."

"Bunu söyleyip duruyorsun." Bu kez kaşlarının arasındaki kırışıklık alnına kadar uzanıyor. "Ama şöyle bir şey var. Bunu tekrar tekrar düşünüp duruyorum. Ve her düşündüğümde, bunun hapse girmeden sona ermesi için bir yol düşünemiyorum..."

"Hank?"

Ay ışığında gözleri cam gibi görünüyor. "Onu öldürmediğimiz sürece." Sesi kırılır. "Ve Polly, onu öldürmek istemiyorum."

"Hank..."

"Aklından geçen bu, değil mi?" Sesi şimdi titriyor. "Başından beri düşündüğün şey buydu. Ondan kurtulacaksın, sonra da bebeği alacaksın." Gözlerini sıkıca kapatıyor. "Çok aptalım."

"Yanlış anladın, Hank."

"Anladığımı sanmıyorum."

"Şey..." Ağırlığımın altında gıcırdayan yatağın üzerinde kayıyorum. "Diyelim ki onu öldürdük..."

"Polly!"

"Sadece, varsayımsal olarak..."

"Hayır. Hayır." Başını sertçe sallar. "Varsayımsal olarak bile olmaz. Bu masada değil, Polly. Ciddiyim."

"O yapayalnız, Hank," diyorum ona. "Bana öyle söyledi. Çocuğun babasının kim olduğunu bile bilmiyor. Çantasındaki mataradan viski içiyormuş. Sence anne olmaya uygun mu?"

"Buna karar vermek bize düşmez."

"Ortadan kaybolsa bile kimse o kadar umursamaz." Belki ağabeyi. Ne kadar üzgün göründüğünü düşününce, neredeyse hiç görüşmediklerini söylediğinde ona inandığımdan emin değilim. Ama eminim ki

eninde sonunda devam edecek. "Yer yarılsa da içine girse kimsenin umurunda olmaz."

"Umurumda olurdu."

Ona o kadar kızgınım ki çığlık atabilirim. Tegan defalarca anne olmak istemediğini, bunun planlanmamış bir şey olduğunu söyledi. Ve bana eğer giderse kimsenin onu özlemeyeceğini söylediğinde, sanki bize izin veriyor gibiydi... bilirsiniz işte. Ve ondan kurtulmak çok kolay olurdu. Bahse girerim, bebek doğduktan sonra neredeyse hiç ağırlığı kalmayacak.

Hank'in en büyük engelim olacağını hiç düşünmemiştim. Bunun istediğimiz her şeyi elde etmek için bir fırsat olduğunu anlamıyor mu?

"Bu konuda bana güvenmek zorundasın," diyorum. "Lütfen bir kez olsun bana güvenir misin?"

Gölgelerin içindeki yüzüne bakıyorum. Eskiden bana güvenirdi. Olay olmadan önce, oyunumun zirvesindeydim. Hank, karısının hastanede hemşire olmasından gurur duyardı; dinleyen herkese bununla övünürdü. Kağıt kesiği bile olsa bana getirirdi. Ne yapmalıyım, Hemşire Polly?

Artık benim için böyle hissetmiyor. O günden beri duygusal olarak kırılgan olduğumu düşünüyor. Bana bir daha güveneceğinden emin değilim.

"Eğer onu götürürseniz," diyorum, "bunu yaparım. Kendimi öldürürüm. Yemin ederim."

"Evet," diyor sıkıca. "Bana sen söyledin."

İkimiz de sessizdik, karanlıkta uzanmış tavana bakıyorduk.

"Polly," dedi alçak bir sesle, "o kadına zarar veremezsin."

"Yapmayacağım."

Bana bakmak için başını çeviriyor. "Ciddiyim. Ona elini sürmeni istemiyorum."

Kocamın kaşlarının arasındaki derin oluk bir kratere dönüştü. Çok üzgün ve bunu sona erdirmenin tek yolu

Bu tartışmanın amacı ona duymak istediklerini söylemek. "Anlıyorum, Hank," diyorum. "Ona zarar vermeyeceğim."

Bu güvenceyi almak geceleri uyumasına yardımcı olacaksa, bunu ona vereceğim. Ama sonuçta bunu onun için yapıyorum. Bizim için. Bunu biliyor ve asla arkamdan iş çevirmeyecek. Hank'in sahip olduğu tek şey benim ve bunu bana asla yapmaz. Asla yapmaz. Beni kaybetmekten çok korkuyor.

Bunun nasıl biteceğini biliyor. Ve iş o noktaya geldiğinde, bahse girerim cesetten kurtulmama da yardım edecektir.

Yakında ailemiz tamamlanacak, tıpkı annemin önceden söylediği gibi.

54

POLLY

HANK'LE YAPTIĞIM KONUŞMAYI DÜŞÜNMEDEN EDEMIYORUM.

Bir saat boyunca dönüp durduktan sonra nihayet uykuya dalıyor ama ben uyanık yatıyorum. Hank'in beni ihbar etmesinden endişe etmiyorum -bu asla yapmayacağı bir şey- ama kafam bunun ters gidebileceği tüm olasılıklarla dönüyor. Ama en büyük sorun giderek netleşiyor:

Tegan .

Onu tekerlekli sandalyeye oturtmak bir hataydı, bunu şimdi anlıyorum. Biraz egzersiz yapacağını ve kan dolaşımına iyi geleceğini düşünmüştüm ama o şırıngayla üzerime geldiğinde, sandığımdan daha alıngan olduğunu fark ettim. Güvende olması için tekerlekli sandalyeye dönmesine izin vermeyeceğim ama bu yeterli olmayabilir. Ayak bileği kırık ve ağır hamile olabilir ama aynı zamanda çok genç, bir bacağı sağlam ve iki kolu çalışıyor. Ve çaresiz durumda. Eğer yeterince korkarsa, o merdivenlerden atlayıp kaçmak için gerekli iradeyi toplayabilir.

Eğer bodrumun kapısında kilit olsaydı, kendimi daha iyi hissederdim. Ama yok ve Hank de şu anda kilit takabilecek durumda değil. İstesem bile yapmazdı. Yeter ki

O kapı kilitli değil, Tegan her an kaçabilir. Şu anda ön kapıdan kaçıyor olabilir.

Bu düşünce bile beni yatakta dimdik oturtmaya yetiyor.

Hank uykusunda inliyor ve yuvarlanıyor. Kötü bir rüya mı gördüğünden emin değilim ama hâlâ uyuyor. Tegan'ın burnumuzun dibinden kaçabileceği fikri onu benden daha az rahatsız ediyor. Ailemizi bu şekilde kaybedebiliriz.

Tabii bunun olmasını engelleyecek bir şey yapmazsam.

Kocamı uyandırmamak olabildiğince sessiz olmaya dikkat ederek yataktan kayarak çıkıyorum. Terliklerimi giymeye başlıyorum ama son anda yalınayak gitmeye karar veriyorum. Kapıyı arkamdan kapatarak yatak odasından çıkıyorum.

Doğal olarak, neredeyse her merdiven bastığımda yüksek bir gıcırtı sesi çıkarıyor. Evimiz tepeler kadar eski ama onu seviyoruz. Ve günün birinde, zamanı ve biraz daha parası olduğunda, Hank söz verdiği gibi evi onaracak. Ama yakın gelecekte fazla zamanı olacağını sanmıyorum, çünkü yolda bir bebeğimiz var.

Evin birinci katı kutsanmış bir sessizlik içinde. Sürünerek bodrum kapısına gidiyorum, hâlâ kapalı. Tegan'ın kaçtığına dair bir işaret yok. Yaklaşan bir felaket yok.

Güvendeyim. .

Oturma odasından Hank'in alet çantasını koyduğu dolaba doğru yürürken zemin çıplak ayaklarımın tabanlarına buz gibi geliyor. Kocam alet edevatı çok sever ve onunki de neredeyse benim kadar ağırdır ama yine de dolaptan çıkarıp yere koymayı başarıyorum. Açıp içindekileri inceliyor ve belirli bir parçayı arıyorum.

Bir çekiç.

Alet çantasındaki en büyük şey olduğu için bulmam uzun sürmedi. Standart bir çekiç ama yemin ederim normal bir çekiçten daha büyük. Hank'in sapına sarılmış iri parmaklarını hâlâ gözümün önünde canlandırabiliyorum.

Kendi elleriyle inşa ettiği bu dolabın çivilerini çaktı.

Çekici elime alıp ağırlığını kendi ellerimle test ediyorum. Evet, bu iyi iş görür.

Bodrum kapısının menteşeleri, içeri girebilecek kadar açtığımda hafifçe sızlanıyor. Nefesimi tutup Tegan'ın aşağıda kıpırdanma sesini dinliyorum. Ama hiçbir şey yok. Nefes alıp verişlerini zar zor seçebiliyorum.

Bodrum katı çok karanlık, bu yüzden aşağı inerken tırabzanlara tutunuyorum. Işıkları açmaya cesaret edemiyorum, yemeğine az miktarda Benadryl koymuştum ama ona neredeyse hiç dokunmadı, bu yüzden uykuda kalacağından emin değilim. Merdivenlerden inerken mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışıyorum, sağ ayağımın topuğuna küçük bir kıymık battığından emin olsam bile.

O zaman en alttayım.

Tegan mışıl mışıl uyuyor. Benadryl almamış olmasına rağmen, derin nefes alıp verme sesleri odayı dolduruyor. Aydan gelen çok az bir ışık var, bu da gözlerimin karnının şişkinliğini ve yüzünün pürüzsüz hatlarını seçebilmesi için yeterli. Oda ılımlı bir sıcaklıkta olmasına rağmen alnında bir ter pırıltısı var.

Bakışlarım bacaklarına düşüyor. Sol ayak bileğindeki çizme hâlâ duruyor ve neredeyse kesinlikle parçalanmış. Sol bacağının üzerinde yürüyemeyeceği kesin. Ama sağ bacağı hamilelikten dolayı şişmiş olsa da iyi durumda. Merdivenlere kadar emeklemeyi başardıysa, tırabzanlardan yardım alarak kendini yukarı sürüklediğini hayal edebiliyorum. Bebek doğduktan sonraki zaman özellikle sorunlu olacak, çünkü artık onu bağlayan o büyük ağırlık olmayacak.

O zaman başımız büyük belaya girecek.

Ama eğer diğer bacağı da çalışmıyorsa... O zaman biz gelene kadar buradan ayrılamazdı.

iyi ve onu bırakmaya hazırdı.

Tam olarak bacağını kırmayacağım. Yani, ben tam bir psikopat değilim. Ayrıca, bir çekicin bacağın iki destek kemiğini (tibia veya fibula) parçalayacak kadar güçlü olacağından emin değilim. Muhtemelen onları kırar ya da zedelerim ve sonra da onu buradan defolup gitmeye teşvik edecek kadar kızdırırım. Hayır, bu konuda stratejik davranmalıyım.

Bunu düşünüyordum ve yapılacak en iyi şey sağ diz kapağını kırmak olurdu.

Diz kapağı hassas bir kemiktir ve çekiç onu kolayca parçalayacaktır - mafya babalarının bu tür şeylerde kötü şöhretli olmasının bir nedeni var. Ve bir kez kırıldığında, sağ bacağını hareket ettirmekte zorlanacaktır. Üzerinde yürümek neredeyse imkansız olacaktır, özellikle de sol bacağı onu desteklemiyorsa.

İki kırık bacakla, Tegan gerçekten merhametimize kalacak.

Bunu yapmak zorundayım. Zalimce görünüyor, kabul ediyorum ama başka seçeneğim . Tegan ya bize hayal ettiğimiz her şeyi verecek ya da ailemi yok edip beni hapse gönderecek bir konumda. Kendimi korumanın tek yolu bu. Tegan'ın acı çekmesi gerektiği için üzgünüm ama zaten acı çekiyor. Biraz daha ne olabilir ki?

Ve gerçekten, bu sonun aracı haklı çıkardığı bir durum. Tegan, hakkında öğrendiğim her şeye dayanarak o küçük kıza berbat bir anne olacak. Ya bir dahaki sefere alkollü araba kullanıp ikisini de öldürürse?

Çekici başımın üzerine kaldırıp, indirdiğimde sağ diz kapağına tam olarak inecek şekilde konumlandırıyorum. Darbe kesinlikle onu uyandıracak, ama o zamana kadar çok geç olacak - diz kapağı çoktan parçalanmış olacak. Ellerim titriyor ve derin bir nefes alıyorum. Üçe kadar sayıyorum.

İki...

Bir...

Tegan yatakta kıpırdanıyor ve kısık bir inilti çıkarıyor. Çarşafların içinde kıpırdanıyor ve bir an için yüzünü buruşturuyor. Daha önce genç görünüyordu ama ay ışığında daha da genç görünüyor. Sanki hâlâ bir genç kız gibi. Bir çocuk. Kirpikleri titriyor ve yumuşak bir iç çekiyor.

Aman Tanrım, ne yapıyorum ben?

Çekici tutuşumu gevşetip kollarımın yanlarıma düşmesine izin veriyorum. Neredeyse yaptığım şeye inanamıyorum. Neredeyse başka bir insanın bacağını çekiçle parçalıyordum, hem de bilerek! Tegan'dan önce bu yatakta yatan annem benden utanırdı. Ben bir hemşireyim, Tanrı aşkına! İnsanların iyileşmesine yardım etmem gerekiyordu.

Göğsümde gergin bir hisle yataktan geri çekiliyorum. Belki de Hank haklıydı, belki de çok ileri gittik. Ama bu durumdan kurtulmanın başka yolu yok. Tegan'ı incitmek istemiyorum ama başka ne yapabilirim? Tegan'ın hayatta kalacağı ve bebeğinin bizde kalacağı bir dünya yok.

Boğazımdaki safra yumrusunu yutuyorum. Tegan'ın diz kapağını kıramayabilirim ama yakın gelecekte bir noktada bazı zor kararlar vermem gerekecek. Bu kızın beni hayal her şeyi elde etmekten alıkoymasına izin vermeyeceğim.

BÖLÜM IV

KAZADAN DÖRT GÜN SONRA

55

TEGAN

KENDIMI IYI HISSETMIYORUM.

Sabah uyandığımda aklıma gelen ilk düşünce bu oluyor. Kendimi iyi hissetmiyorum. Bir şeyler çok yanlış.

Başım tuhaf hissediyor. Sanki bir akvaryumun içindeyim ve bir kaç metrelik suyun içinden dünyaya bakıyorum. Ve titrememi durduramıyorum. Tüm vücudum titriyor. Arabam ağaca çarptığından beri kendimi hiç iyi hissetmemiştim ama bu bambaşka bir berbatlık seviyesi. İyi tarafından bakarsak, sol bacağımdaki ağrı azalmış gibi görünüyor.

Elimi karnıma koyup Tuna'yı hissediyorum. İlk başta hiçbir şey hissetmedim. Ama sonra küçük küçük tekmeler hissediyorum. Yine de zayıf. Bir ya da iki hafta önce attığı futbol yıldızı tekmeleri gibi değil. Belli ki beni etkileyen şey bebeğimi de etkiliyor.

Neyim var benim?

Başımı yana çeviriyorum ve dehşetle görüyorum ki Simon Lamar yatağın yanında duruyor. Şaşkınlıkla irkildim. Onun burada ne işi var? Takım elbise giymiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, dudaklarında bir gülümseme. Elinde deri bir evrak çantası var ve üzerimde dururken çantayı açıp içinden bir tomar kâğıt çıkarıyor.

Fırsatın varken teklifimi kabul etmeliydin. Şimdi sıçtın. Tekrar söylüyorum.

Sonra cebinden bir çakmak çıkardı - Jackson'ın bana hediye ettiği çakmağın aynısı - ve alevini elindeki kâğıtlara tuttu. Hemen alev ve dumanlar yükseldi.

Çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama daha atamadan ortadan kayboluyor. Simon'ın yerine yatağımın kenarında sadece karanlık bir gölge var.

Tanrım, halüsinasyon görüyorum.

Rahat etmek için yatağın içinde yer değiştirmeye çalışıyorum ama titrememi durduramadığım için bu çok zor. Aynı anda hem soğuk hem de sıcak hissediyorum. Bu çok garip bir his. Bir şeyler içmek istiyorum ama bir şey içmeye çalışsam kusacakmışım gibi de hissediyorum.

Yer değiştirirken sol ayak bileğimdeki ağrının eskisi kadar kötü olmadığını fark ediyorum. Sonra o bacağımda ağrı ya da başka bir şey hissetmediğimi fark ediyorum.

Bu hiç iyi değil.

Polly'nin çıkarmasına izin vermediğim için hâlâ botun içinde olan sol ayağıma bakıyorum. Şimdi keşke izin verseydim diyorum. Sol ayağımın parmaklarını oynatmaya çalışıyorum. Hareket ediyorlar mı? Hareket ettiklerini sanmıyorum.

Bir şeyler gerçekten yanlış.

"Polly!" Bağırmaya çalışıyorum ama sesim boğuk bir fısıltı halinde çıkıyor.

Battaniyeleri boynuma kadar çekiyorum, ama sonra çok sıcak hissediyorum ve tekrar aşağı itiyorum. Bir türlü rahat edemiyorum. Ateşim çok yüksek. Kafamın arkasında, gerçekten hasta olduğumu fark ediyorum, ancak muhtemelen olmam gerektiği kadar panikleyecek kadar sisi uzaklaştıramıyorum.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından bodrumun kapısı gıcırdayarak açılır. Polly'nin gür sesi merdivenlerden aşağı yankılanıyor. "Günaydın!"

Kafamdaki bulutların arasından dün geceki konuşmamızı hatırlıyorum. Beni hastaneye götürmesi için onunla son bir kez pazarlık yapmaya çalıştım. Bana bunu yapacağını söyledi. Umarım ciddiydi.

"Tegan?" Hastane yatağımın ayak ucunda durup bana bakıyor. "İyi misin?"

Ağzımı açıyorum ama hiç ses çıkmıyor. Onun yerine, sadece başımı sallıyorum.

Yatağın kenarından dönüyor ve buz gibi elini alnıma koyuyor. Gözleri genişliyor. "."

"Ben... Ben mi?" Mırıldanıyorum.

Bakışları yatağı boydan boya tarıyor ve botumun yorganın dışına çıktığı yere geldiğinde duruyor. Ben güçsüzce karşı çıkmaya çalışırken o oraya doğru yürüyor. Bir elini siyah kürklü çizmemin iki yanına koydu. Ve patlayana kadar sertçe çekti.

Acıtmasını bekliyordum ve acıtmadığında, en korkutucu şey de bu oluyor.

Hemen sol baldırımın ne kadar şiş ve kırmızı olduğunu görebiliyorum. Sonra çorabımı sıyırıyor ve bir nefes alıyorum. Ayağım aşırı derecede şişmiş ve koyu kırmızı, neredeyse mor. Ayağım korkutucu bir açıyla sağa doğru bükülmüş ve açıkta kalan tarafta açık bir yara var. Yatağın diğer tarafından bile yaradan sızan kalın, sarı sıvıyı görebiliyorum.

"Bu enfekte olmuş," diyor Polly, sesi düz.

Evet, şaka yapmıyorum.

"Hastane," diye idare ediyorum. "Sen... söz vermiştin."

Ayağıma bakıyor, dudakları birbirine yapışmış. "Antibiyotiğe ihtiyacın var."

Haklısın. Benim var. Hastaneye gidip antibiyotik almam lazım. Tek söyleyebildiğim "hastane".

Bir sessiz kalır. "Doğru. Hastane." Oh,

Tanrıya şükür.

Polly bir dakika daha ayağıma bakıyor, sonra arkasını dönüp tek kelime etmeden yukarı çıkıyor. Umarım şu anda 911'i arıyordur. Çünkü aramazsa buradan canlı çıkamayacağım. Bebeğim de öyle.

56

POLLY

HEPSI TEGAN'IN SUÇU.

En başta botu çıkarmama izin verseydi, yarayı temizleyip dezenfekte edebilirdim. O zaman enfeksiyon kapmazdı. Ama bunun yerine, bir çocuk gibi inatla görmeme izin vermedi. Ve bu kız anne olacak kadar sorumluluk sahibi olduğunu mu düşünüyor? Şaka gibi. O bebek bir hafta bile dayanamaz.

Tabii ki bu beni bir ikilemde bırakıyor. Tegan hasta. Dün gece onu ter içinde gördüğümde anlamalıydım ama o anda pek sağlıklı düşünemiyordum. En azından ayağında aktif bir enfeksiyon var. Ayrıca kırıkla birlikte hareket eksikliğinden dolayı bacağında kan pıhtısı oluşmuş olabileceğinden endişe ediyorum. Eğer bir şey yapmazsam öleceğinden hiç şüphem yok. Ve eğer o ölürse, bebeğimiz de ölecek. Bebeği kurtarmak için bir tür sezaryen yapmayı deneyebilirim ama bu son çare.

İlaçlarını almalıyım. Çok yakında.

Hank kahvaltıda benimle neredeyse hiç konuşmuyor. Sık sık yaptığım gibi ona bir tabak yumurta ve domuz pastırması yapıyorum ve tek kelime etmeden yiyor. Sadece bana bakıp duruyor.

yüzünde okunamayan bir ifade. Tabağını neredeyse temizleyene kadar "Tegan'a yemek getirmiyor musun?" diye sordu.

"Ona zaten bir tabak verdim," diyorum.

Elinin tersiyle ağzını silmeye başlıyor, ama sonra kendini durduruyor, peçetesini alıyor ve onun yerine onu kullanıyor. En azından sakalına yemek bulaştırmama konusunda iyi. İnsanlar Hank'e bakıp onun kaba saba bir dev olduğunu düşünüyor ama hiç de öyle biri değil. "O iyi mi?"

Hank'e Tegan'ın enfeksiyon kaptığını söyleyemem. Bunu yaparsam, hastaneye gitmesi için ısrar eder. İkimizin de bu yüzden çok uzun bir süre hapse girebileceğini artık umursamıyor gibi. Şu anda onu aramaktan alıkoyan tek şey kendimi öldürmekle tehdit etmem.

"O iyi," diyorum. "Bir kadar mutlu."

Bana tam olarak inanmıyormuş gibi homurdanıyor ama neler olup bittiğini de bilmiyor. Tegan'ın bodrumumuzda olmak istemediğini biliyor ama ne kadar hasta olduğunu bilmiyor. Ama bunu düzelteceğim. Bebeğimin ölmesine izin vermeyeceğim.

Hanks ayağa kalkarken sandalyesini yere sürtüyor. Paltosunu askılıktan çekerek oturma odasına doğru yürüyor. Yapmam gereken şeyi yapmadan önce gittiğinden emin olmak için onu ön kapıya kadar takip ediyorum.

"İş yerinde iyi günler," diyorum ona. "Akşam görüşürüz."

Sözlerimi duyunca başını kaldırdı. Ne söyleyeceğini bulmakta zorlanıyormuş gibi uzun süre bana bakıyor.

"Seni seviyorum Polly," diyor.

Bunu bana neden söyledi bilmiyorum. Bütün sabah bana kızgın görünüyordu. Bu beni biraz tedirgin ediyor ama bu duyguyu kendimden uzaklaştırıyorum. "Ben de seni seviyorum." Dudaklarımı yaladım. "Biliyorsun, tüm bunları senin için yapıyorum. Bizim için."

"Biliyorum," diyor sessizce.

Sonra dönüp başka bir şey söylemeden evi terk ediyor. Belki sonunda . Ama ben hala ona güvenmiyorum.

Onu.

Pencereye doğru yürüyorum ve onun kamyonetine binip uzaklaşmasını izliyorum. Kamyonu uzaklarda kaybolurken orada durup hâlâ izliyorum. Gittiğinden emin olmalıyım. Çünkü şimdi yapacaklarıma şahit olmak için burada olamaz.

57

POLLY

ÜST KATTA IKINCI BIR YATAK ODAMIZ VAR. BIR ZAMANLAR HAYAL ETMIŞTIK Sonunda ilk çocuğumuz için bir kreş olarak hizmet verecekti ve Hank daha fazla çocuğumuz olursa bir uzantı inşa etmekten bile bahsetmişti, ancak işler bu şekilde yürümedi. Onun yerine ofis olarak kullanıyoruz.

Hank'in ya da benim bir ofise ihtiyacımız olduğundan değil. Hank bir tamirci. Ve ben... şey, şu anda, ben hiçbir şeyim. Ama hemşireyken benim de bir ofise pek ihtiyacım yoktu. Ama Hank'in muhasebe işleriyle uğraşırken masayı kullanırdım. Ya da vergi belgelerini ve önemli evrakları saklamak için.

Ve şu anda aradığım şey de bu.

Ofisimizdeki masaya oturuyorum ve en üst çekmecedeki kağıtları karıştırıyorum. Bu çekmeceyi bir süredir kullanmıyordum, bu yüzden ihtiyacım olanı bulmam uzun sürmedi. Bir kağıt parçası çıkarıp önüme koyuyorum. Sonra telefonumdan bir numara çeviriyorum.

"Walgreens eczanesi," diye kırpılmış bir kadın sesi cevap veriyor. "Merhaba." kâğıt parçasını tutuyorum. "Benim Adım Dr. Chloe Passaro. Bir hastam için reçete yazdırmak istiyorum."

"Tabii. Hastanın adı ne?"

"Polly Thompson." Ona doğum tarihimi de söyledim.

"Tamam o zaman," diyor eczacı, "ne sipariş etmek istersiniz?"

"Cephalexin," diyorum. "Günde iki kez beş yüz miligram. On dört tablet dağıtın. Tekrar doldurmak yok."

"Hepsi bu mu?"

Tereddüt ediyorum. Bir diğer endişem de bacağında kan pıhtılaşması olasılığı, ancak bunu teşhis edecek bir ultrason olmadan, ona tedavi edici dozda kan sulandırıcı vermek konusunda kendimi rahat hissetmiyorum. Ama en azından profilaktik bir doz almalı. "Önceden doldurulmuş enoksaparin şırıngalarınız var mı?" diye sordum.

"Evet, var, Doktor."

Gelecek ayı atlatmasına yetecek kadar sipariş verdim. O zamana kadar bu iş öyle ya da böyle sona erecek.

Eczacı, "Teşekkür ederim, Doktor," diyor. "NPI numaranızı alabilir miyim?"

Önümde duran ve Dr. Passaro adına reçete yazdırdığım zamanlara ait tüm kimlik numaralarını içeren kâğıda bakıyorum. Tabii ki kendimi her zaman "Polly, Dr. Passaro ile çalışan hemşire" olarak tanıttım. Ama bu durumda bu işe yaramazdı.

Bir eczacı Dr. Passaro'nun bilgilerini alıyor ve öğleden sonra reçetemin hazır olduğunu söyleyen bir telefon alacağımdan şüpheleniyorum. Ama antibiyotik benim için olmayacak. Tegan için olacak. Deri enfeksiyonu geçiren hamile bir hasta için hangi antibiyotiğin en güvenli olacağını kontrol ettim ve aradığım antibiyotik buydu. Ne kadar hasta olduğu göz önüne alındığında, enfeksiyonun kana yayılmasından korkuyorum, bu da bir hastane ortamında olsaydık, kesinlikle IV antibiyotiklere ihtiyaç duyacağı anlamına geliyor. Ama yapabileceğimin en iyisi bu.

Birkaç yıldır yanında çalışmadığım bir doktorun kimliğine bürünmek riskli. Ama aslında o kadar da riskli değil. Narkotik ya da kırmızı bayrak çekecek bir şey çağırmıyorum. Tek yaptığım bir haftalık ilaç istemek.

Antibiyotik ve düşük dozda kan sulandırıcı. Dr. Passaro'nun bundan asla haberi olmayacak.

Antibiyotikleri hazırladıktan sonra Tegan'ı kontrol etmek için bodruma iniyorum. Ona kahvaltı vermeye çalıştım ama o kadar kendinden geçmişti ki boğulmasından korktum. Ona biraz su içirmeyi başardım.

Şu anda derin bir uykuda. Kirpikleri her nefes alışında hafifçe titriyor ve yanakları pembe pembe kızarıyor. Ecza dolabında bir termometre var ama ateşini ölçmeye korkuyorum. Sadece dokunarak bile ateşinin yüksek olduğu anlaşılıyor.

"Tegan." Onu hafifçe dürtüyorum.

"Tegan?" Mırıldanıyor ama gözlerini açmıyor.

Çarşafı sol ayak bileğinden geriye doğru çektim. İlk gördüğümde verdiğim tepkiyi ondan saklamaya çalıştım ama berbat görünüyordu. Derisi parlak kırmızı ve parlak ve parmaklarımı ayağının üstüne bastırdığımda nabzını hissedemiyorum. Kazadan kalan yara da berbat görünüyor. İçinden oldukça fazla miktarda irin sızıyor ve enfeksiyonun ne kadar derine indiğinden emin değilim - belki kemiğe kadar bile inebilir. Eğer onu hastaneye götürürsem, ayağını kaybetme ihtimali var.

Banyo lavabosunun altındaki ilk yardım çantasını alıyorum ve açık yarayı temizlemek için elimden geleni yapıyorum. Üzerinden ılık su geçiriyorum ve çok geç olduğunun farkında olmama rağmen Betadine ile dezenfekte etmek için elimden geleni yapıyorum. İşim bittiğinde ayağını Kerlix gazlı bezle nazikçe sarıyorum.

En rahatsız edici şey ise, tüm bunlar olurken neredeyse hiç kıpırdamaması.

Dudağımı çiğneyerek bir sonraki hamlemi düşünmeye çalışıyorum. Sonunda yatağın yanından komodine doğru yürüyorum ve alt çekmeceyi karıştırıyorum. Bir stetoskop çıkardım ve uçlarını kulağıma soktum. Stetoskobun diyaframını Tegan'ın karnındaki şişkinliğin üzerine koyuyorum ve gözlerimi kapatıp dinliyorum.

Bir kalp atışı var. Zayıf ama duyuyorum.

Bebek iyi.

Ama uzun sürmeyecek. O antibiyotiği hemen almalıyım ve çok geç olmadan o bebeği ondan çıkarmalıyım.

58

TEGAN

SABAHTAN BERI UYUKLUYORUM.

Polly'nin sol ayak bileğime bir şey yapmak için geldiğini hayal meyal fark ettim. Beni uyandıracak kadar acıyordu ama öylece yattım ve yapmasına izin verdim. Onunla konuşacak enerjim yoktu. Mücadele etmenin bir anlamı yoktu. Bir ara bana yemek teklif etmek için geldi ama iştahım kaçmıştı. Birkaç yudum su içmem için beni ikna etti ve ancak bu kadarını içebildim.

Umarım ambulans çağırıyordur. Beni burada ölüme terk etmeyeceğine inanmak zorundayım.

Ama artık emin değilim.

Gözlerim nihayet bodrum kapısının açılma sesi ve en üst basamağa inen ağır ayak sesleriyle açılıyor. Sabahtan beri kendimde değildim ama bu ses dikkatimi çeken ilk şey oldu. Bu ayak seslerinin kime ait olduğunu biliyorum.

Bu Hank.

Hayır, şimdi olmaz. Lütfen, şimdi olmaz.

Uyuyormuş gibi yaparak gözlerimi kapatıyorum. Kendimi yarı yarıya iyi hissederken onunla uğraşmak yeterince zordu. Şu anda yanımda olmasını istemiyorum.

Ama ne istediğimin bir önemi yok. O geliyor. Merdivenlerden inerken ayak sesleri yükseliyor.

"Bayan Werner?"

Şu anda yatağın ayak ucunda. Tanrım, benden ne istiyor? Ciddi şekilde hasta olduğumu anlayamıyor mu? Ama belki de beklediği an budur. Belki de hayattaki kaderim budur. Simon Lamar zaten benden faydalandı, şimdi de bu dev adam benimle uğraşmak istiyor. Ve ben onunla savaşamayacak kadar güçsüzüm. Bana ilaç vermesine bile gerek yok.

Yatağın kenarından dolanıp tam geliyor. İri elini koluma atıyor ve beni sarsıyor. "Bayan Werner! Beni duyabiliyor musunuz?"

Cevap vermeyeceğim.

Bir süre orada durdu, üzerimde gezindi. Ne kadar hasta olduğumu anladığında gideceğini umuyorum. Ama dehşete düşüyorum, bir kolunu dizlerimin altına, diğerini de sırtımın altına koyuyor. Ve beni havaya kaldırıyor.

"Dur!" Nefes nefese kaldım. "Ne yapıyorsun?"

Bana göz kırpıyor, uyanık olmama şaşırıyor. Bir anlığına yüz yüze geldik. "İyi misin?"

"Hayır, iyi değilim." Ağzım zımpara kağıdından yapılmış gibi hissediyor ve kelimeleri söylemek bile başımı ağrıtıyor. "Lütfen beni hemen yere bırak."

Kaşlarını çattı. "Hastaneye gitmen gerek. O geri dönmeden hemen gitmeliyiz."

Yalan söylüyor. Yalan söylüyor olmalı. Ama onunla savaşamayacak kadar güçsüzüm. Beni merdivenlerden yukarı taşımasına izin veriyorum, beni nereye götürdüğünden emin değilim ama her şey bodrumdan iyidir.

"Beni nereye götürüyorsun?"

Mırıldanıyorum. "Hastaneye," diye sabırla cevap veriyor.

"Bana yalan söylemeyi kes," diye mırıldanıyorum. "Lütfen söyle bana..."

Hank beni kollarının arasında tutarken kapıyı açmak için biraz uğraşıyor. Dışarısı soğuk ama sıcak tenimde iyi hissettiriyor. Beni buraya getiren kamyon garaj yoluna park

edilmiş ve yolcu tarafındaki kapı çoktan açılmış. Ama görünüşe göre, bu yolculuğu

Tek başına. Kamyonun yanında duran başka bir adam var ve onun kim olduğunu anlamam bir saniye sürüyor. Anladığımda, vücudum şiddetli bir ürpertiyle sarsılıyor.

Ben Simon Lamar.

Kamyonun yanında beni bekliyor. "Onun burada ne işi var?" Çığlık atıyorum.

Simon ve Hank bu işte birlikteler. Bana zarar vermek için komplo kuruyorlar. Hank'e güvenmesem de, bunun olacağını gerçekten hiç tahmin etmemiştim. Hank'in o gece karda karşıma çıkmasının bir tesadüf olduğunu düşünmüştüm ama değilmiş. Simon onu beni bulup tuzağa düşürmesi için gönderdi, böylece bana yaptıklarını kimseye anlatamayacaktım.

Hank'in kollarında debeleniyorum ama beni sıkıca kavrıyor. Beni zapt etmek için neredeyse hiç çaba harcamıyor. "Lütfen bunu yapma!" Ona yalvarıyorum. "O korkunç bir adam. Bana zarar vermek istiyor."

"Kim?" Hank soruyor. "Simon!"

"Simon kim?"

Sesi inandırıcı bir şekilde boştu. Suç ortağını işaret etmek için kamyona bakıyorum ama şaşkınlıkla orada kimsenin olmadığını görüyorum. Simon sırra kadem basmıştı. Artık tek görebildiğim, kapısı açık duran ezik kamyonet. Simon sanki hiç orada olmamış gibi ortadan kaybolmuştu.

Bir baş dönmesi dalgası çöktü. Tanrım, ben
Onu hayal ettin mi? Hayal olmalıyım.

Gerçekten hastayım.

Hank beni kamyonetine kadar taşıdı. Yolcu koltuğuna oturmama yardım ederken şaşırtıcı derecede nazikti. Emniyet kemerini bağlamak için üzerime eğiliyor, sonra yanımdaki koltuğa tırmanıyor ve motoru çalıştırıyor. Pencereden dışarı son bir kez bakıp Simon'dan bir iz arıyorum ama artık tek görebildiğim gözlerimin önünde dans eden lekeler.

"Beni nereye götürüyorsun?" .

"Roosevelt Memorial Hastanesi."

"Hayır, değilsin."

"Yemin ederim, öyleyim." "Polly nerede?"

Buna cevap vermiyor. Beni Tanrı bilir nereye götürürken gözlerini yoldan ayırmıyor. Hastaneye gideceğini söylüyor ama bunu neden yaptığını bilmiyorum. Onu ihbar edeceğimi ve hapse gireceğini bildiği halde neden beni hastaneye götürsün?

Elimi karnıma koyuyorum. Hiçbir hareket hissetmiyorum. Bu sabah erken saatlerde bile bebeğimin hareket ettiğini hissedebiliyordum. Ama şimdi hiçbir şey yok. Ve artık kulağımda onun sesini duymuyorum. Çok geç olabilir.

"Bebeğimde bir sorun var" diyorum. Ateşimin puslu havasında bile içimdeki panik giderek artıyor. "Hastaneye gitmem gerekiyor."

"Seni hastaneye götürüyorum," diyor Hank yine, yalan olmasına rağmen. Öyle olmak zorunda. "Çok yakında orada olacağız."

Beni nereye götürdüğünü bilmiyorum. Simon'ı kamyonun yanında dururken halüsinasyon görmüş olabilirim ama bu adam beni lanet olası hastaneye götürmek için dört gün boyunca bodrumunda esir tutmadı. Beni istediğini yapabileceği bir yere götürüyor ve Polly artık onu durduramayacak.

"Lütfen," diye yalvarıyorum ona. "Lütfen bunu yapma..."

Bu sefer beni tamamen görmezden geliyor. Vücudum ürpererek titrerken sadece onun sürüşünü izleyebiliyorum.

Nereye gittiğimizi merak ederek ön cama bakıyorum. İşin garip tarafı, ormanın derinliklerine gidiyor gibi görünmüyoruz. Aslında, etrafımızda bir sürü arabanın olduğu işlek bir yola giriyoruz.

Şoförlerden birinin dikkatini çekebilir miyim? Onları rehin tutulduğum konusunda uyarabilir miyim?

Hank kırmızı ışıkta yavaşlayarak durdu. Yanımdaki aracın dikkatini çekmeye çalışarak yanımdaki cama vuruyorum. Sürücü orta yaşlı bir adamdı.

duyamadığım bir müziğe kafamı çeviriyorum. "Yardım edin!" Boğuk bir sesle ağlıyorum. "Lütfen bana yardım edin!"

Yolcu tarafındaki camı açmak için düğmeye basıyorum ve Hank'in gözleri alarmla açılıyor. "Tegan!" Yanındaki kapının düğmelerini karıştırıyor ve cam tersine dönüyor. "Ben kaza yapmadan önce sakinleşmen gerek. Neredeyse geldik."

Cama vurmaya başlıyorum ama yine hareket ediyor, işlek yoldan çekiliyor. Yardım alma fırsatımı kaçırdım mı? Bir dahaki sefere durduğunda bir şekilde kaçıp kaçamayacağımı merak ediyorum. Kırık bileğimle bu pek mümkün görünmüyor ama denemek zorundayım. Kalan gücümün her zerresini topluyorum ama pek bir şey kalmıyor. Derin bir nefes alıyorum ve bir an için her şey kararıyor.

Görüşüm netleştiğinde, uzakta bir hastane beliriyor.

camdan önümüzde duran büyük binaya bakıyorum, bunun bir serap olmadığına kendimi tam olarak ikna edemiyorum. Gözlerimi kırpıştırıp ovuşturuyorum, bunu yaptığımda kaybolacağından ve Hank'in işimi bitireceği uzak bir zindanın önünde olacağımızdan eminim.

Ama hayır. Bu gerçek. Hank beni gerçekten hastaneye götürdü ve şu anda girişin önünde duruyor.

Arabayı park eder ve bir süre öylece oturup derin nefesler alır. "Tegan," diyor sessizce, "Polly'nin iyi bir insan olduğunu bilmen gerek. Yaptığı şeyi sadece... Onun için iyi bir mazeretim yok. Ama hastanede ve karım hemşireniz olsaydı, onun ne kadar harika bir insan olduğunu bilirdiniz. Harika bir hemşireydi ve harika bir eştir. Ondan iyisi yok, gerçekten. Ve sadece söylüyorum, bu o değil." Ön camdan dışarı bakarken gözleri buğulandı. "Sadece... Zor birkaç yıl oldu. Yine de ona yardım edeceğim. Söz veriyorum."

Beynim bulanık ve sözlerini anlamakta zorlanıyorum. Ne diyor bu? Bana, Polly'nin bir kadın olduğunu mu söylemeye çalışıyor?

Beni bodruma hapsetmekten sorumlu olan kişi mi?

Bu mümkün mü?

Hastaneye gitmeniz gerekiyor. O geri dönmeden hemen gitmeliyiz.

"Her neyse, demek istediğim..." Kalın sakalının altında çenesi sallanıyor. "Tek söylediğim lütfen onun hayatını mahvetme. Lütfen."

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Neyse ki Hank cevap beklemiyor. Kamyondan iniyor ve hastane bir adama işaret ediyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan beni sedyeye yüklüyorlar. Yüzüme bir oksijen maskesi bastırılıyor ve bu uzun bir süre boyunca hatırladığım son şey oluyor.

59

POLLY

EVE GITTIĞIMDE KENDIMI ÇOK DAHA IYIMSER HISSEDIYORUM. Öğleden sonra eczaneden, içinde on dört tablet sefaleksin ve otuz enoksaparin şırıngası bulunan beyaz bir kâğıt torbayla çıktım. Bunun işe yarayacağını umuyorum. Eğer işe yaramazsa, serum antibiyotiğe ihtiyacı olabilir ve bu da çok daha büyük bir baş ağrısı olacak. Böyle bir durumda ne yapacağımdan emin değilim ama o köprüye geldiğimizde geçeceğim.

Eve döndüğümde ön kapının kilitli olmadığını fark ettim. Yine de kilitlediğime eminim. Yaptığımı hatırlıyorum. Yani, Tegan'ın bodrumda olduğunu bile bile ön kapıyı kilitlemeden bırakacak değildim. Bundan çok daha dikkatliyimdir.

Peki kapı neden kilitli değil?

Aklıma gelen tek şey Hank'in eve erken geldiği. Ama bunu neden yapsın ki?

Eve giriyorum, midem hafifçe çalkalanıyor. Etrafa bakıyorum ve kimseyi göremiyorum. Ev sessizdi. "Hank?" Seslendim.

Sessizlik.

Kalbim göğsümde hızlanıyor. Bodrum kapısına doğru uzun adımlarla ilerliyorum. Bodrum kapısının açık olduğunu fark ettiğimde ağzım açık kalıyor.

Hayır. Hayır.

Bodruma inen merdivenleri yırtarak indim. "Tegan?" diye seslendim. Ama tabii ki cevap yok. Çünkü artık hastane yatağında değil.

Gitmiş.

"Tegan!" Çığlık atıyorum.

Tam olarak açıklayamadığım nedenlerden dolayı, hastane yatağına doğru koşuyorum ve çarşafları karıştırıyorum, sanki içinde saklandığını keşfedebilirmişim gibi. Bulamadım. Bodrumda değil. Artık burada değil.

Merdivenleri koşarak çıktım, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki canım acıyordu. Ben yokken polis buraya gelmiş olmalı. Onu kurtardılar ve şimdi de beni tutuklamak için bekliyorlar. Olanlar bu olmalı. Başka bir açıklaması yok. Ne de olsa Tegan kendi isteğiyle ayrılamazdı.

Bodrum kapısının önünden geçip Bronco'ma doğru koşmaya hazırlanıyorum. Oto tamircisine gidip Hank'e olanları anlatmalıyım. O bu durumda ne yapacağını bilir. O iyidir. Yapılacak doğru şeyin ne olduğunu her zaman bilir.

Ancak oturma odasına girdiğimde Hank orada duruyordu. Kışlık paltosunu giymişti ve şapkası yüzünden saçları dağılmıştı. Yeni gelmiş olmalı.

"Hank," diyorum nefes nefese. "Ben... Ben sadece bodrumdaydım. Tegan... O gitti."

Benim hissettiğim gibi panikle tepki vermesini bekliyorum. Ne de olsa polis sadece beni değil, ikimizi de tutuklayacaktı. Ama bunun yerine, orada öylece duruyor. "Biliyorum."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Biliyor musun?" "Onu hastaneye götürdüm."

Sözleri karnıma bir yumruk gibi indi. Duyduklarıma inanamayarak ona bakıyorum. "Bunu nasıl yapabildin?"

"Hastaydı. Hastaneye gitmesi gerekiyordu."

"Ama..." Ellerimi birbirine kenetliyorum. "Onun için antibiyotik getirdim. İyi olacaktı."

"Hastaneye gitmesi gerekiyordu," diye kararlı bir şekilde tekrarlıyor.

Hank'e ilk buluşmamızda aşık oldum. İri bir adamdı, ama çok sevimli bir şekilde utangaçtı ama aynı zamanda komik, düşünceli ve yakışıklıydı ve daha önce hiç bir erkeğin bana bu şekilde baktığını görmemiştim, sanki şimdiye kadar tanıştığı en harika insan olduğumu düşünüyordu. Daha o ilk buluşmamızda -hatta annem söylemeden önce- onun bir gün evleneceğim adam olduğunu anlamıştım. Bunu ona hiç söylemedim, ama tatlı siparişi verirken, birlikte yaşayacağımız hayatı planlamaya başlamıştım bile - onun ve benim mükemmel bir karışımımız olan iki çocuklu tatlı küçük bir kulübe ve belki bir köpek. O zamanlar bile onu seviyordum.

Tanışmamızdan bu yana geçen on iki yıl içinde ilk kez bugün ondan nefret ettim.

"Bunu nasıl yaparsın?" Ona bağırıyorum. "Ne yaptığının farkında mısın?"

Hank başını sallar. "Yapmak zorundaydım, Polly."

"Polise her şeyi anlatacak!" Ona bağırıyorum. "İkimiz de hapse gireceğiz."

" zorundaydım. Özür dilerim."

Gözlerim yaşardı. Bana nasıl böyle bakabilir? Nasıl umursamaz? "O bizim bebeğimizdi, biliyorsun. O bizim tek şansımızdı. Anne olmak için benim tek şansımdı ve sen... sen bunu mahvettin! Hayatlarımızı mahvettin!"

Annem bir gün ailemizin tamamlanacağını söylerdi. Ama yanılmıştı. Keşke bana Hank'in ne kadar iyi bir adam olduğunu söylemek yerine, uzaklara kaçmamı ve birazcık sağduyusu olan birini bulmamı söyleseydi.

Hank kollarını bana dolamaya çalışıyor ama ben onu itiyorum. Geçmişte beni her zaman rahatlatırdı ama bu sefer değil. Her zaman bu işte beraber olduğumuzu hissederdim ama

Artık öyle hissetmiyorum. Birlikte mutlu olmak için bir şansımız vardı ama o bunu mahvetti. Her şeyi mahvetti.

"Polly," diye mırıldanıyor.

"Yapma." Ondan uzaklaşıyorum. "Benden uzak durmalısın."

"Bakın, Dr. Salinsky'yi arayacağım..."

"Psikiyatriste gitmeme gerek yok!"

Hank dondu kaldı. Sesimi bu şekilde yükseltmeme alışık değil. Far ışığına tutulmuş bir geyik gibi öylece duruyor. "Polly, lütfen bunun hakkında konuşabilir miyiz?"

"Konuşmak mı?" Homurdanıyorum. "Sen bana ihanet etmeye karar vermeden önce konuşmuyorduk. Ben sadece... Artık seninle konuşmak istemiyorum. Konuşmaktan bıktım."

Bu sözlerle birlikte arkamı döndüm ve yatak odasına giden merdivenleri hızla çıktım. Kapıyı arkamdan çarpıyorum ve iyi bir önlem için kilitliyorum. Merdivenlerde Hank'in ağır ayak seslerini duyuyorum, ardından yatak odasının kapısı çalınıyor. "Polly?"

Yatağa çöküyorum, ellerim titriyor. "Git başımdan!"

"Hadi ama. Beni içeri al. Aptalca bir şey yapma."

En çıldırtıcı şey de sesinin bu kadar sakin çıkması. İşte benim kocam bu. Hiçbir şeye sinirlenmez. Birlikte çocuk sahibi olamayacağımızı bile o kadar umursamadı. Tegan'ı hastaneye getirmeyi ve bebek için son şansımızdan vazgeçmeyi bu kadar kolay bulmasına şaşmamalı.

"Yalnız kalmak istiyorum!" Ben de diyorum ki. "Polly..."

"Sana git dedim!"

Ama ayak seslerini duymuyorum. Ve cesedinin gölgesi kapının altında kalıyor. "Polly, senin için gerçekten endişeleniyorum. Lütfen beni içeri alır mısın?"

Kendimi öldüreceğimden korkuyor. Bunun için biraz geç. Tegan'ı hastaneye götürmeden önce bunu düşünmeliydi. İyi olduğumdan emin olmak zorunda hissediyor, ancak gerçekte, öldürürsem daha iyi olur.

Kendim. Kabul etmek istemese de bunu biliyor. Tüm doğurganlık tedavilerimiz boyunca, tüm doktorlar Hank'in sperm sayısının mükemmel olduğunu söyledi. Sorun bendeydi.

Tabii ki, artık çok geç. Yaptığım şeyden sonra ikimiz de mahvolduk. Tegan onlara tüm hikayeyi anlatacak kadar iyileşir iyileşmez polis her an kapımızı çalabilir.

"Ben iyiyim." Sesimi normal seviyede tutmaya zorluyorum. "Gerçekten. Sadece şu anda konuşmak istemiyorum. Tamam mı?" Bir şey söylemeyince ekliyorum: "Yemin ederim iyiyim. Sadece yalnız kalmak ."

"Kapıyı açmanı istiyorum, Polly."

"Sana söyledim, ben iyiyim."

"Eğer kapıyı açmazsan, 911'i arayacağım. Yeni bir telefon aldım."

Kesinlikle ciddi. Kendim için tehlikeli olduğumu düşünürse ambulans çağıracak ve muhtemelen beni götürtecek. Ve eğer bunu yaparsa, yapmam gereken şeyi yapamam.

Sonunda yatak odasının kapısını açtım. Hank orada duruyor, hâlâ paltosunun içinde, ellerini birbirine kenetlemiş.

"Gördün mü?" "Gördün mü?" dedim. "Sana söyledim, ben iyiyim."

Beni tepeden tırnağa inceliyor. Bana inandığından tam olarak emin değilmiş gibi yüzünü buruşturuyor. "Tegan'ı hastaneye götürürsem..."

Elimi salladım. "Sadece dramatik davranıyordum." Bir kaşını kaldırdı.

"Gerçekten, Hank." Sesimin titremesini engellemek için mücadele ediyorum. "Ben iyiyim. İşine geri dönebilirsin."

"Hayır," diyor. "Seni terk etmeyeceğim."

Neden bu kadar inatçı? Dükkânı bir gün bile kapalı tutamayız ve o da bunu biliyor.

Yerimde durup yatak odasına girmesini engelledim. "Yatak odasına giremezsin."

"Tamam," diyor. "Ben aşağıda olacağım. 911'i aramayacağım ama Dr. Salinsky'yi arayacağım. Ve... ve belki bir de avukat."

" değil. Devam et."

Kaşlarını çatıyor, kapı aralığında oyalanıyor. "Seni seviyorum, Polly."

Bu artık doğru mu? Eskiden beni severdi. Aklımı kaybetmeden önce. O zamandan beri bana aynı şekilde bakmıyor. Bana tanıdığı en harika insanmışım gibi bakmıyor, bu kesin. Artık alışkanlıktan dolayı birlikte kalıyoruz. Ailemizi tamamlamak bana düşüyordu ve ben bunu başaramadım.

"Ben de seni seviyorum," diyorum çünkü ben söyleyene kadar gitmeyecek.

Hank bana güvenmeye karar verdi. Ayak sesleri koridorda kayboluyor. Şu an için beni yalnız bırakmaktan korkuyor ama sonsuza kadar burada kalamaz. Eninde sonunda bu evi terk edecek. Ve ben de bunu bekliyorum.

Bunu düzelteceğime dair ona söz verdim. Ve yerine getireceğim.

60

TEGAN

"ÖLEBILIRDIN."

Ortopedi cerrahı Dr. Tewari inanılmaz derecede açık sözlü. Son birkaç dakikasını buruşuk yeşil önlüğüyle başucumda durarak, ne yaptığını ve daha ne yapılması gerektiğini açıklayarak ve çoğunlukla beni korkutarak geçirdi. Ama kahverengi gözlerinde ciddi olduğunu görebiliyorum.

"Evet," diye mırıldandım. "Biliyorum."

Küçük Tuna'nın orada iyi olduğundan emin olmak için karnıma bağlı monitörü hafifçe ayarlıyorum. Dışarıda, doğum ünitesindeki biri kalp atışlarını izliyor ve yatağımın yanındaki ekrandan dakikada 120 atım olduğunu görebiliyorum. Serum yoluyla biraz sıvı verdikten sonra hem Tuna hem de ben çok daha iyi hissettik. Şu anda diğer koluma da serumla antibiyotik veriliyor. Rahatlamam için bana küçük bir doz morfin de verdiler. Kendimi biraz iğne yastığı gibi hissediyorum, ancak buraya geldiğimden beri bana gösterdikleri tüm ilgi için inanılmaz derecede minnettarım.

Sanırım iyi olacağız, anne.

"Ayağınızdaki yarayı yıkadık," diye açıklıyor Dr. Tewari. "Fena halde enfekte olmuş ve ayrıca trimalleolar ayak bileği kırığınız var..."

Ayak bileğimdeki kırıktan bahsedip duruyor ama emin olmadığım ve sormaya korktuğum şey, ayağımı kaybedeceğimi düşünüp düşünmediği. Bu sabah çok kötü görünüyordu ve şu anda kalın bir gazlı bezle sarılmış olmasına rağmen, aynı derecede kötü göründüğünden eminim ve hala zar zor hissedebiliyorum. Daha da kötüsü, hastane odamın dışında birinin "o ayağı kaybedebilirsin" gibi bir şey söylediğini duydum. Yani boş yere endişeleniyor değilim.

Bana söylemesini isterdim ama cevabı duymaktan da çok korkuyorum. Her neyse, şu anda kızıma odaklanmalıyım. O iyi olduğu sürece, başka hiçbir şeyin önemi yok.

"Ayrıca," diyor Dr. Tewari sakin bir sesle, "polis sizinle konuşmak istiyor."

Bu ifade bulanıklığımı dağıtıyor. dikip doktora baktım. "Öyle mi?"

Polis Polly ve Hank'in beni rehin tuttuğunu öğrenmiş olmalı. O ikisinin bana yaptığı her şeyi onlara anlatmak için sabırsızlanıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. Başta beni hastaneye götürselerdi, asla bu kadar hasta olmazdım. Ayağımı kaybedersem, bu onların suçu olacak. Tuna'ya bir şey olursa, onların suçu olacak.

"Evet," diyor doktor. "Memur kaza yapmadan önce arabanızın kurcalandığını söyledi."

Ne?

Şu anda hissettiğimden daha kötü hissedemeyeceğimi düşünmüştüm ama işte oldu. Biri arabamı kurcalayıp kazaya mı sebep olmuş? Bu nasıl olabilir? Kim böyle bir şey yapar ki?

Tabii ki, bu aptalca bir soru. Böyle bir şeyi kimin yapacağını çok iyi biliyorum. Polise gitmemi istemeyen bir adam. O kazada ölseydim mutlu olacak bir adam. Bebeğim ölseydi.

"Onlara şu anda buna hazır olmadığını söyledim," diyor Dr. Tewari. "Onları şimdilik gönderdim ama hazır olduğunuzda onlarla konuşabilirsiniz."

Kesinlikle polisle konuşmam gerek. Araba hakkında konuştuktan sonra, beni dört gece boyunca rehin tutan çift hakkında her şeyi anlatacağım. Bana karısının akıl sağlığı sorunlarını anlatırken Hank için üzülmüş olsam da bunun bir önemi yok. O kadın neredeyse beni ve bebeğimi öldürüyordu. Sonsuza kadar kilit altında tutulmalı. Ve kocası da bunu yapmasına izin verdiği için hapse atılmalı.

Dr. Tewari bana "Ama sizi görmek isteyen bir aile üyesi var" dedi. "Eğer kendini iyi hissediyorsan. Kardeşin olduğunu söylüyor."

Hastaneye geldiğimden beri tanıdık yüzler görmemiştim ve Dennis'in dışarıda beni görmek istediği fikri kalbimi hoplatıyor. "Lütfen onu içeri gönderin."

Kardeşim kafasını odama uzatıp açık kapıya hafifçe vurduğunda neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum. "Teggie?"

"Dennis!" Ve şimdi gerçekten ağlıyorum. Son birkaç gün çok zor geçti. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar korkunç. "Buradasın!" "Tabii ki buradayım." Berbat görünüyor. Gözlerinin altında koyu gölgeler ve çenesinde birkaç günlük kum rengi bir sakal var. Tırnakları ısırılmış, gibi onlar her zaman vardır ne zaman o Endişeli bir şey hakkında. "Arabanı bulduklarından beri her gün buraya gelip seni arıyorum ve polisi taciz ediyorum. kıçlarını kaldırıp seni bulsunlar."

"Evet." Gözlerimdeki yaşları siliyorum. "Zor birkaç gün geçirdim."

Yatağımın yanındaki sandalyeye yığıldı. "Neredeydi Sen?"

"I..."

Ona tüm hikâyeyi anlatmak istiyorum ama yapamıyorum. Çok korkunç ve çok aşağılayıcı. Bir çift beni bodrumlarında bir hastane yatağında tuttu ve gitmeme izin vermedi. Simon Lamar'ın bana yaptıklarının travmasından sonra bile

Gözlerimi açtığımda bodrumdaki odayı görüyorum. Uyumaya korkuyorum çünkü kabuslar göreceğim.

Bunu polise saklayacağım.

"Teggie?" Elimi tutuyor ve ne kadar buz gibi olduğumu fark ediyorum, çünkü o çok daha sıcak. "İyi misin?"

Sadece başımı hayır anlamında sallayabilirim.

"Hazır olduğunda konuşuruz." Elimi sıktı. "Ayrıca, bekleme odasında seninle konuşmak isteyen Jackson Bruckner adında bir adam olduğunu bilmelisin. İyi bir arkadaş olduğunu söylüyor."

Bunu duyduğuma şaşırdım. "Jackson burada mı?"

Dennis başını sallar. "Buraya benden hemen sonra geldi. O... erkek arkadaşın mı?"

Jackson'ın gerçekte nasıl biri olduğunu bilmeden önce onunla ilgili tamamen uygunsuz fantezilerimi hatırlayarak irkildim. "Pek sayılmaz. Simon Lamar'la olan sözleşmemde bana yardım ediyordu. Ve onu görmek istemiyorum."

Birden kendimi tamamen bitkin hissettim. Dennis'in Simon'ın bana tecavüz ettiğinden haberi yok. Ona her şeyi anlatmalıyım ama şimdi zamanı değil. Duygusal olarak çok bitkinim ve fiziksel olarak da kendimi hâlâ berbat hissediyorum. Belki birkaç gün sonra birlikte oturabiliriz ve ona o kadar paraya neden hayır dediğimi açıklayabilirim. O zamana kadar hala hastanede olacağıma eminim.

Tanrım, bu hastane masraflarını nasıl ödeyeceğim?
Ya doğumum? Ve hayatımın geri kalanını?

Ani bir kasılma midemi sıkıştırıyor ve gözlerimi yaşartıyor. İlk kez, keşke yalan söyleseydim ve Simon bana yaptıklarını hiç yapmamış gibi davransaydım diyorum.

61

POLLY

BEN DIŞARIDAYKEN HANK ECZA DOLABINI YAĞMALADI.
eczane.

Her şey gitmiş. Son hap şişesi de ortadan kayboldu, açıklanmayan bir yerde saklanıyor. Bacaklarımı tıraş etmek için kullandığım tıraş bıçağını ve sakallarını kesmek için kullandığı makası bile aldı.

Belli ki intihar tehdidimi ciddiye almış.

Ama şu anda asıl tehlike benim kendi canımı almam değil. Bir kadını kaçırdık. Ve eğer hala hayattaysa -ki bu kesin değil- ona yaptıklarımızla ilgili her şeyi polise anlatacaktır, eğer henüz anlatmadıysa. Bunun için ikimizin de hapse gireceği neredeyse kesin.

Bu konuda bir şey yapmadığım sürece.

Söz verdiğim gibi, Hank evden çıkmıyor. Sadece bu da değil, her saat başı yukarı çıkıp yatak odasının kapısını çalıyor. Hemen cevap vermezsem adımı söylüyor. O anda cevap vermek zorundayım, çünkü vermezsem kapıyı kıracak.

Benim şansım akşamın erken saatlerinde, Hank daha fazla odun kesmek için arka bahçeye çıktığında ortaya çıkıyor.

Bunu yapacağını biliyordum. Fırtına sırasında odunlarımızın çoğunu tükettik ve tasarruf etmek için akşamları ısınmak yerine şömineyi kullanıyoruz. Akşam yemeği için aşağıda olacağımı varsayıyor ve ateşin yanmasını istiyor.

Akşam yemeği için beni almaya geldiğinde burada olmayacağımı çok az biliyor.

Bunu gerçekleştirmek için çok kısa bir zamanım var. Eskiden Roosevelt Memorial'da çalıştığım için saat yedide vardiya değişimi olduğunu biliyorum. Vardiya değişimi, gündüz vardiyasındaki hemşirelerin tüm hasta bilgilerini akşam vardiyası için gelen hemşirelere devretmesiyle gerçekleşir. Bu gerçekleştiğinde, yaklaşık otuz dakikalık bir kaos yaşanır. Hemşireler derin bir sohbete dalıyor ve hiçbir ilaç dağıtılmıyor. Bu, her şeyin olabileceği kısa bir zaman aralığıdır.

O pencere benim için bir fırsat olacak.

Yatak odasındaki şifonyerin en alt çekmecesini karıştırıyorum, önlüklerimi orada saklıyorum. Eskiden onları her gün işe giderken giyerdim, ama şimdi çekmecenin dibinde öylece duruyorlar, düzgünce katlanmışlar, benimle alay ediyorlar. Çekmecenin üstünden sıradan çiçek desenli bir çift alıp geçiriyorum. Örgümü düzgün bir topuz haline gelene kadar kendi etrafında sarıyorum. Sonra yatak odamızın aynasındaki yansımama bakıyorum.

Her gün işe gittiğim zamanki gibi görünüyorum.
Her şey tuvalete gitmeden önce.

Mutfağa giden merdivenlerden iniyorum, Hank indiğimi fark etmesin diye olabildiğince sessizce çıkıyorum. Ama hayır, arka bahçede odun keserken dikkati dağılmıştı. Onu arka pencereden zar zor görebiliyorum, soğuğa rağmen üzerinde sadece pazen bir tişört var çünkü odun keserken hep terliyor. İri yarı, güçlü kocamın arka bahçede odun keserkenki görüntüsü bana kendi yüzüm kadar tanıdık geliyor; evlendiğimizden beri her kış bunu yapıyor. Her zaman için odunumuzun bitmemesini sağladı. Her zaman sıcak kalmamızı sağladı.

Pencereden uzaklaşıyorum. Gitme vakti geldi.

Bugün Sadie'ye öğle yemeği getirmediğim aklıma geldi. Çıkarken ona hızlıca bir sandviç yapıp bırakmak için folyo kapmaya başlıyorum ama sonra pencereden Mitch'in kamyonetinin garaj yolunda olduğunu görüyorum. Eğer evdeyse, uzak durmalıyım.

Mutfak tezgahında birkaç saniye daha oyalandım. Hank banyomuzu yağmalamış ama aptalca bir hareketle mutfaktaki tüm bıçakları unutmuş. Gözlerim bıçak bloğumuzda tuttuğumuz bir çift mutfak makasına takılıyor. Onları bloktan çıkarıp ağırlıklarını test ediyorum. Sonra da fırçalı pantolonumun cebine attım.

Umarım Sadie bensiz iyi olur. Çünkü bundan sonra eve dönüp dönmeyeceğimi bilmiyorum.

62

TEGAN

DENNIS YEMEK ALMAYA GITMEK IÇIN MAZERET BILDIRIYOR.
Kafeterya kapanmadan önce. Gitmesini istemiyorum ama aynı zamanda çok yorgunum. O yemek alırken ben de uyuyabilirim.

Hastane odamın kapısı çatırdayarak açıldığında gözlerim kapanmaya başlıyor. Birdenbire yeniden tamamen uyanık hale geldim.

"Alo?" Seslendim. Acaba daha fazla ağrı kesici ilaç getiren hemşire mi? Hâlâ hamileyken çok fazla alabileceğimden değil.

Ama hemşire değil. Jackson.

Son üç gündür kıyafetleriyle uyumuş gibi görünen ağabeyimin aksine Jackson'ın üzerinde bembeyaz bir gömlek ve kravat var, siyah saçları da uzun bir günün sonu olduğu için nispeten düzgün görünüyor. Sadece kalın gözlüklerinin arkasındaki gözleri hafifçe kan çanağına dönmüş. Şiş karnımdan gazlı bezle kaplı ayağıma ve bileğime kadar üzerimde geziniyorlar ve tepkisini gizlemeye çalıştığını anlamama rağmen hafifçe genişliyorlar. Şok edici derecede berbat göründüğüme eminim.

"Nasılsın?" diye soruyor sertçe.

Bu soru sinirlerimi bozuyor. Hemşirenin onun buraya gelmesine izin verdiğine inanamıyorum. "Ben kesinlikle harikayım."

Utanmış görünme nezaketini gösterdi. "Biliyorum. Özür dilerim. İyi olmana sevindim."

Öyle mi? Memur kaza yapmadan önce arabanızın söyledi. Arabamı kurcalamaya kimin motivasyonu olabilir ki? Simon, tabii ki. Ama bunu asla kendisi yapmazdı. Başka birine yaptırırdı. Son birkaç aydır hamile bıraktığı kızla ilgilenmek için dışarı çıkan bir uşak.

"Dinle." Yatağımın yanındaki sandalyeye çöktü. "Konuşmamız gerek."

Yatağıma rahatsız edici derecede yakın. Hemşire onu gerçekten içeri aldı mı? Kardeşim dışında ziyaretçi istemediğimi açıkça belirtmiştim. Ama son zamanlarda Jackson'ı oldukça iyi tanıyorum. Ona Simon hakkında söylediklerime inanmadığı için pisliğin teki ama gerçekten onun kimseye zarar vereceğini düşünemiyorum.

Memur, arabanızın kazadan önce kurcalandığını söyledi.

"Konuşamayacak kadar yorgunum," diyorum. "Ben...

Gitmeni tercih ederim." "Bu çabuk olacak," diye söz

veriyor.

"Jackson..."

"Hayır, şunu söylememe izin ver." Bakışlarını bana yöneltti. "Geçen gün Simon ve sana yaptıkları hakkında o şeyleri söylediğinde gerçekten şaşırdım. Benim işim Simon'ı korumak, biliyorsun değil mi?"

"Uh-huh..."

"Ve bunu çok kötü idare ettim." Açık kahverengi kaşları birbirine çarpıyor. "Başlarına gelenler hakkında dürüst olma cesareti gösteren kadınlarla ilgili hikâyeler duyardım hep. Sen de öyle yaptın ve ben olabilecek en kötü şekilde tepki verdim. Daha da kötüsü, Simon'ı korudum. Davranışımdan çok utanıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Öyle misin?"

"Gerçekten öyleyim." Gözlerini bana dikti. Göz bebekleri büyümüş mü, yoksa ben mi hayal ediyorum? Gözleri aniden her zamankinden daha karanlık görünüyor. "İşler bu hale geldiği için gerçekten üzgünüm Tegan. Gerçekten. Sen bunu hak etmiyorsun."

Jackson şu an beni gerçekten geriyor. Neden bilmiyorum ama sanki bir şeyler doğru değilmiş gibi geliyor. Jackson'ın özrü bir şekilde yanlış geliyor. Yani, bana söylediklerinden sonra özür dilediğine inanmak zor. Keşke Dennis acele edip kafeteryadan dönse.

Odamın dışında görebildiğim kimse yok. Hemşireye ulaşmak için kırmızı çağrı düğmesine basıyorum. Son aradığımda hemşire neredeyse anında gelmişti. Ama şimdi dışarıda kimse yok gibi görünüyor.

"Hemşireyi çağırdın mı?" Jackson sordu. Kahretsin, beni bunu yaparken gördüğünü fark etmemiştim. "Şu anda bir sonraki vardiya için çıkış yapıyorlar. Bir süre kimsenin geleceğini sanmıyorum." Duraksıyor. "Sadece sen ve ben varız."

Hasta olacakmışım gibi hissediyorum. "Oh..."

"Ama sana yardım edebilirim." Gözlerinde, tüylerimi diken diken eden bir parıltı var. "Söyle bana Tegan. Neye ihtiyacın var?"

"Yok bir şey," diyorum hemen. "Ben iyiyim."

"Ama hemşire için düğmeye bastın."

"Bu bir hataydı."

Jackson bir an için sözlerimi düşünüyor. Hâlâ burada yalnız olduğumuzu doğrulamak için kapıya . Öyleyiz. "Dinle Tegan..."

Yatakta kıvranıyorum. "Jackson... Ben... Ben gerçekten yorgunum..."

"Eminim öylesindir." Bana doğru eğiliyor. Çok yakın. Tıraş losyonunun kokusunu alabiliyorum. Simon'ın kolonyasından çok farklı, naneli bir koku. "Ama bilmen gereken bir şey var..."

63

POLLY

O ZAMANDAN BERI ROOSEVELT MEMORIAL HASTANESI'NE ADIMIMI ATMADIM. Olayın olduğu gün.

Çok aşağılayıcıydı. O kadar da kötü bir şey yapmadım. O yeni doğmuş bebeği incitecek değildim. Onunla bir yere gidemeyeceğimi biliyordum. Onu sadece tutuyordum. Ve eninde sonunda onu kesinlikle geri verecektim. Sadece onu biraz daha tutmak istedim.

Güvenlik tarafından dışarı çıkarılmama gerek yoktu.

Bugün hastaneye girerken herkes önlüğümü görebilsin diye ceketimi arabada bırakıyorum ve eski rozetimi takıyorum. Son günümde taktığım rozete el koydular ama kaybettiğimi sandığım ve güvenliğe yenisini yazdırdığım zamandan kalma bir rozetim daha var. Sağlık odalarına girmemi sağlamayacak ama bunun için ihtiyacım yok. Sadece görünüş için.

Ve görünüşe göre buna pek ihtiyacım yok. Ben geçerken güvenlik görevlisi kafasını kaldırıp bakmadı bile. Hâlâ ziyaret saati. Her ihtimale karşı yüzümü gizlemek için resepsiyondan cerrahi bir maske alıyorum.

Asansörlere doğru kararlı adımlarla ilerliyorum. Duvardaki rehberi kontrol ederek İşçi ve İşveren

Teslimat hala üçüncü katta ve sonra sabırla asansörün gelmesini bekliyorum. Yanımda benim yaşlarımda bir adam var ve bir elinde doldurulmuş bir fil, diğerinde bir kutu çikolata tutuyor. Eşyalarına baktığımı fark ediyor ve gülümsüyor.

"Eşim ilk çocuğumuzu yeni doğurdu," diyor gururla. "Bebeğin bunu takdir etmek için çok küçük olduğunu biliyorum ama... Karım çikolataların tadını çıkaracaktır."

Gülümsemesine karşılık vermeye çalışırken dudaklarım lastik gibi oluyor. "Eminim verecektir."

Hamile kalmayı başarabilseydim Hank bana ne getirirdi merak ediyorum. Onu süpermarkette reyonlar arasında dolaşırken, benim için hoşuma gidecek bir şey seçmeye çalışırken hayal ediyorum. Sonra da bir oyuncakçıya uğradığını. Ne alırsa alsın, hayvan kesinlikle bir beyzbol şapkası takıyor olurdu.

Bu artık asla olmayacak.

Asansörün kapıları açıldı. Yanımdaki adam bir beyefendi ve önünden gitmem için bana el sallıyor. Üçüncü katın düğmesine bastığımda ve asansör yavaşça yükselmeye başladığında gözlerim yaşlarla doluyor. Ovma cebime uzanıyorum ve parmaklarım Tegan'ın ona yaptıklarımızı asla kimseye anlatmamasını sağlayacak makasın sapına güvenle yaklaşıyor.

Yakında bunların hepsi bitecek. Bebekleri olan insanlar için gülümsemek ve mutluymuş gibi davranmak zorunda kalmayacağım. Hank'in benim yüzümden sıkışıp kaldığı hayattan memnunmuş gibi davranmasını izlemek zorunda kalmayacağım. Hak ettiği yeni bir başlangıca sahip olabilir.

Hank yatak odasının boş olduğunu ve Bronco'mun garaj yolunda olmadığını fark edince çılgına dönecek. Evi arayacak. Beni arayacak. Sonra kamyonetine binecek ve beni bulmak için etrafta dolaşacak. Sonunda buraya gelmeyi düşünecek.

Ancak o zamana kadar çok geç olacak.

64

TEGAN

"TEGGIE? İYI MISIN?"

Jackson bana her ne söyleyecek ya da yapacaksa, hastane odamın girişinde duran Dennis tarafından yarıda kesiliyor. Jackson başını çevirip kardeşime bakıyor ve ona pis bir bakış atıyor.

"Tegan ve ben konuşuyorduk," diyor Jackson sinirli bir şekilde.

"Aslında konuşmamız bitmişti." Dennis'e Jackson'ın bir an önce odamdan çıkmasını istediğimi belirten bir bakış attım. "Ve gerçekten yorgunum."

Jackson'ın temiz traşlı çenesi seğiriyor. "Tegan..."

"Uzun bir gün geçirdi, Jackson." Dennis, Jackson'a sert bir bakış fırlattı. "Gitme zamanı dostum. Her neyse, yarın konuşabilirsiniz."

Bir an için Jackson'ın gitmeyi reddedebileceğinden ve kardeşimle aralarının bozulabileceğinden endişelendim. En azından Dennis'in beni savunmak için gelmiş olması beni rahatlatıyor - başıma gelen onca şeyden sonra, birinin olması güzel. Ama sonra Jackson sandalyeden kalkıyor ve bana son bir kez uzun uzun bakıyor. "Yarın konuşmamız gerek Tegan," diyor. "İlk iş olarak."

Tek bildiğim, ona benimle bir odada yalnız kalması için bir şans daha vermeyeceğim.

Sonunda Jackson dönüp koridora doğru yürüdü. Onun çıkışıyla gerginliğin vücudumdan akıp gitmesini bekliyordum ama nedense içimde hâlâ atamadığım bir huzursuzluk var, sanki ufukta hâlâ bir tehlike varmış gibi. Bir elimi karnıma koyuyorum ve Tuna bana güven verici bir tekme atıyor.

Dennis, Jackson'ın boşalttığı koltuğa geri yerleşirken, "Tanrım," dedi. "Onun sorunu neydi?"

Daha doğru sözler hiç söylenmemişti. Ama garip olan şu ki, ikisi neredeyse birbirlerini tanıyor gibiydiler. Dennis Jackson'a adıyla bile seslendi. Bu gerçekten garip, çünkü birbirlerini nasıl tanıyabilirler ki? Dennis'le konuşmalarımda Jackson'dan hiç bahsetmemiştim ve daha önce o da kim olduğunu bilmiyormuş gibi davranmıştı.

"O avukat geri gelirse," diye ekliyor Dennis, "onu görmek istemediğini söyleyeceğimden emin olabilirsin."

Birden emin olamasam da başımı sallıyorum. Jackson yatağımın yanındayken gitmesini istedim. Ama bana söylemek istediği bir şey vardı. Gözlerindeki bakış tehditkâr değildi. Başka bir şeydi.

Korkuydu.

"İyi misin?" Dennis bana milyonuncu kez soruyormuş gibi geliyor.

Yatağın üzerinde kıvranıyorum, rahat etmeye çalışıyorum ama kırık bileğim ve kocaman karnımla bu neredeyse imkânsız. "Bu acı korkunç."

"Evet, biliyorum." Kaşlarını çatıyor. "Araba kazası geçirdiğimde bacağımı üç yerden kırmıştım. Hatırladın mı?"

"Tabii ki hatırlıyorum." Kaza haberini aldığımda Dennis için çok endişelenmiştim. O anda ailemden geriye kalan tek kişi oydu ve onu kaybetme düşüncesine dayanamıyordum. Son birkaç gün içinde ona çok daha kötü şeyler yaşattığım için nefret ediyorum. "Benzer koşullar vardı, değil mi? Buzlu bir yol?"

Başını sallıyor, bakışları bir an için uzaklaşıyor. "Doğru. Bir gece önce kar fırtınası vardı, ama çıktığın adam - Brian'dı, değil mi? - senden ayrılmıştı ve telefonda o kadar histeriktin ki gelmek zorunda kaldım."

Brian'ın benden ayrıldığını hatırlıyorum, gerçi Dennis'ten arabayla gitmesini ben istememiştim, o ısrar etmişti. Ama şimdi sesinde hafif bir gerginlik var, sanki onu kar fırtınasında araba kullanmaya zorladığım bana kızgın.

O kaza için beni suçlamıyor, değil mi? Kaza onun profesyonel kayakçılık kariyerini sekteye uğrattı elbette, ama kayak eğitmeni olarak sürdürdüğü hayatından her zaman memnun görünüyordu. Kariyerinde daha fazla başarıya ulaşmayı takıntı haline getirmiş babamız gibi değildi. Ve başarısız olduğunda, bu onu öldürdü. Dennis farklı. Elindekiyle yetiniyor ve beni her şeyden çok önemsiyor.

"Bu kadar kötü olmazdı," diyorum, "eğer tüm bunları ödeyecek bir yolum olsaydı."

"Peki ya sigortanız?"

Damarıma ilaç damlatan seruma bakıyorum. "Sigortam berbat."

"Lamar'dan gelen para ne olacak?"

Her şeye rağmen, içimde bir öfke dalgası hissediyorum. Dennis'e Simon'ın bana ne yaptığını hiç söylemedim, ama o parayı kabul etmeyeceğimi kesin bir dille açıkladım. "Sana söyledim, o parayı alamam."

"Evet, ama koşullar değişti." Kırık ayak bileğime dikkatle baktı. "Belki de tekrar düşünmelisin."

İyi bir noktaya değindi. Kazadan önce de işler yeterince kötüydü ama şimdi durumum çok daha kötü. Kırık ayak bileğim ve enfeksiyon yüzünden daha ne kadar çalışamayacağımı Tanrı bilir. Hiç olmadığım kadar derin bir çukura düşüyorum. Simon'ın sözleşmeyi yırtıp atmasına rağmen, ona geri dönersem imzalamam için yeni bir sözleşme hazırlamaya çok istekli olacağını hissediyorum.

Ama böyle bir şey olmayacak. Asla olmayacak. O adamdan sus payı almayacağım. Bana korkunç bir şey yaptı ve ağzımı kapalı tutup bunu başka kızlara yapmasına izin vermeyeceğim.

"Hayır," diyorum beni şaşırtan bir güçle. "Onun parasını almayacağım. Asla."

Dennis benimle tartışacakmış gibi ağzını açıyor, ama sonra kapatıyor ve omuzları çöküyor. Bebek doğduktan sonra bana yardım etmesi için ona güvenmek zorunda kalacağım için kendimi suçlu hissediyorum, ama o benim yanımda olacak. Hep öyle oldu.

"Her neyse," diyor, "şu anda bunu düşünme.
Yeterince şey yaşadın ve bitkin görünüyorsun."

Bu konuda haklı. Son birkaç gündür çok fazla şey yaşadım ve Jackson'a ondan kurtulmak için yorgun olduğumu söylememe rağmen, göz kapaklarım aniden kurşun gibi hissediyor. Artık ağrılarım daha iyi kontrol altında olduğu için günlerdir ilk kez düzgün bir uyku çekebiliyorum.

Dennis bana, "Biraz kestirmelisin," dedi. "Artık güvendesin. Artık endişelenecek bir şey yok."

"Belki yaparım," diye mırıldandım. "Sadece kısa bir süre için... sadece..."

Ve ben daha cümlemi bitiremeden gözlerim kapandı.

65

POLLY

ÇIKOLATALARI VE OYUNCAK AYISI OLAN ADAM

Asansörden ilk benim çıkmama izin vermek için bir kenara çekildi. Ama o doğumhaneye doğru yürürken ben arkada kalıyorum. Midem çalkalanıyor ve hasta olacakmışım gibi hissediyorum.

Cesaretimi kaybediyorum.

Ama yapamam. Tegan, Hank ve benim hakkımda polise konuşursa her şey biter. Tek yolu bu. Kendimi kurtaramam ama Hank'i kurtarabilirim.

Doğumhaneye doğru yürümek üzereyken, kalın gözlüklü, takım elbiseli, uzun boylu, sıska bir adam yanımdan geçerken omzuyla beni sarsıyor. Telefonundaki bir şeye dalmıştı ve bana çarptığında şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Özür dilerim," diye mırıldandı, ancak hemen ekrana bakmaya devam etti.

Telefonum cebimde titriyor. Çıkardım. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Hank'ten bir mesaj var, odun kesmeyi bitirmiş ve gittiğimi fark etmiş olmalı:

?

Ve bir saniye sonra:

Yatak odasında değilsin. Nereye gittin?

Ve sonra:

Lütfen eve gel!!!

Ona cevap yazmak istiyorum. Ona yapacağım şey için üzgün olduğumu ama onu kurtarmanın tek yolunun bu olduğunu söylemek istiyorum.

Ama bir şey yazarsam çıldıracak. Ben de telefonumu cebime geri koydum.

Güle güle, Hank.

Bunu yapmanın zamanı geldi.

Elimi cebime sokup makası kavrıyorum. Önlüğüm ve göğsüme takılı kimlik kartımla kimsenin beni durdurmayacağını biliyorum. Doğruca doğumhaneye girebiliyorum ve tam da beklediğim gibi hemşireler bir araya toplanmış, sabah vardiyasındaki görevlerini akşam vardiyasına devrediyorlar. Kimse beni sorgulamıyor, çünkü buraya aitmişim gibi görünüyorum. Manzaraya uyum sağlıyorum. Ben görünmezim.

Kapılarda isimler yazmıyor ama hemşire odasında her odada kimlerin bulunduğuna dair bir liste tutulduğunu biliyorum. Olabildiğince rahat bir şekilde hemşire odasına giriyorum ve bilgisayarlardan birinin klavyesinde duran listeyi buluyorum.

Werner. 308 numaralı oda.

Cebimdeki makası öyle sıkı kavrıyorum ki parmak uçlarım karıncalanıyor. Koridorda hızlıca ve bir amaç uğruna yürüyorum. 301, 302, 303'ü geçiyorum.

Bunu gerçekten yapacak mıyım? Başka bir insana zarar vermek içimde var mı? Diz kapağını bile kıramadım ama bu çok çok daha kötü. Ama kocamı beladan uzak tutmanın tek yolu bu.

304, 305, 306...

Şu anda telefonum çalıyor. Hank beni arıyor. Telefonumu cebimden çıkarıyorum ve aramayı reddetmek için bir tuşa basıyorum. Sonra telefonu sessize alıyorum.

307, 308...

Ve işte buradayım.

Onu hemen görüyorum. Tegan'ı. Hastane yatağında yatıyor, sarı saçları yüzüne dökülmüş. Karnı dışarı fırlamış ve sol ayak bileği sağlıklı bir beyaz gazlı bez tabakasıyla sarılmış. Gözleri kapalı ve mışıl mışıl uyuyor, bu da bu işi çok daha kolay hale getirecek.

Ama sonra odada yalnız olmadığını fark ettim. Başucunda bir adam duruyordu. Onu Tegan'ı aramak için evime gelen adam olarak tanımam bir saniye sürdü. Onun kardeşi olduğunu söyleyen adam.

Ama sadece Tegan'ı ziyaret etmiyor. Bu odada başka bir şeyler oluyor.

Adamın elinde bir şırınga var. Tegan'ın serumuna bağlamaya çalışıyor ama biraz beceriksizce. Yıllardır hemşire olarak çalışmamış olabilirim ama kuralların, rastgele bir aile üyesinin bir hastanın serum hattına istediği her şeyi enjekte etmesine izin kadar değiştiğinden şüpheliyim. Bu adam iyi niyetli değil.

Kapının önünde donmuş bir şekilde duruyorum. Tegan'ın kardeşi ona zarar vermeye çalışıyor. Buraya beni ve Hank'i polise ihbar etmesini engellemek için geldim ama bu adam benim yerime işi yapıyor. Tek yapmam gereken geri çekilmek ve tüm bu kabus sona erecek.

"Ne yapıyorsun?" kaçırdım.

Adam başını bana doğru salladı. Beni görünce gözleri büyüdü. Şimdi sıvı sızdıran serumu bırakıyor. Şırıngayı cebine koydu. "Özür dilerim," dedi. "Ziyaret saati bitti mi?"

Cebimdeki makası bırakıyorum ve ellerimi kalçalarıma yerleştiriyorum. "Sana ne yaptığını sordum."

Tegan'ın kardeşi ağzını açıyor. Onu evime geldiği zamanlardan tanıyor olsam da, muhtemelen önlüğüm ve ameliyat maskemle beni tanıyamıyor. Beni kat hemşiresi sanıyor. Orada durmuş, az önce ne yaptığıyla ilgili nasıl bir hikâye uyduracağını bekliyorum

yapmaya çalışıyorum. Ama bunun yerine beni şaşırttı. Koşmaya başladı, odadan çıkma çabasıyla neredeyse beni yere seriyordu.

Tegan'ın gözleri bu kargaşayla açıldı. Bir an için gözlerimiz kilitlendi. "Sen!" diye bağırıyor.

Şu anda onunla uğraşacak vaktim yok. Arkamı dönüyorum ve hatırı sayılır bir avantaja sahip olan adamın peşinden koşuyorum. "Durdurun onu!" diye bağırdım.

Tüm personel dönüp bakarken spor ayakkabılarım muşamba zemine vuruyor. Birkaçı hareket etmeye başladı ama ben öndeyim. Bu bana bağlı, o adamı durdurmalıyım. Tek düşünebildiğim bu.

Onu yakalayacak kadar hızlı değilim ama parmaklarımı arkadan kayak ceketinin yakasına geçirmeyi başarıyorum. Bu onu durdurmuyor ama tökezliyor ve dengesini kaybediyor, kendini düzeltmesi bir saniye sürüyor. Daha önce gördüğüm yabancı -kalın gözlüklü olan- asansörün yanında bekliyor ve kovalamacayı görünce oraya koşuyor. Hiç tereddüt etmeden Tegan'ın kardeşini yakaladı ve dirseğini boynuna dayayarak onu sertçe duvara doğru itti. Bu adam göründüğünden daha güçlü.

Yabancı omzunun üzerinden bana bakarken, Tegan'ın kardeşi onun elleri altında kıvranıyor ve nefes nefese kalıyor. "Ne yaptı?" diye bağırıyor bana.

"Serumuna bir şey enjekte etmeye çalışıyordu," diyorum nefes nefese.

Gözlüklü yabancı şaşırmış görünmüyor bile. Adamın kulağına tısladığını duyabiliyorum, "Biliyordum! Senin yaptığını biliyordum, seni bok parçası!"

Bir güvenlik görevlisi onlara katılıyor ve ben de durumu hızlıca açıklıyorum. Hemşire gibi göründüğüm için söylediğim her şey çok ciddiye alınıyor. Güvenlik görevlisi sanki bu bugün gördüğü en çılgınca şey değilmiş gibi başını sallıyor. Neredeyse inanacağım.

Sonra gardiyan adamın cebinden şırıngayı çıkardı. İçinde ne olduğunu merak ediyorum. İyi bir şey olmadığından şüpheleniyorum.

Tüm hikâyeyi bitirdiğimde gardiyan bana "Teşekkür ederim Polly," dedi.

Ağzımı açtım, adımı bildiği için şok olmuştum. Sonra hatırladım. Hâlâ kimlik kartımı takıyorum. Tek söyleyebildiğim "Oh" oldu.

Buradan çıkmam gerek. Aslında burada hemşire olarak çalışmadığımı anlamaları an meselesi. Ve iki yıl önce ne yaptığımı hatırlayan biri olursa, bu benim için hiç iyi olmaz. Tegan'ın kardeşiyle birlikte hapse girebilirim. Gardiyan kafasını çevirir çevirmez, olabildiğince sessizce sıvışıyorum.

Buraya Tegan Werner'ı öldürmeye geldim, kocamı hapse göndermesini engellemek için. Ama gerçek şu ki bunu asla yapamazdım. İçimde böyle bir şey yoktu.

Ben de onun yerine hayatını kurtardım.

66

TEGAN

JACKSON BUNU BANA BEŞ KEZ AÇIKLAMAK ZORUNDA KALDI VE BEN HALA Kafamı toparlayamıyorum.

"Çok üzgünüm Tegan," deyip duruyor. "Şu anda ihtiyacın olan son şeyin bu olduğunu biliyorum."

Polisin odama girmesine izin verdim. Bir polis memuru. Maxwell adında bir dedektif burada ve benim araba kazamı araştırıyor. Görünüşe göre Simon Lamar'ı da araştırıyormuş.

Dedektif Maxwell bana "Lamar'ın kazadan önceki gece fren hortumunuzda küçük bir kesik açması için para verdiği bir adam bulduk" dedi. "Sıvı sürekli olarak sızıyordu ve kaza yaptığınız sırada arabanız yavaşlayamıyor ya da duramıyordu. Bu yüzden kardeşiniz onu görmeye gitmeyi önerdi."

"Ama Dennis neden..." Kelimeleri zar zor söyleyebiliyorum. Kardeşim uzun bir süre boyunca benim tüm evrenimdi. Neden bana böyle bir şey yapsın ki?

"Kardeşin ve Lamar iş ortaklarıydı," diye açıklıyor Maxwell. "Lamar kardeşinle birlikte bir dizi yeni kayak merkezini finanse ediyordu. Bu onun için büyük bir anlaşmaydı.

Ve Lamar polise giderseniz anlaşmanın gerçekleşmeyeceği konusunda çok netti."

Aslında Simon Lamar'la bir barda tanışmam kardeşimi çalıştığı tatil köyünde ziyaret ettiğim sırada oldu. Görünüşe göre Dennis'le bir toplantıyı yeni bitirmişti.

Kardeşimi hep kayak eğitmenliği kariyerinden memnun, rahat bir adam olarak düşünmüştüm ama meğer babamızla sandığımdan daha fazla ortak noktası varmış. Ayarladığı anlaşmanın ellerinin arasından kayıp gittiğini fark ettiğinde, bu işi yürütmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı.

Meğer Dennis profesyonel olma şansını kaybettiği için hiç de sandığım kadar iyi değilmiş. Onu sakat bırakan araba kazası için beni suçladığını hiç fark etmemiştim. Yıllardır içinde kaynayan kızgınlığı düşünmek bana acı veriyor.

Jackson elini omzuma koydu. "Sana anlatmaya çalışıyordum ama sonra o piç geri geldi. Sen hastanedeyken bir şey deneyecek kadar cesur olabileceğine ihtimal vermedim, yoksa seni asla yalnız bırakmazdım." Gözlerini sıkıca kapatıyor. "Asla gitmemeliydim. Çok üzgünüm Tegan."

"Senin hatan değildi," dedim ona ve bunda ciddiydim. Onu gönderen bendim.

"Daha önce söylediklerimde ciddiydim," diyor Jackson. "Simon'ın sana ne yaptığını bana anlattığında verdiğim tepki için çok utanıyorum ve özür dilerim. Ben... Sana o şeyleri söylediğime inanamadım. Dairenden ayrıldıktan sonra Simon'ın para verdiğini bildiğim başka bir kadınla temasa geçtim ve aynı hikâye olduğunu öğrendim. Ona da ilaç vermiş ama o ağzını kapalı tutmak için parayı kabul etmiş." İrkildi. "Kazadan hemen önce seni aradığımda, o kötü bağlantıyı kurduğumuzda, sana yardım etmek istediğimi ve Simon hakkında bildiklerimi anlatmak için polise gideceğimi söylemeye çalışıyordum. Sen ortaya çıktığında sana destek olmak ve onun bir daha asla böyle bir şey yapmayacağından emin olmak istedim."

"Pekala," diyor Dedektif Maxwell, "kesinlikle bunu bir daha yapmayacak. Lamar'ı gözaltına aldık ve yaptığı her şey için onu sorumlu tutmaya niyetliyiz."

Dedektife bakıyorum. "O şırıngada ne vardı?"

"Morfin olduğunu düşünüyoruz." Maxwell duraklıyor. "Zaten morfin alıyordunuz, bu yüzden ölümcül doz bir hemşirelik hatası olarak değerlendirilebilir."

Ölümcül doz mu? Jackson da en az benim kadar sarsılmış görünüyor. Öz kardeşimin bana böyle bir şey yaptığına inanamıyorum. Hayatım boyunca hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Ben hala buradayım, anne. Beni yakaladın!

Kızım hâlâ yanımda. Tek nimet, bunu atlatmış olması, hala iyi.

"Onu durduran hemşirenin kim olduğunu bulmaya çalışıyoruz," diyor Dedektif Maxwell. "Kapınızdaydı ve kardeşinizin size morfin vermesini engelledi. Ama maske takıyordu ve diğer personel onu tanımadı."

Uyandığım ana geri döndüm. Odamın kapısında duran kadına ve maskenin üstünden bana bakan o yeşil gözlere.

Polly.

Polly bu gece buraya geldi. Gelme nedeninin ne olduğunu bilmiyorum ama Dennis'in beni ve bebeğimi öldürmesini engelledi. Bana yaptıkları için ondan nefret ediyorum ama aynı zamanda o ve Hank olmasaydı şu anda ölmüş da biliyorum. Beni iki kez kurtardılar. Şu anda onun sayesinde buradayım. Ona borçluyum.

Ama yine de yeterli olduğundan emin değilim.

67

POLLY

BU ÖNCE ŞEY ANLIYORUM. NE ZAMAN BEN ÇIKIYORUM. VE HASTANE O O

Tanıdık yeşil bir kamyonet.

Hank.

Beni gördüğünde sürücü koltuğundan atlıyor, burası park alanı olmamasına rağmen kamyonetini geride bırakıyor ve otuz saniye sonra biri gelip ona bunu söyleyecek. Ama şu anda umurunda bile değil.

"Polly!" diye bağırıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Gerçekten korkmuş görünüyor. Şapkası yamuk duruyor ve ceketinin fermuarı açılmış, yağ lekeli flanel gömleği ortaya çıkmış. Bana ulaştığında, kaçacağımdan korkuyormuş gibi beni omuzlarımdan tutuyor.

"Her şey yolunda," diyorum. "Söz veriyorum."

"Ama-" Gözleri hastanenin girişinde geziniyor. "Neden buralarda bu kadar çok polis arabası var?"

"Merak etmeyin. Benim için burada değiller."

Yüzümü inceliyor, bana inanması gerekip gerekmediğinden emin değil.

"Söz veriyorum," diyorum. "Gitmekte özgürüm. Ama arabam otoparkta."

"Bu gece kalsın," diyor. "Eve benim kamyonetimle gidiyoruz."

Beni gözünün önünden ayırmak istemediği için onu suçlayamam. Ve doğruyu söylemek gerekirse, paltom olmadan arabama geri dönmek beni heyecanlandırmıyor. Bu yüzden mecburen kamyonetinin yolcu koltuğuna tırmandım.

Hank motoru çalıştırıyor ve ben ısınmak için ellerimi birbirine sürtüyorum. Mutfak makası hafifçe kalçama çarpıyor ve yanlış planımı uyguladığım alternatif bir gerçekliği düşünerek ürperiyorum. O gerçeklikte, kocamla sıcak bir kamyonda eve gitmek yerine şu anda ya ölmüş ya da hapishane yolunda olurdum. Bu gerçeklikte yaşadığım için mutluyum.

"Sanırım haklısın," diyorum. "Dr. Salinsky'den bir randevu daha almalıyım."

Hank bana bakıyor. Bir şey söylemiyor ama elini dizime koyup sıkıyor.

"Seni seviyorum, Hank," diyorum.

"Ben de seni seviyorum, Polly." Derin sesi kırılır. "Her şeyden çok."

Sonra başımı onun büyük, geniş göğsüne yaslıyorum ve o da kolunu omuzlarıma doluyor, sanki değer verdiği her şey burada, kamyonda, yanındaki koltuktaymış gibi beni sıkıca tutuyor. Vücudunun her gözeneğinden bana karşı sevgi fışkırıyor.

Bir gün aileniz tamamlanmış olacak.

Hayatımın uzun yıllarını istediğim çocuğa odaklanarak geçirdim. Ama Hank benim ailem ve bana bir düzine çocuktan alabileceğimden daha fazla sevgi verdi. Ne kadar kutsanmış olduğumu anlamak için neredeyse her şeyimi kaybetmem gerekti.

Ölümünden bir yıl sonra, nihayet annemin sözlerindeki bilgeliği görebiliyorum. Ben Hank'e sahibim, o da bana ve ailemiz tamamlandı. Ve şimdi birlikte eve gidip güzel, sessiz bir gece geçireceğiz, sadece ikimiz.

"Hadi eve gidelim," dedim ona.

Başını salladı ve kamyonu vitese taktı.

Ancak sakin bir akşam bizi beklemiyordu. Çünkü Hank bizi evimize bıraktıktan sonra.

daha evimizin önüne varmadan polis ışıklarının yanıp söndüğünü görüyoruz.

Tegan onlara ne yaptığımızı anlattı. Her şey bitti. Hank ve beni hapse götürmek için buradalar.

68

POLLY

" OLUYOR?" HANK KAÇIRIR.

Polis ışıklarının bizim evin etrafında olmadığını anlamam bir saniye sürdü. Polis Mitch Hambly'nin evinin etrafını sarmış. Onlardan bir sürü var.

. Sadie.

Mitch ona zarar verirse, yemin ederim o mutfak makasını iyi kullanırım.

Hank beni durduramadan kamyondan dışarı fırladım. Tamamen uygunsuz giyinmişim, üzerimde palto yok ve ayağımda sadece spor ayakkabılar var. Karda ilerlediğim bir saniye içinde ayaklarım ıslandı ve üşüdü. Ama sarı polis şeridiyle çevrili diğer eve varana kadar devam ediyorum.

Kasete yaklaştığımda genç bir memur "Affedersiniz hanımefendi," diyor. "Sizden geri çekilmenizi istemek zorundayım."

"Ama bu benim komşum!" Ağlıyorum. Kendi evimizi gösteriyorum. "Ben tam şurada oturuyorum."

"Özür dilerim. Evinize gitmenizi tavsiye ederim." "Ama... küçük kız... o iyi mi?"

Memur beni dinlemiyor. Polis telsiziyle konuşuyor.

Bir saniye sonra Hank arkamdan geldi. Dirseğimi tutuyor ve bakışları önümüzde uzanan sahnede geziniyor. "Polly, bu polisin işi. Burada olmamalıyız."

"Peki ya Sadie?" Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Onun iyi olduğundan emin olana kadar buradan ayrılmayacağım."

Hank beni kolayca alıp omzuna atabilir ve eve geri götürebilirdi. Ama bunun yerine ağır paltosunu silkip omuzlarıma bıraktı. "Donmadan önce şunu giy."

"Üşümeyecek misin?"

"Şaka mı yapıyorsun? Benim bir fırın olduğumu biliyorsun." Bunu söylerken dişleri hafifçe gıcırdıyor.

"Çok büyük," diye homurdanıyorum ama sıcak paltoyu daha sıkı sarıyorum. Yağ, talaş ve Hank gibi kokuyor.

Neler olduğunu görmek için boynumu eğiyorum. Memur yine telsizle konuşuyor. Söylediklerinin sadece bir kısmını yakalayabiliyorum. Kırk altı yaşında erkek... Künt kafa travması...

İşte o zaman evin önündeki kara baktım. Ve kıpkırmızı damlalar gördüm.

"Hank!" Kocamın kolunu tuttum. "Bak! Karda kan var."

Hank işaret ettiğim yeri görünce yüzü kızardı. Bir şey hakkında karar veriyormuş gibi görünüyor ve sonunda sarı banda doğru yürüyüp yüksek sesle boğazını temizliyor. Ben de arkasından yaklaşıyorum.

"Affedersiniz," diyor genç memura. "Eşim ve ben yan evde yaşıyoruz. Arka bahçemizde neler olup bittiğini bilmeye hakkımız var. Güvende olup olmadığımızı bilmek istiyorum."

Memur bir an kocamın 1.80 boyundaki vücudunu inceledi. Sonunda, "Endişelenecek bir şey yok, efendim. Görünüşe göre komşunuz sarhoşmuş ve merdivenlerden düşüp bayılmış. Sonra da yüzüstü karda boğularak ölmüş."

Mitch öldü mü? İçki içmesinin onun sonu olacağını hep hissetmiştim. Ama bu kadar çabuk bitmesini beklemiyordum. "Peki ya küçük kızı?" diye sordum. "O iyi mi?"

"O iyi," diye beni temin etti memur. "Onun için bir yer bulacağız."

"Ama onun başka bir ailesi yok..."

"Endişelenmeyin hanımefendi. Her şey kontrolümüz altında."

Hank kolunu omuzlarıma doluyor. Başımı ona yaslıyorum ve kalbinin bana karşı attığını hissettiğimde, ne olursa olsun o küçük kızın bundan sağ salim çıkmasını sağlayacağıma dair kendime söz veriyorum.

69

TEGAN

TIA MARIE WERNER.

Beş kilo sekiz ons. Ve

kesinlikle mükemmel.

Yeni doğan kızımı kollarımın arasına almış, onun inanılmaz derecede küçük yüzüne bakıyorum. Yenidoğan yoğun bakım ünitesinde kısa bir süre kaldı, ancak günlerini kendi hastane odamda, şimdi doğum servisinde geçirmesine izin verdiler. Zamanımın çoğunu ona bakarak ve ne kadar şanslı olduğumu düşünerek geçiriyorum.

Ne de olsa onu kaybetmeye çok yaklaşmıştım. İki kez.

Bir insan nasıl bu kadar küçük olabilir? Ayağının tamamı benim ayak parmaklarım kadar. Burnu küçük bir düğme kadar. Ve göz kapakları kağıt inceliğinde, neredeyse yarı saydam. Her nefes alışında, küçük bir mucize gibi.

"Başardın, Küçük Tuna," diyorum ona. Ona Tuna demekten Tia demeye geçiş yapmak zor olacak. "Sen doğdun. Yapmak zorunda kalacağın en zor şey bu olacak. sonrası kolay."

Tia berrak mavi gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor. Bana pek inanmış gibi görünmüyor, ama sorun değil, çünkü lanet bir yalan.

Tia'nın doğumundan beri artık kafamın içinde benimle konuştuğunu duymuyorum. Bebek sesi tamamen kayboldu. Ama onun minik yüzüne baktığımda ne düşündüğünü biliyorum. Göbek bağı kesilmiş olsa da, aramızda sonsuza dek sürecek bir bağ var.

Ne de olsa o bodrumda benimle birlikte olan tek kişi oydu.

Polise kafama aldığım darbe nedeniyle hiçbirini hatırlayamadığımı söylemiş olsam da, Hank ve Polly'nin bodrumunda geçirdiğim o günleri düşünmemek çok zor. Hayatımın geri kalanında yanımda taşıyacağım bir şeyi hatırlamıyormuş gibi davranmam çok ironik. Dedektif Maxwell bana kişisel cep telefonu numarasını verdi ve günde onlarca kez onu arayıp olanları anlatmak için telefonu açıyorum. Ama asla aramadım. Hala kimseye isimlerini vermedim ya da bana ne yaptıklarını itiraf etmedim.

Hastane odamın kapısına vuruluyor ve daha kapının ardındaki tanıdık sesi duymadan kim olduğunu anlıyorum: "Tegan?"

"İçeri gel," diye seslendim.

Kısa bir tereddütten sonra kapı açıldı ve Jackson hastaneye geldiğimden beri her gün olduğu gibi orada duruyordu. Üzerinde aynı buruşuk gömleği var ve gözlüklerinin arkasından gözleri yorgun görünüyor. Ama yüzünde bir gülümseme var.

Sepsis nedeniyle hastaneye yatırıldığımdan beri hastaneden çıkmadım ve Jackson beni ziyarete gelen neredeyse tek kişi oldu. Ailem yok, çocuğumun babası hapiste ve kardeşim de öyle, ikisi de mahkemeyi bekliyor. Yani sadece ben ve Tia varız. Ama her akşam Jackson burada.

"Tegan," diyor. "?"

"Güzel," dedim. "Tia bütün şişeyi içti."

Her zaman kızımı emzirmek istemiştim, ancak kan dolaşımımda dolaşan ilaçların sayısı nedeniyle emzirmemek daha güvenli. Yine de buna odaklanmamaya çalışıyorum. Önemli olan onun sağlıklı ve mutlu olması.

"Sana bir şey getirdim." Arkasında sakladığı pembe oyuncak ayıyı çıkardı. Bana göstermek için havaya kaldırdı. "Tia'nın ilk oyuncak ayısı!"

Gülüyorum çünkü oyuncak ayı neredeyse onun kadar büyük. Jackson her gün bize yeni bir sürprizle geliyor gibi görünüyor. Simon'ın yaptıklarını ona ilk anlattığımda bana inanmamasını telafi etmek için çırpınıyor. Beni inciteceğini nasıl düşünebildim bilmiyorum.

"Ayrıca," diyor yatağımın yanındaki sandalyeye yerleşirken, "eve döndüğün zaman için ayarlamalar yapıyorum."

"Düzenlemeler mi?"

Başını sallıyor. "Yeni bir bebeğiniz olduğu ve hala iyileşmekte olduğunuz için çok fazla yardıma ihtiyacınız olacak. Bu yüzden her gün dairene gelmesi için bir fizyoterapist ayarlıyorum ve görüştüğüm dadı ve temizlikçilerin bir listesini çıkardım."

Yüzüm kızarıyor ve Tia'yı göğsüme bastırıyorum. "Bunu karşılayamam."

"Evet, ödeyebilirsin," diyor kararlı bir şekilde. "Simon'la konuştum ve sana hemen nafaka ödemesi için gerekli belgeleri imzaladı."

Ağzım açık kaldı. "Bunu ona nasıl yaptırdın?"

Dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrılıyor. "Çok ikna ediciyimdir.

Yani onun hakkında, davasını daha da kötüleştirecek pek çok pisliğe ulaşabilirim. Zaten yeterince kötü."

Simon Lamar hakkındaki diğer pislikleri bilmek istemiyorum. Bana yaptığı yeterince kötü. Bunun için ondan her zaman nefret edeceğim, ancak o kollarımda bu küçük mucizeye sahip olamayacağımı da biliyorum. En hafif tabiriyle karmaşık bir durum.

Jackson pembe oyuncak ayıyı alıyor ve odanın geri kalanı gibi, hayatım boyunca yanına oturduğum hemen hemen her insanın çiçekleriyle kaplı olan odanın karşısındaki şifonyerin üzerine . Jackson bir an şifonyerin yanında durup bir şeye gülümsüyor. "Hey," diyor. "Senin zaten bir oyuncak ayın var."

"Öyle mi?"

Kırmızı bir kalp tutan kahverengi bir oyuncak ayıyı kaldırıyor. Oyuncak ayının bileğine asılmış küçük bir kart var. Kartı açar ve okur: "Sevgili Tegan, sana ve kızına dünyadaki tüm mutlulukları dilerim. Sevgiler, Polly."

Donup kalıyorum, kalbim mideme iniyor. Polly.

Bana bir hediye göndermiş.

"Sevimli ayıcık." Bana gülümsemek için başını kaldırıyor. "Polly kim?"

Ağzımı açıyorum ama tek kelime çıkmıyor. Bu ona her şeyi anlatmak için mükemmel bir fırsat. Ben hastaneye gitmek için yalvarırken o kötü kadının beni dört gece boyunca bodrumunda nasıl rehin tuttuğunu anlatmak için. Neredeyse benim ve bebeğimin hayatına nasıl mal olduğunu. Nasıl hasta olduğunu ve hapse atılmayı hak ettiğini, belki de sonsuza dek.

Ama nedense bunların hiçbirini söyleyemiyorum.

Hank, arabam kara saplandığında beni arabadan çıkardı. Eğer bunu yapmasaydı, donarak ölebilirdim. Ve eğer Polly, Dennis'in kan dolaşımıma morfin enjekte etmesini engellemeseydi, nefes almayı bırakacaktım.

Hank ve Polly olmasaydı, Tia ve ben şu anda burada olamazdık. Ve bu değerli bir şey.

Bu her şeye değer.

Kızımın yüzüne bakıyorum. Ne düşünüyorsun, Tia? Ne yapmalıyım? Ve her zaman olduğu gibi, artık bir cevap alamıyorum. O kocaman, güven dolu gözleriyle bana bakıyor. Bu kesinlikle mükemmel bebeği neredeyse

o kadın ve kocası olmasaydı kollarıma alamazdım.

"Tegan?" Jackson diyor.

"Polly'nin kim olduğunu bilmiyorum," diyorum sonunda. "Bu ismi hayatımda daha önce hiç duymadım."

EPİLOG

BİR YIL SONRA

TEGAN

AS BAKIYORUM. ETRAFINDA VE YAŞAMAK ODA . BENIM ÜÇ YATAK ODALI derin bir tatmin duygusu hissediyorum. Uzun zamandır ilk defa kendime ait diyebileceğim bir yerim var.

Şehir evi kesinlikle bir tamirciydi. Simon'dan biraz param vardı ama tonlarca değil. Neyse ki Jackson üniversiteden sonra Habitat for Humanity için gönüllü oldu ve evi onarmamda bana yardım etmekten heyecan duydu. Geçen yılı üzerinde çalışarak geçirdik ama yeni evimle gurur duyuyorum.

Merdivenlerden inen ayak sesleri duyuyorum. Jackson ikinci kattan geliyor, umarım oyun odası olarak kullanacağı yerde çalışıyor. Saçları dağınık ve alnındaki kir lekesini siliyor. "Ölçüleri aldım ve bugün gidip halıyı alabilirim," diyor. "Oyun odası için bana halı almak zorunda değilsin," diyorum.

söyle. "Sen burada yaşamıyorsun."

"Burada ne kadar zaman geçirdiğimi düşünürsek, bir tür kira ödeme planına bağlı olmam gerektiğini hissediyorum."

Bu yanlış değil. Jackson evimde o kadar çok zaman geçirdi ki, birkaç gece fazladan yatak odasında uyumasına izin verdim. Ne de olsa Tia hâlâ yatağımın yanındaki beşikte uyuyor. Tam olarak bırakamıyorum.

Oturma odasının köşesinden, Tia'nın yüzüstü halıya düştüğü yerden bir feryat yankılanıyor. Son zamanlarda yürümeyi öğreniyor ama ayakta kalmaktan çok düşüyor.

Sizi anlayabiliyorum. Bir yıl önce, kırık ve enfeksiyonlu ayak bileğim nedeniyle zar zor yürüyebiliyordum. Ve uzunca bir süre yürüyemedim. Tekerlekli sandalyeden diz scooter'ına veya koltuk değneklerine, sonra bastona ve şimdi de hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım uzun bir süreçti. Ama Jackson'ın fark edilmediğine yemin ettiği bir topallığım var ve ayak bileğim kötü havalarda hala ağrıyor.

"Sorun yok, Tia!" Hıçkırarak ağlayan kızımın yanına koştum. "Annen burada."

"Anne!" Küçük ellerini bana doğru uzattı. "Anne!" Bu onun ilk kelimesiydi ve hala en sevdiği kelime.

Onu rahatlatmak için yerden kaldırıyorum ve sarı buklelerini fırçalıyorum. Bana yapışıyor ve kalbinin göğsümde hızla attığını hissedebiliyorum. Bazen onu kaybetmeye bu kadar yaklaşmış olmak beni korkutuyor. Ve onun da beni kaybetmeye ne kadar yaklaştığını.

Bana yaptıkları için Hank ve Polly Thompson'ı suçlamayı bırakmayı öğrendim. Simon Lamar arabamın fren hortumunu bozan ve neredeyse ölümümle sonuçlanan kazaya neden olan kişiydi. Öte yandan Hank ve Polly hayatımı kurtardılar. Hem de iki kez.

Yani hayır, polise ne yaptıklarını hiç söylemedim. Kendimi bunu yapmaya zorlayamadım. Ama umarım Polly yardım almıştır. Bir şekilde Hank onun yanındayken, iyi olacağını düşünüyorum.

Kardeşime gelince, ona karşı pek de iyi hisler beslemiyorum. Şu anda cinayete teşebbüs suçundan federal bir hapishanede on ila on beş yıl arasında hapis yatıyor. Bana onu affetmem için yalvaran mektuplar yazdı. Arızalı frenlerin beni öldüreceğine asla inanmadığını iddia ediyor. O sadece bir

Bir araba kazasından kaynaklanan yaralanma her şeyi bir perspektife oturtacak ve hastane faturaları beni Simon'ın teklifini yeniden düşünmeye ikna edebilecekti. Bu yüzden matarasını getirmemi istedi, onun varlığının sarhoş araba kullanıyormuşum gibi görüneceğini biliyordu. Bu benim itibarımı sarsacaktı. Ayrıca yıllar önce kendi kazası için beni suçladıktan sonra, bunun karmik bir intikam olacağını düşündüğünden şüpheleniyorum.

Ama kaza için onu affetsem bile, o morfin şişesiyle ne yapmaya çalıştığına şüphe yok. Gözlerimdeki bakışı gördü ve Simon'ın parasını asla almayacağımı biliyordu. Seçenekleri tükenmişti ve Simon'la yaptığı anlaşmanın gerçekleşmesini sağlamak için beni öldürmek istedi. Bunun için onu nasıl affedebilirim?

Bunu bana nasıl yapabildiğini hala anlamıyorum. Dennis'i dünyadaki herkesten daha çok seviyordum. Onun da benim için aynı şeyleri hissettiğini sanıyordum. Bu öyle bir ihanetti ki asla geri dönemezsiniz.

"Bittiğinde oyun odasına ne koymak istiyorsun?" Jackson bana sordu.

"Sanat ve el işleri için küçük bir masamız olmalı" diyorum. Oraya bir oyun mutfağı koyabiliriz. Ve dev bir bebek evi. Ve bir top havuzu hakkında ne düşünüyorsun?"

Gülüyor. "Top havuzu mu?"

"Neden olmasın?" Tia'yı kalçamda zıplatıyorum. "Ne düşünüyorsun, Tia? Rengarenk toplarla dolu bir küvette oynamak ister misin?"

Şu sıralar ciddi bir oral evresinde olan Tia, elini salyalı ağzına sokuyor.

Jackson gülerek, "Çok renkli toplarla dolu bir küveti yalamak istediğini söyleyebilirim," diyor.

"Sadece onun mutlu olmasını istiyorum." Kızımın alnına bir öpücük konduruyorum. Eğer kucağıma alırsam, kabaca her altmış saniyede bir öpüyorum. "Ne de onun bir babası yok."

Gerçek babasıyla tanışmasını istemediğimden değil. Simon Lamar bana ilaç verip tecavüz etti.

ve ceza olarak hayatının geri kalanının çoğunu hapishanede geçirecek.

Tia babasının kim olduğunu asla bilemez.

"Bir babası olabilir," diyor Jackson. "Bir gün." "Hmm. Bu benim bir gün biriyle çıkmamı gerektirir.

nokta." Bekar annelik, kaza sonrası rehabilitasyonum ve yaşadığım travmayla başa çıkmak için terapi randevularım arasında, flört etmek radarıma girmedi. Ve hala hemşirelik okulu için para biriktirmeye çalışıyorum - planım Tia anaokuluna başladığında gitmek. Polly'nin bir hemşire olarak ne kadar yetenekli olduğunu görmek beni gitmeye daha da kararlı hale getirdi. Bana ilham verdi.

Bir kaşını kaldırıyor. "Ve senin biriyle çıkman pek olası değil çünkü..."

Onunla göz göze geliyorum. Geçen yılın en güzel yanı Jackson'ın beni sık sık ziyaret etmesi oldu. Uzun bir süre Jackson'ın bir hamle yapmayacak kadar saygılı olmasına minnettardım çünkü başıma gelen onca şeyden sonra bir ilişkiyi kaldırabileceğimi düşünmüyordum. Ve sonunda, ikimizin de "arkadaş bölgesine" iyice yerleştiğimizi varsaydım. Ama şimdi gözlerinin içine bakıyorum ve artık o kadar da emin değilim.

"Bilmiyorum," diyorum sonunda. "Sanırım hiç gündeme gelmedi." "Ve...uh..." Saçları yapışana kadar kafa derisini kaşır.

hafifçe kalktı. " olsaydı seni rahatsız eder miydi?"

En az beş saniye boyunca birbirimize bakıyoruz. İçimden küçük bir ürperti geçiyor ve bu hissi yaşamayalı ne kadar uzun zaman olduğunu fark ediyorum. Ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuşum.

"Hayır," dedim. "Bu beni hiç rahatsız etmez." Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Bu akşam yemeğe kalıyor musun, Jackson? Çin yemeği sipariş edeceğim."

Bana sırıtıyor. "Bunu kaçırmazdım."

Acelem yok ama belki de aşk hayatım tamamen bitmemiştir. Belki bu akşam, yemek bittikten sonra, akşamı bir film izleyerek uzatmamızı önerir.

kanepede birlikte. Ve sonunda onu kapıya kadar geçirdiğimde, öpmek için eğilir. Ve sonra ben de onu öpeceğim.

Jackson iyi bir adam. Var olduklarından emin değildim ama eğer varsa, o da onlardan biri. Beni çok önemsiyor ve günün birinde küçük kızıma harika bir baba olacak. Ve gelecekte ona bir daha bir şey söylersem bana sorgusuz sualsiz inanacağını biliyorum.

İşte bu yüzden kazadan sonraki o dört gece neler olduğunu ona asla anlatmayacağım.

POLLY

YATMA VAKTINI SEVIYORUM.

Artık bir rutinimiz var. Üçümüz ailece akşam yemeği yedikten sonra Sadie duşa giriyor. Eskiden banyo yapardı ama sekiz yaşına girdikten sonra duş almak istediğine karar verdi. Daha bağımsız olmaya başladı.

Duş bittiğinde Sadie ona aldığımız açık pembe polar bornoza sarınıyor, ben de saçlarını tarayıp iki aynı örgü şeklinde bağlıyorum. Sonra elimi tutuyor ve birlikte eskiden ofisim olarak kullanılan ama artık onun yatak odası olan ve yatmadan önce masalını beklediği odaya doğru yürüyoruz.

Şu anda Roald Dahl'ın Matilda kitabını okuyoruz. Pazartesi, Çarşamba ve Cuma günleri ben Sadie'ye bölümleri okuyorum; Salı, Perşembe ve Cumartesi günleri ise Hank ona okuyor. Pazar günleri dönüşümlü okuyoruz.

Bu gece hava soğuk ve Sadie yatağındaki kuştüyü yorganın altına tırmanıyor, kendini küçük çenesine kadar sokuyor. Ona kitap okunmasına bayılıyor. Oldukça iyi bir okuyucu olmasına rağmen bu onun en sevdiği şeylerden biri. Bu yönüyle bana biraz Matilda'yı hatırlatıyor.

"Bu şimdiye kadarki en sevdiğim kitap," diyor bana.

Kulakları çınlayan sayfayı açarken gülümsüyorum. "Charlie ve Çikolata Fabrikası'ndan bile daha mı iyi?"

Sorumu düşünüyor. O çok düşünceli küçük bir kız. Her zaman iyi bir çocuk olduğunu düşünmüştüm ama şimdi burada yaşadığına göre ne kadar harika biri olduğunu öğrenmiş oldum. "Sanırım öyle."

Sadie'yi aldığımız için şanslıydık. Babası öldükten sonra, onu yanına almak isteyen akrabası olmadığı için koruyucu aileye verildi ve biyolojik annesinin aşırı dozdan öldüğü ortaya çıktı. Evlat edinme işimiz suya düştükten sonra kendime acıyordum ama Sadie'ye yardım etmek istiyorsam kendimi toparlamam gerektiğini biliyordum. Kızla zaten bir ilişkimiz olduğu gerçeği bu süreçte yardımcı oldu, ancak bu konuda hızlı bir şey yoktu. Yine de Dr. Salinsky'den mükemmel akıl sağlığıma tanıklık eden bir not aldım ve sonunda Sadie için koruyucu aile olmamız onaylandı. O zamandan beri burada yaşıyor.

Sadie'nin gözleri kapanırken kitaptan üç bölüm okuyorum. Genellikle uykuya dalmadan üçüncü bölümü geçemez ama yine de her gece yaptığı gibi bana "Bir bölüm daha okur musun Polly?" diye sorar.

Bana Polly diyor ama onu resmen evlat edindikten sonra bana anne demesini umuyorum. Hiç gerçek bir annesi olmadı, bu yüzden ona bunu vermek istiyorum. Ve onun benim kızım olmasını o kadar çok istiyorum ki canım yanıyor. Bir babası vardı, bu yüzden Hank'e baba diyip demeyeceğinden emin değilim, ama bunu göz ardı edemem. Babasından hiç bahsetmez ve kocama kesinlikle tapar.

Ailemiz daha önce tamamlanmıştı. Ama Sadie ile bardaklarımız doldu taştı. Onun için her şeyi yaparım. Hank de ben de.

"Okumayı bitirdin mi?" Hank kapı aralığından soruyor.

Evet anlamında başımı sallıyorum ama Sadie "Bir bölüm daha" diye yalvarıyor.

Onu kolundan dürtüyorum. "Bir sonraki sayfayı bile bitiremeden uyuyakalacaksın."

"Yapmayacağım!"

"Kesinlikle yapacaksın, küçük hanım."

Ben daha itiraz edemeden Hank konuştu. "İzin ver ona okuyayım, Polly."

Hank hiçbir zaman iyi bir okuyucu olmadı, bu yüzden geceleri Sadie'ye kitap okumaktan bu kadar keyif alması beni şaşırtıyor. Öte yandan, baba olmakla ilgili her şeye balıklama dalmış durumda. Sadie'yi çok fazla sırtında gezdiriyor, bu kış onunla en az bir düzine kartopu savaşı yaptı ve şimdiye kadar gördüğüm en etkileyici kardan adamı yaptılar (Hank kadar uzundu). Ve havalar güzelleşir güzelleşmez ona arka bahçede bir kulüp evi yapacağını söylüyor.

Ayrıca, eğer ev dışında bir iş bulmaya çalışırsam ona göz kulak olmaktan mutluluk duyacağını söyledi. Bu fikri giderek daha fazla düşünüyorum ama önce Sadie'nin tamamen yerleşmesini istiyorum. Hank'in dükkânı da bugünlerde iyi gidiyor, yani para olmadan da idare edebiliriz.

"Pekâlâ." Sandalyeden kalktım ve ciltsiz kitabı kocama uzattım. "Hepsi sizin. Ama önümüzdeki altmış saniye içinde uyuyacak."

Hank bana sırıttı. "Şansımı deneyeceğim."

Odadan çıkmadan önce beni öpüyor. Beni kollarında biraz fazla uzun tutuyor, ama sorun değil, çünkü ben de bırakmak istemiyorum. O isteyebileceğim en iyi koca.

Ve bir yıl önce beni korkunç bir hata yapmaktan kurtardığı için çok mutluyum. Sizi kendi hayatınızı mahvetmekten kurtarabildiğinde gerçekten özel birine sahip olduğunuzu bilirsiniz.

Hank, Sadie'ye son bölümü okuyabilmek için boşalttığım sandalyeye yerleşirken ben parmak uçlarımda odadan çıkıyorum. Kapıyı kapattığımda, onun kitaptan okumadığını fark ettim.

Kitap. Bunun yerine, ona yaklaşıyor ve kısık bir sesle konuşuyor.

O da aynı kısık sesle cevap veriyor.

Onları zaman zaman bunu yaparken görüyorum. Birbirlerine fısıldıyorlar. Ne hakkında konuştuklarını bilmiyorum. Ama sanırım o kadar önemli bir şey olamaz. Öyle olsaydı, Hank bana söylerdi. Ne de olsa biz birbirimizden sır saklamayız.

HANK

Sadie'yi kendi kızım gibi sevmeye başladım.

Bunu yapacağımı hiç düşünmemiştim. Evimize aldığımız çocuğa bu kadar bağlanacağımı hiç düşünmemiştim. Ama kısa bir süre sonra, bu küçük kız olmadan bir hayat düşünemiyorum. Polly kesinlikle haklıydı.

Ama o zamanki sağduyuma rağmen Sadie'ye bakmasına izin vermemin nedeni bu değildi.

Karımın sorunları var. Tanrı biliyor, onu seviyorum. Ama yıllarca süren kısırlık onu çok yıprattı. Evimize bir çocuk getirmeyi düşünmeden önce daha uzun yıllar terapi görmesi gerektiğini düşündüm. Ama bu sıradan bir çocuk değildi.

Polly yatak odasından çıktıktan sonra, "Hey, Sadie," diyorum.

Yüzünün yarısını kaplayan devasa mavi gözleriyle bana göz kırpıyor, ancak Polly'nin yemekleri sayesinde kemiklerine biraz et koymayı başardığı için artık o kadar büyük görünmüyorlar. "Evet?"

"Pencereden dışarı bak," dedim ona.

Başını çevirip yatağının yanındaki pencereden dışarı bakıyor, gökyüzünden kocaman kar taneleri düşmeye başlamış. "Kar yağıyor!"

"Bu doğru."

"Kar fırtınası mı olacak?" Soruyu sorarken sesi neredeyse korku dolu. "Kar altında mı kalacağız?"

Sadece bir yıl önce meydana gelen başka bir kar fırtınasını hatırlayarak midem bulanıyor. Sadie'nin ne kadarını hatırladığını merak ediyorum. Unutmuş olmasını umuyordum ama ben asla unutmayacağım. Ya da hayatımızı değiştiren kar fırtınasının ardından ne yaptığımı.

Tegan'ı hastaneye getirdiğim gündü. Polly yapmamam için yalvardı ama o kızın isteği dışında evimizde tutulduğunu fark ettiğimde ne yapmam gerektiğine dair hiçbir soru işareti kalmadı. Sonrasında Polly çok öfkeliydi ve onu odada yalnız bırakmanın güvenli olup olmadığını tartışıyordum ama hemen aşağıda olacağımı biliyordum. Ertesi sabah için Dr. Salinsky'den randevu aldım ve her saat başı onu kontrol ettim, ancak endişeden aklımı kaçırmak üzereydim, bu yüzden şöminemiz için çok ihtiyacımız olan odunları kesmek için arka bahçeye çıkmaya karar verdim.

Büyük hata.

Odun kesmeyi bitirdiğimde, Polly'ye akşam yemeği hazırlayacağımı söylemek için yukarı çıktım. Cevap vermeyince kapıyı kırmaya hazırdım, ama sonra kapı kolunu denedim ve kilitli olmadığını gördüm. O gitmişti. Aşağı koştum ve Bronco'sunun da gittiğini fark ettim.

Arabası kayıp olmasına rağmen, Sadie'yi görmeye gitmiş olma ihtimali olduğunu düşündüm. Kamyonetime binip onu aramak için şehirde dolaşmaya başlamadan önce Mitch Hambly'nin evine gittim ve kapıyı çaldım.

Mitch kapıyı açtığında alkol kokuyordu. Saat daha akşamın altısıydı -bana sorarsanız tökezleyerek sarhoş olmak için biraz erkendi- ama bu onun işiydi. Ona Polly'yi görüp görmediğini sordum, o da yüzüme güldü. Karını takip edemiyor gibisin, değil mi Hank? Tam bir kaçık.

Bana ya da karıma hakaret etmesi umurumda değildi. Polly'yi bulmam gerekiyordu ve önemli olan tek şey buydu. Ve eğer yaptığı tek şey

bana birkaç hakaret etseydi, arkamı döner ve kamyonuma geri dönerdim.

Ama o anda, Sadie koridorda Mitch'in arkasında belirdi. Küçük yüzü mosmordu. Belki bu olay başka bir gün olsaydı, her şeyi daha farklı yapardım. Belki de yapmazdım. Ne tür bir insan müsveddesi küçük bir kıza böyle bir şey yapar? Düşüncesi bile hala tansiyonumu tavan yaptırıyor.

Ben de Mitch'i yakasından yakaladım. O orospu çocuğunu alıp ön verandanın basamaklarından aşağı olabildiğince sert bir şekilde fırlatmak iyi hissettirdi. Yüzüstü kara çakıldı ki bu hak ettiğinden daha yumuşak bir inişti. O piçin ağzını burnunu kırabilirdim, ama sonra Sadie'nin o kocaman mavi gözleriyle ön kapıdan beni izlediğini fark ettim. Ve kendimi durdurdum. Babasını öldüresiye dövdüğümü görmesini istemiyordum.

Onunla konuşmak için eğildim. Baban seni bu şekilde incitmemeli, dedim ona. Bir daha yaparsa, hemen gelip beni al. Anladın mı?

O da başını salladı.

Kapıyı arkasından kapattı ve ben de uzaklaşmaya başladım. Şu anda Mitch için endişelenemezdim, Polly'yi bulmalıydım. Ama sonra Mitch'in karda ayağa kalkmaya başladığını gördüm. İri yüzü kıpkırmızıydı, sağ elini yumruk yapmıştı ve dudaklarından hırıltı gibi tek bir kelime döküldü: Sadie.

Onu karın içine attığım için kızgındı. Ve eğer çekip gidersem, hıncını kızından çıkaracaktı.

Eğer o gece geri dönseydim, ölmüş olabilirdi.

Daha önce hiç kimseyi öldürmemiştim ama bundan sonra ne yapacağımı düşünmedim bile. Mitch'in yüzünü tekrar karın içine ittim, hava almak için çırpınırken attığı çığlıkları ve protestoları duymazdan geldim. Büyük ve güçlü bir adamdı ama benden daha büyük ve güçlü değildi. Durup gitmesine izin verebileceğim bir nokta vardı -büyük bir zarar gelmeyecekti- ama yapmadım.

Onu böyle kızdırdıktan sonra Sadie'ye dönmesine izin vermek üzereydim.

Bir iki dakika sonra çırpınmayı bıraktı. Ondan birkaç dakika sonra, hiç hareket etmiyordu.

Ayağa kalktım, mavi kotumun dizleri erimiş karla ıslanmıştı, az önce yaptığım şey karşısında şok olmuştum. Ama üzgün değildim, tek yol buydu. Yapmam gerekeni yaptım ve onu bulduklarında polisin sarhoş olup boğulduğunu düşüneceğini umdum. Ama tam o sırada arkamı döndüm ve onu gördüm:

Sadie. Önümde duruyor, tek kelime etmiyor, kocaman gözleriyle bana bakıyordu.

Her şeyi gördü.

911i arasan iyi olur, diye boğuldum, polis geldiğinde Sadie'nin onlara ne yaptığımı söyleyeceğini biliyordum. Hayatımın geri kalanını cinayetten hapiste geçirecektim. İstediğim bu değildi ama o küçük kızı o canavardan korumak için yapmam gerekeni yaptım ve Polly'nin iyi olduğundan emin olduktan sonra beni götürebilirlerdi.

Ama sonra komik bir şey oldu. Sadie polise yaptığım şey hakkında hiçbir şey söylemedi. Duydukları tek hikaye, adamın sarhoşken merdivenlerden düştüğü ve Sadie'nin onu ölü bulduğuydu.

Sırrımı sakladı.

O geceyi unutmasını umuyordum. Ama karlı gecede dışarıya bakarken gözlerindeki korkuyu gördüğümde, hala hatırladığından şüpheleniyorum.

"Başka kar fırtınası hatırlıyor musun?" Ona soruyorum. "Belki," diyor kaçamak bir şekilde.

Dişlerimi sıkıyorum. Onu zorlamamalıyım. Ona yaptığım korkunç şeyi hatırlatmak isteyeceğim son şey. Ama nasıl unutabilir ki? Babasının öldürüldüğü geceyi nasıl unutabilir?

"Demek hatırlıyorsun," diyorum.

Bana göz kırpıyor. "Neyi hatırlıyorsun?" "Babanı hatırlıyor musun? Ve... ona ne olduğunu..."

Uzun süre bana baktı. Hatırlıyor. Yüzünün her yerinde. Yaptığım şey için bana kızgın olup olmadığını merak ediyorum. Onu öldürdüğümü biliyor. Babasını ondan alan kişinin ben olduğumu biliyor.

Benden nefret ediyor olmalı, en azından bir seviyede. Etmesi gerekmez miydi? Bunu neden yaptığımı anlamıyor. O adamın savunmasız küçük bir kızı dövdüğünü gördüğümde ne hissettiğimi anlamıyor.

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diyor sonunda. Çenesini bana doğru eğiyor. "Sen benim babamsın, Hank."

Yatak odasının loş ışığında ona bakıyorum. "Doğru," diyorum. "Öyleyim."

Gökyüzünden düşen kar tanelerini izlerken uzanıp onun minik elini tutuyorum. Unutmamış olabilir ama anlıyor. Kızım onun için yaptıklarımı kimseye anlatmayacak. İkimiz de bu sırrı saklayacağız.

SON

The Crash'i okumaktan keyif aldınız mı? Freida McFadden'ın Amazon'da satışa sunulan diğer unutulmaz psikolojik gerilim kitaplarına göz atmak için buraya tıklayın!

SON SÖZ

The Crash'i okumaktan keyif aldınız mı?

Eğer öyleyse, lütfen Amazon'da bir yorum bırakmayı düşünün! Ayrıca, bültenime kaydolabileceğiniz ve kitaplarımla ilgili güncellemeleri alabileceğiniz web siteme de göz atın:

http://www.freidamcfadden.com/

Ayrıca doğrudan bültenime kaydolabilirsinizde . Yeni çıkan kitaplardan haberdar olmak için lütfen beni Amazon'da takip edin! Beni Bookbub'da da takip edebilirsiniz! Ya da süper havalı ve eğlenceli okur grubum Freida McFans'a katılabilirsiniz!

Ve şimdi lütfen kitabım Erkek Arkadaş'tan kısa bir alıntının tadını çıkarın...

ÇOCUK ARKADAŞ

Kim bu adam ve sevgilime ne yaptı?

Bu akşam saat sekizde akşam yemeği için Kevin adında bir adamla buluşmam gerekiyordu. Aslında saat altıda içki içmemiz gerekiyordu -içkiden kaçmak daha kolay- ama Kevin bana Cynch arkadaşlık uygulamasından mesaj atarak işe geç kalacağını ve akşam yemeğini sekize erteleyebileceğimizi söyledi.

En iyi kararıma rağmen, evet dedim.

Ama mesajlaşırken Kevin gerçekten iyi görünüyordu. Ve fotoğraflarında çok tatlıydı. Gerçekten sevimliydi. Gözlerinde pırıltı olan çocuksu bir gülümsemesi ve açık kahverengi saçları alnına düşerken sevimli bir şekilde dağınıktı. Genç Matt Damon'a benziyordu. Cynch sayesinde pek çok kötü randevuya çıkmıştım ama bu seferki için ihtiyatlı bir iyimserlik içindeydim. Hatta restorana erken geldim ve son on dakikayı barda hevesle onun gelmesini bekleyerek geçirdim.

"Sydney?" diye sordu karşımda duran adam.

"Evet...?"

Adama bakıyorum, bana Kevin'in randevumuza giderken trajik bir taksi kazasında öldüğünü söylemesini bekliyorum,

Çünkü bu adam kesinlikle Kevin değil. Ama onun yerine elini uzatıyor.

"Ben Kevin," diyor.

Bar taburemden kımıldamıyorum. "Öyle misin?"

Tamam, burada gerçekçi olalım - kimse gerçek hayatta flört uygulaması fotoğrafları kadar iyi görünmüyor. Demek istediğim, eğer biriyle çıkmak istiyorsanız, akşamdan kalma bir halde yataktan yuvarlanırken fotoğrafınızı çekmeyeceksiniz. Kendinizi süsleyecek, akla gelebilecek her açıdan ve bir düzine ışık seçeneğiyle yaklaşık elli farklı fotoğraf çekecek ve en iyisini seçeceksiniz. Bu sadece sağduyu.

Ve hey, belki de o mükemmel fotoğraf on yıl önce çekilmiştir. Bu mantığa katılmıyorum ama insanların bunu neden yaptığını anlıyorum.

Ama bu adam.

Cynch profilindeki adamla aynı kişi olmasına imkan yok. On yıl önce değil, hiç değil. Buna inanmıyorum.

İğrenç bir hareket olsa da, çantamdan telefonumu alıp tam önünde uygulamayı açıyorum. Fotoğraftaki çocuksu yakışıklı adamla önümde duran adamı karşılaştırıyorum. Evet, hayır.

Akşamki randevum fotoğraftaki adamdan en az on yaş büyük ve zayıf, çelimsiz denecek kadar zayıf. Sanırım göz rengi de farklı. Sarı saçları fena halde dökülmüş, ama geriye kalanlar uzun ve dağınık bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış.

Bu fotoğraftaki adam değil. Bundan, Central Park'ta uzun yürüyüşler yapmaktan ve Netflix izlemekten hoşlandığım gerçeğinden daha da eminim.

"Evet, o benim," diye beni temin ediyor Sahte Kevin. (Aslında fotoğraftaki adam Sahte Kevin. Belki de fotoğraftaki gerçekten Matt Damon'dır. Öyle olabileceğini düşünmeye başladım.)

Fotoğraftakine hiç benzemediğini söyleyerek itiraz etmeye ama bu sözler kulağıma çok yüzeysel geliyor. Tamam, evet, Kevin profil fotoğrafından çok farklı görünüyor. Ama

Bu gerçekten önemli mi? Cynch aracılığıyla mesajlaşıyoruz ve yeterince iyi birine benziyor. Ona bir şans vermeliyim.

Ve eğer işler iyi gitmezse, arkadaşım Gretchen yirmi dakika içinde beni buradan çıkarmak için uydurma bir bahaneyle arayacak. Planlanmış bir kurtarma çağrısı olmadan asla ve asla bir randevuya çıkmam.

"Seninle gerçek hayatta tanışmak gerçekten harika," diyor gerçek Kevin. "Tıpkı fotoğrafındaki gibi görünüyorsun."

Benim de söylememi mi bekliyor? Bu bir çeşit test mi? "Um," diyorum.

"Hadi," diyor. "Oturalım."

Barın köşesinde bir yer kaptık. Oraya doğru yürürken, Kevin'in üzerimde nasıl yükseldiğini fark etmeden edemiyorum. Uzun boylu erkeklerden hoşlanırım ama onun biraz ete kemiğe ihtiyacı var. Sanki bir süpürgenin yanında yürüyormuşum gibi hissediyorum.

Kevin karşımdaki koltuğa kayarak otururken, "Sonunda bunu yaptığımız için çok mutluyum," diyor. At kuyruğu neden bu kadar dağınık? En azından buluşmamızdan önce tarayamaz mıydı?

"Ben de," diyorum, ki bu sadece biraz yalan.

Bakışlarını üzerimde gezdiriyor, zayıf yüzünde onaylayan bir ifade var. "Sana söylemeliyim Sydney, şimdi gerçekten yüz yüze görüştüğümüze göre, gerçekten mükemmel kadın olduğunu hissediyorum."

"Oh?"

"Kesinlikle." Bana gülümsüyor. "Gözlerimi kapatsam ve mükemmel kızı hayal etsem, bu sen olurdun."

Vay canına. Bu çok tatlı. Muhtemelen bir randevuda aldığım en güzel iltifatlardan biri. Teşekkürler, Gerçek Kevin. Kaldığım için memnun hissetmeye başladım. Ve dediğim gibi, uzun boylu erkeklerden hoşlanıyorum, bu yüzden profilinden çok farklı görünmesine rağmen, küçük bir çekim hissediyorum. "Teşekkür ederim."

"Şey," diye ekliyor, "kolların hariç."

"Kollarım mı?"

"Biraz gevşek gibiler." Burnunu kırıştırıyor. "Ama bunun dışında, vay canına. Dediğim gibi, sen mükemmel bir kadınsın."

Bekle. Kollarım çok mu gevşek? Bunu bana gerçekten söyledi mi?

Daha da kötüsü, şimdi çıplak kollarımı gizlice incelemek için zorlanıyorum. Ve neden bu gece kolsuz bir elbise giydim? Dolabımda sadece iki tane kolsuz elbise var. Görünüşe göre çirkin gizleyecek kollu bir şey giyebilirdim, ama hayır, bunu seçtim.

"İkinize içecek bir şeyler getireyim mi?"

Bir garson kız başımızda dikiliyor, kaşlarını kaldırmış. Bakışlarımı devasa kollarımdan ayırıp ona bakıyorum. "Ben... Ben bir diyet kola alacağım."

"Diyet kola mı?" Kevin bozulmuş görünüyor. "Bu çok sıkıcı. Gerçek bir içki al."

Cynch'te tanıştığım bir erkekle ilk buluşmamda asla alkol almam. Hiçbir şekilde muhakeme yeteneğimi bozmak istemem. "Diyet kola gerçek bir içkidir."

"Hayır, değil."

"Bu bir sıvı." Yapış yapış tahta masanın üzerinden ona ters ters bakıyorum. "Yani ben buna içki derdim."

Kevin garsona gözlerini devirir. "Peki, ben bir Corona alacağım, o da bir Diyet Kola." Sonra garsona göz kırpıyor ve ağzından özür dilerim kelimesi çıkıyor.

Yanımdaki çantama bakıyorum. Gretchen ne zaman arayacak? Bir kaçış yoluna ihtiyacım var.

Ama belki de adil davranmıyorum. Gerçek Kevin'ı sadece beş dakikadır tanıyorum. Ona daha fazla şans vermeliyim. Bu yüzden Gretchen'a randevudan yirmi dakika sonra aramasını söyledim. Beş dakika anlık bir karar. Eğer bir erkeğe beş dakikadan fazla zaman ayıramazsam, önümüzdeki yirmi yıl boyunca ilk randevularım olacak. Ve şimdi otuz dört yaşındayım, böyle bir lüksüm yok.

"Vay canına," diyor Kevin, içkilerimizi getirmeye giden garsonun yolunu gözleriyle takip ederek. "Gerçekten güzel kolları var."

Gretchen, neredesin?

The Boyfriend'i bugün Amazon'dan alın!

TEŞEKKÜRLER

Çarpışma, yazdığım ve sonra birçok kez yeniden yazdığım kitaplardan biri. Şimdiye kadar yazdıklarım arasında, muhtemelen ilk taslağından en çok farklı olan kitap bu. Bu yüzden anneme, bebeklikten ergenliğe ve şimdi yaşlılık dönemine kadar bu taslakların her birini okuduğu için teşekkür etmeliyim. Ve beni doktor olmaya ikna ettiği için babama da teşekkür ederim, bu sayede bu kadar tıbbi doğrulukla yazabiliyorum!

Her zaman olduğu gibi, menajerim Christina Hogrebe'ye ve tüm JRA ekibine destekleri ve beni bu kitabı hazır olmadan yayınlamamaya ikna ettikleri için çok minnettarım. Sıkı çalışmanız ve anlayışlı yorumlarınız için Jenna Jankowski'ye ve Sourcebooks'un perde arkasındaki diğer herkese teşekkür ederim. Mandy Chahal'a yorulmak bilmeyen pazarlama çabaları için teşekkür ederim.

Birçok beta okuyucuma teşekkür ederim: Jenna, Maura, Rebecca, Beth, Kate ve Emily harika geri bildirimlerde bulundular. Redaksiyon konusundaki yardımları için Val'e teşekkür ederim. Aaron'a mekanik tavsiyeleri için teşekkür ederim.

Ayrıca, çevrimiçi topluluğumdakiler de dahil olmak üzere okuyucularıma çok teşekkür etmek istiyorum. İnanılmaz derecede destekleyici olan Facebook moderatörlerime (Emily, Daniel, Carrie, Nancy ve Nikki) sonsuz şükranlarımı sunmak istiyorum. Ve kitaplarımın tanıtımına yardımcı olan ve sadece annenize veya kız kardeşinize bile olsa tavsiye eden tüm okuyuculara teşekkür ederim. Hepiniz harikasınız!

FREIDA MCFADDEN TARAFINDAN DA

Erkek Arkadaş

Öğretmen

İş Arkadaşı D

Koğuşu

Mahkuma

Asla Yalan

Söyleme

Hizmetçi

Hizmetçinin Sırrı

Hizmetçi İzliyor Hatırlıyor

musun?

Kilitli Kapıyı

Rahatsız Etmeyin

Bir Sır Bilmek İster misiniz?

Teker Teker

Üst Kattaki Eş

Mükemmel Oğul

Eski

Taşıyıcı Anne Beyin Hasarı

Dead Med

YAZAR HAKKINDA

#1 New York Times, USA Today, Publishers Weekly, Wall Street Journal, Washington Post ve Sunday Times'ın uluslararası çok satan yazarı Freida McFadden, beyin hasarı konusunda uzmanlaşmış bir hekimdir. Freida, En İyi Ciltsiz Orijinal için Uluslararası Gerilim Yazarı Ödülü ve En İyi Gerilim için Goodreads Choice Ödülü sahibidir. Romanları otuzdan fazla dile çevrilmiştir. Freida ailesi ve siyah kedisiyle birlikte okyanusa bakan üç katlı asırlık bir evde yaşamaktadır.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.